

Океанаріум

Олег Петренко

Передмова

Це зовсім інший світ, у якому відбуваються дивовижні речі. Це світ Океанаріуму. Морські істоти живі, повністю розуміють людей і виконують різні бажання. У день вони працюють, а вночі розважаються. День перетворюють на приємне вечірнє сновидіння для кожного відвідувача і кожен коли їх бачить розуміє щось своє про життя.

Глава 1

Океанаріум. Початок

Океанарієм — це світ, який схожий на морську реальність, але відокремлений від нескінченного океану і має невелику територію. Місце не тільки для відпочинку, а й для роздумів і розуміння. Багато хто бачить морський світ і одразу починає думати про своє життя, а за мить, яку ніхто не відчуває, зникає з одного світу думок та потрапляє в зовсім в інший. На довгий час зникає відчуття часу, а з іншими думками час минає швидко і важко повернутися назад у реальний світ.

Незвичайне місце, в якому відбуваються незвичайні речі, а саме в той час, коли в середині немає персоналу і відвідувачів, і ніхто не бачить мешканців акваріумів, то тоді все починає жити зовсім іншим життям, і не таким, яким вони живуть в робочій час закладу в присутності людей. Всі морські істоти океанаріуму на багато розумніші, ніж можна уявити, і вони бачать цей світ зовсім інакше, ніж люди, і живуть своїм хвилюючим, захоплюючим життям, але цього життя ніхто не бачить. Усе найцікавіше, що може відбуватися в цьому закладі, і всі мешканці можуть робити все, що хочуть, говорити непрості слова з непростю логікою, а це відбувається в той час, коли всі люди покидають приміщення, і все зачинається до ранку, і то тоді, коли денне сяйво зникає за обрієм, настає тиха, непомітна ніч.

Рибки та різні морські істоти починають розважатися до самого ранку, а починається ранок, то тоді втомлені після ночі повільно пересуваються в акваріумі начебто в них сумне життя, а відвідувачі дивляться важким поглядом на них і жаліють їх, але ніхто не знає всієї правди. Двері зачинаються і починається справжнє життя в морському світі з піснями і танцями у воді. За час існування океанаріуму ніхто жодного разу не бачив справжнє життя морських істот. Вони в присутності людей завжди залишаються собою і нічого, нікому не показують. Мовчать і плавають в акваріумі не

привертаючи увагу. Усе, що говорять люди, вони завжди розуміють, але не надають цьому жодного значення і ніяк не реагують. Просто плавають собі по акваріуму і ні на кого не звертають уваги і ні на які жарти людей, які ніколи не ображали їх і вони з посмішкою приймали все на свою адресу, а коли нікого не лишалось, то вони починають згадувати людей та жартувати, сміятись з того, хто щось про них говорив.

Іноді коли вночі всім сумно від однотонності життя, кожен згадує відвідувача і жартує над ним та вигадує різні анекдоти. Із закінченням ночі, як це заведено, настає ранок і всі мешканці з першим звуком відчинення дверей одразу стають такими як їх постійно бачать люди. Звичайними рибами та морськими істотами без мови та розуміння людей.

Світ океанаріуму це зовсім інший світ та інше життя, яке відрізняється від життя людей. Тут морські істоти нікуди не поспішають, як це роблять люди, які поспішають на роботу з перших променів сонця і протягом усього дня думають про одне й те саме:

— Робота і гроші.

Різниця в тому, що риби постійно вигадують щось нове і в них постійно нові думки, а інколи навіть вигадують різні ігри, які відрізняються від сумних ігор людей.

Місто Київ з перших променів сонячного тепла прокидається і коли ранкова крапля роси лягає з посмішкою на холодну землю і все, що завмерло вночі, починає оживати і пробуджувати людей до того самого швидкісного дня, в якому кожен кудись поспішає, а саме на роботу, де людина проводить більшу частину свого життя.

Коли настає вечір, чомусь люди роблять те саме, але навпаки, і вже знову, і тепер усі хто рано вранці біг на роботу, повертаються з неї додому. Створюють гонитву з одного транспорту в інший, щоб якнайшвидше опинитися вдома, а морські мешканці все, що можуть за день зробити, так це плавати з одного кінця акваріума в інший. Вранці наступного дня все починається спочатку і без змін починається звичайне життя, прокинувшись від холодної ночі в робочому тижні людей. На великій швидкості життя минає непомітно і мало хто може озирнутися назад чи подивитись убік і про щось подумати, і для цього з'явилося місце для зупинки людей та нових думок, і цим місцем є океанаріум. В середині кожна людина може побачити зовсім інший світ, який стоїть на одному місці, але живе незвичайним життям і під водою. Тут ніхто нікому не заважає і ніхто нікого не штовхає, щоб зайняти вільне місце в міському транспорті або когось обігнати, щоб побачити щось нове чи першим встигнути на роботу. Кожен може залишитися наодинці зі своїми думками і навіть у присутності людей. Тут не так як люди в присутності когось ховають свої думки та обличчя якнайдалі від сторонніх очей, і тут кожен може думати про все, що він захоче, і є змога перепочити, і його ніхто не потурбує, і ніхто не відбирає мить насолоди з життя. Усе життя і всі рішення залежать від першого кроку. Перший крок вирішує долю кожної людини, і той хто наважився його зробити той наважився змінити своє життя.

Людина робить перший крок і перетинає кордон між світом людей і світом океанаріуму. Опиняється в невеличкій кімнаті морського світу який в першу чергу знаходиться далеко від нас, і його дуже важко побачити на власні очі, але працівники

цього закладу змогли відтворити власними руками підводну копію океану. Увесь рай справжнього підводного океану був створений людиною для інших людей, щоб кожен міг на власні очі не перебуваючи під водою в океані чи далеко в морі на глибині побачити світ морської води у себе перед очима. Дає можливість людині побачити світ з іншого боку та насолодитися цим видовищем, що надихає та дивує незвичайним виглядом. Кожна істота, яка тут перебуває має свої власні зовнішні характеристики, які відрізняються від звичайної. Мешкають майже всі відомі та цікаві морські істоти, які живуть звичайним життям у не великих прозорих коробках. Усі мешканці загадкового місця не схожі на звичайних риб, які живуть у воді. Між двома світами є різниця. Ці світи важко побачити на власні очі. Світ океанаріуму вважають звичайним світом без дива, а світ справжніх просторів де люди чекають на диво, яке хочуть і бажають побачити в морі чи океані, але його там немає, а є воно в океанаріумі.

Людина ніколи не змогла побачити в океані чи морі те, що є в цьому закладі. Тут зовсім інше життя. Життя яке важко побачити на власні очі. Кожна істота перебуває в акваріумі, який захищений товстим склом.

Власники закладу відшукали серед океанів по кілька одиниць цікавих морських істот і помістили їх в акваріум і тепер кожен, хто хоче, і може побачити мешканців морських голубів. Істоти насправді живуть власним життям і їхнє життя ніхто ніколи не бачить бо воно відбувається вночі, а вдень тут все інакше. Людина, яка стала випадковим свідком цього видовища, можливо, думала лише про те, що це вважається їй і цього не може бути насправді. Думає лише про те, що все, що вона побачила, насправді немає і ніколи не було. Ніхто не може подумати, що рибки, які живуть в акваріумі, вміють розмовляти і танцювати. І схвалює все побачене на галюцинацію від втоми. Деякі морські істоти, які живуть в акваріумі, зовсім не розмовляють, не тому що вони не вміють, а тому що не хочуть і їм подобається спокій. Насправді всі істоти, які перебувають в океанаріумі, можуть розмовляти з людиною, але не хочуть і вдають, наче нічого не розуміють, що відбувається за межами.

Коли сонце сідає на обрії та ховає свої жовті хвилі тепла, то тоді все починається. Розваги тривають впродовж усієї ночі і тут відбуваються дивні речі в які важко повірити та сприйняти звичайній людині, а ще важче сприйняти комусь і розповісти про те, що тут відбувалося. Жодна людина навіть подумати не може, а ще більше почути присутність язика у рибок чи крокодилів, і всі відмовляються в це повірити. Якщо хтось почув те, що хтось у воді розмовляє, то ця людина починає думати про все що завгодно і божеволіє, і тому ніхто не повірить, що вона бачила. Трапляються випадки, коли рибки самі починають жартувати з людьми і їм тихо про щось розповідають, а люди мало що розуміють і не знають, як реагувати, коли бачать, як з ними розмовляє повільно відкриваючи рота морська риба, і кожен поводить себе по-різному, а інколи люди тікали і більше ніколи не поверталися.

Океанаріум побудували для відпочинку людей, щоб кожна людина могла потрапити в нього і побачити те саме підводне морське життя так близько як ніколи. Він розташований на околиці міста біля лісу і сходи входу ведуть вниз під землю. У цьому

місці дуже багато великих і маленьких морських істот. В одному акваріумі живе крокодил, сумний крокодил, у якого немає імені. Живе з початку відкриття. Почав своє життя з того самого початку, коли перші люди переступили через кордон, який відокремлював світ людей і світ морської води. Час від часу крокодил пересувається по своєму акваріумі, а він не великий, а це кілька квадратних метрів, але достатньо для того, щоб можна було чимось зайнятись, в той час, коли велика кількість людей дивиться на нього та розглядають та із радістю фотографують. Ні на кого не звертає уваги і живе своїм життям. Життям того крокодила, який постійно щось їсть і дивиться на людей, але його сумне обличчя нікого ніколи не тішило. Тоді коли за ним спостерігають люди, то він живе звичайним крокодилячим життям і таким, яким жив десь далеко в Амазонці чи якомусь не цивілізованому світі. Звідти його привезли для того, щоб показати людям, які можуть жити десь далеко від Києва. За час роботи постійно перебувають на одному місці і дуже рідко пересуваються. В акваріумі є кілька камінчиків і невелика табличка, в якій написана справжня адреса проживання та є невелике озеро, в якому час від часу купається. Життя у нього повільне і сумне, а тому, що він тут один. Одна єдина істота, яка потрапила сюди для того, щоб радувати людей і щоб кожен відвідувач побачив, які в дикому світі є крокодили і як вони живуть. Те, що народжує світ, то народжується у світі. Тому кожна істота має право бути такою, якою вона є, і ніхто нічого не може змінити. І тому все що можуть відвідувачі океанаріуму так це тільки спостерігати за чудесами морського світу і дивуватися та з посмішкою. Кожен має право насолоджуватися цим світом.

Незвичайний крокодил зеленого кольору. У нього великі та сумні очі. Вони завжди все бачать і помічають кожен крок кожної людини, але не звертають на це уваги. Крокодил завжди був щасливий і навіть коли сам в акваріумі, але колись і щось у його житті трапилося. В день живе спокійним життям, а коли настає ніч то тоді все змінюється. Які зміни відбуваються вночі? Починається зовсім інше життя. Крокодил, у якого розмір тіла один метр, починає танцювати і махати на всі боки хвостом.

Наступний мешканець океанаріуму, на якого найбільше звертають увагу, так це золотий скат. Незвичайне створіння в не великому акваріумі в якому розміщені рослини, а на дні лежить золотий пісок. Під час присутності людей він там спить. Іноді лягає на пісок і починає махати на всі боки хвостом і так привертає увагу. Привертає увагу відвідувачів і той самий момент, коли його фотографують, і він ще піднімається на поверхню та починає показувати своє золоте тіло лежачи на воді з різних боків. Усі сторони тіла золоті. Може виконувати бажання але про це ні хто не знає. Їх виконує тоді, коли настає ніч, а нині золотий скат звичайнісінький. Тільки показує себе людям, а люди дивляться на нього і спостерігають за кожним рухом. Вражає своїм незвичайним кольором. Золотий колір настільки яскравий, що відображає обличчя людей, які дивляться на нього. Це щось незвичайне. Має можливість виконувати бажання, але цього ніхто не знає і не розуміє, тому що ніхто не вірить, що можуть бути дива і незвичайні істоти, які з першого погляду найпростіші, а насправді можуть змінювати життя людини і виконувати не прості бажання. Скат допомагає людям, які

живуть стражданням, а вони бувають різні. Хтось не може встати з інвалідного крісла, бачити світ, має серйозні захворювання і мріє про спокійне життя, а є люди, які хочуть бути щасливими і знайти своє кохання. У кожного свої бажання. Життя кожною хвилиною закінчується і ніколи не повертається. Кожному хочеться жити як ніколи і насолоджуватися життям, але це лише мрії, і мрії може виконати золотий скат. Може зробити так, що в житті людини життя може змінитися в кращий бік і людина, яка не ходить, почне ходити, та, яка не бачить світ і сліпа, раптово починає бачити, а та, яка шукає кохання, несподівано його знаходить. Скат має незвичайні можливості і виконує людські бажання, але перед тим, як виконати чиєсь бажання, він дуже і дуже уважно приглядається до кожної людини, як приходить. Виконує бажання тих кому насправді це потрібно. Золотий скат годинами спостерігає за відвідувачами і читає їхні думки. Люди дивляться на нього і роздивляються, а він у цей час розглядає бажання кожного і приймає своє рішення. Плаває та махає хвостом і дивиться на людей. Піднімається на поверхню акваріума, робить кілька ковтків повітря і знову спускається на золотий пісок та лягає на нього, а люди тішаються кожному його руху. Насправді грається з відвідувачами.

Перевертається з одного боку на інший. Постійно грає з людьми і привертає до себе увагу. Щирі чесні люди завжди посміхатимуться грі, а ті хто насправді ніколи не був чесним і постійно обманював, то він жодного разу не посміхнеться. Це особливість золотого ската. І так роздивляється кожного відвідувача.

Як цей скат опинився в океанаріумі? Абсолютно випадково. Менеджер, який відповідальний за кожну істоту, що перебуває в цьому океанаріумі, якимсь відпочивав на морі та побачив біля берега золотого ската, який не міг рухатися і плавав на одному місці. Від хвиль піднімався, то вгору, то вниз. Менеджер був здивований. Не стримався і забрав його в океанаріум, а він дійсно потребував допомоги. Знайшов для нього акваріум і поклав на воду, і він раптово став іншим, одразу почав плавати. Кожен, хто бачив золотого ската на власні очі дивувався і довго розглядав золоте тіло. Коли настає ніч, він згадує кожного хто приходив до нього впродовж дня та людей які вже відпочивають удома і бачить їх сновидіння, і він у цей час виконує їхні бажання. І коли рано вранці відвідувачі прокидаються, то їхнє життя одразу і назавжди змінюється.

Наступні мешканці океанаріуму — це птахи, які ніколи не можуть літати і живуть там, де постійно зима. Хотілося вірити, що ці істоти не вміють розмовляти і літати, але це не так. Вночі вони можуть все і роблять те що їм хочеться, а це пінгвіни. Розумні створіння, які можуть розмовляти. Знаходяться у великому акваріумі. Їхній акваріум прикрашений зручністю. В середині пінгвіни мають невеличке озеро і є місце де вони можуть відпочивати і поспілкуватися, а ще є викладене по колу велике каміння, на якому зручно сидіти, і коли поруч нема людей, вони сидять на камінчиках, і кожен розкажує про те, як він провів день у присутності людей. Пінгвіни ніколи не плачуть і не скаржаться на життя, а коли останній відвідувач залишає океанаріум вони починають літати по колу з радісними нотами сміху. Кожен кричить своє під час польоту і найчастіше вони люблять кричати такі слова:

— Я лечу. Я вільний птах. Я лечу в просторі над землею і ніхто мене ніколи не зупинить.

Насправді пінгвіни живуть у невеличкій печері за склом де є всі необхідні речі для спокійного життя. Час від часу вони відпочивають і коли ніхто їх не бачить танцюють один з одним. Уважно слухають відвідувачів і роблять свої висновки, а люди не знають і не розуміють що їх слухають. Усі пінгвіни невеликого зросту і їхнє пір'я звичайнісіньке. Прості пінгвіни, які вміють більше і знають краще життя, ніж люди, і з вигляду ніхто ніколи не здогадається, що це не прості птахи. На обличчі не видно інтелекту, але вони розумні птахи, які постійно думають про те, що їх турбує, а коли втомлюються, то тоді починають вивчати і вирішувати математичні питання. Завжди вирішують людські проблеми та розвивають аналіз і вдосконалюють свою мову. Інтелегентні птахи, які завжди дотримуються правил етикету та поведінки в розмові. Ніколи не поспішають з висновками і завжди все дуже ретельно обмірковують. Усі відвідувачі океанаріуму, які приходять з одного боку і залишають з іншого, залишаються задоволені екскурсією. В обідню перерву стоять і дивляться на людей і нахиляють голову з одного боку в інший і роблять вигляд що нікого не розуміють. Привезли цих птахів здалеку. Вони звідти там де завжди зима.

Уночі, коли нікого не залишається пінгвіни виходять до скла і починають об скло тертися спиною, високо піднімати в гору голову. Потім ідуть до озера і купаються в теплій воді, а після купання сідають на каміння і кожен розповідає про те, про що він думає, і жартує на різні теми до самого світанку. Перед відкриттям ідуть у печеру та відпочивають кілька годин, а потім коли до них приходить перший відвідувач вони виходять на чільне місце та починають так стояти протягом цілого дня. Ніколи не привертають до себе увагу. Кожного дня після закінчення робочого дня починають все робити по іншому і не так як учора. Нічого не повторюють і постійно щось вигадують нове.

Відважні менеджери змогли відшукати ці створіння з усього світу для того, щоб показати людям, що є підводний світ, у якому мешкають незвичайні істоти, але вони перебувають у воді, і їх мало хто бачив на власні очі, а тут кожен може побачити тих, хто мешкає далеко від людей, і мало хто їх бачив так близько.

Морський світ відкривається о сьомій годині. У цей час біля дверей уже стоїть людина, яка хоче потрапити всередину і все побачити на власні очі. Це місце має незвичайну атмосферу та дизайн. Людина, яка потрапляє всередину, у неї з'являється бажання піти далі коридором. Кожна окрема кімната запрошує пройти далі. Деякі відвідувачі, які приходять в океанаріум, дізнаються про нього з реклами в метро або по радіо. Хтось десь почув від когось про це місце і так приходить сюди. Реклама завжди привертала очі людей. Усі звертають на неї увагу.

Залишилася ще година до відкриття. Зараз сьома ранку. Що ж там відбувається?

Глава 2

О сьомій годині ранку

О сьомій годині ранку тільки усе починається. Життя починається з перших слів, які промовляє працівник цього закладу, і якого звати Сергій. Відчиняє великий замок, що знаходиться на дверях, і він перетинає межу між двома різними світами, а коли заходить всередину, світ змінюється і стає молочним сновидінням.

Сергій заходить всередину і каже такі перші слова:

— Напевно, сьогодні тут хтось був. Але хто тут сьогодні був? Невідомо. У мене тільки одні ключі і їх більше ні в кого немає, і навіть у співробітників цього закладу, а може тут нікого не було, але таке відчуття, що всю ніч тут щось відбувалося. Якщо хтось міг сюди потрапити, то як? Якщо тільки в одного мене ключі від дверей. Це дуже дивно. Щоразу, коли я сюди заходжу, то в мене таке відчуття, ніби тут хтось уже побував, але ніяк і ніхто сюди не може потрапити. Двері дуже товсті і зроблені із заліза, а відкрити великий замок і підібрати такий ключ як у мене, а він був зроблений майстром вищого класу, ніхто не зможе. У це важко повірити що тут хтось був. Усі співробітники цього закладу турбуються про безпеку морського світу. Багато хто бажає потрапити сюди в той час, коли тут нікого немає і відчую себе королем морського світу, але таких людей не дуже багато. Кожна людина, яка бажає сюди зайти і подивитися на морських створінь, то вона йде за часів відкриття з восьмої години і вхід до закладу за квитками. Ні. Мало хто наважиться потрапити сюди в нічний час для того, щоб подивитися на морських створінь, які можна побачити в день. Але люди бувають різні і невідомо на що люди готові піти заради своїх раптових бажань аби задовольнити свої забаганки звірятка. Є такі які постійно хочуть і шукають у своєму житті пригоди але таких людей небагато. Думаю що під час моєї відсутності тут нічого такого не було. У такому разі спрацювала б сигналізація і охоронець, який постійно не спить вночі і почув би сигнал та одразу побачив порушників. Думаю, що все гаразд і тут нікого не було. Щоранку у вихідний день, щоб раніше за всіх і без черги потрапити до океанаріуму, відвідувачі займають чергу до каси за годину до відкриття і чекають на прихід касира. Робочий день починається о восьмій годині, а люди вже приходять о сьомій. Хтось у місті ще спить, а хтось уже йде в касу. У Києві в кожного різний час початку робочого дня. У когось починається о сьомій годині, а в когось о восьмій, а є люди, які відпочивають цього дня і встають раніше за всіх, щоб зробити свій вихідний якомога довшим, побувати в різних місцях та відпочити. Кожна людина, яка живе в Києві, живе своїм життям. Має свій робочий час, у який вона має з'явитися на роботу і почати виконувати покладені на неї обов'язки. Хтось зараз прибирає вулиці, а хтось працює в офісі, а є люди які щоранку відвозять людей від одного місця до іншого. Деякі люди працюють вночі і охороняють різні заклади від порушників. У кожного своя робота і кожен її виконує досконало. Одна робота допомагає іншій. У Києві все

пов'язано з собою. Це велика система Києва яка починається з перших променів сонця яке дуже повільно нікого не турбуючи з'являється з музикою і лягає жовтим світлом на все місто і кожного запрошую до початку нового дня. Так відбувається щодня, але іноді сонце не з'являється на обрії, а замість нього рано вранці по небу пливають хвилями похмурі хмари, що не дають великому сонцю з'явитися в житті людей і накривають холодом ціле місто. Кожен ранок буває різним і сяє по своєму та особливо. Але погода ніяк не впливає на життя людини. Щоранку, яка б погода не була, людина прокидається і з посмішкою або без неї йде на роботу. Всі, хто працює на роботі, допомагають один одному і роблять життя набагато кращим. Океанаріум допомагає людям відпочивати й отримувати задоволення. У кожній людині має бути щось нове в житті і те, що відволікає від буденного життя і того, що було вчора. Заклад морського світу став для людей чимось новим. З першого дня відкриття всі хто чув про це місце одразу йшли до нього. Деякі відвідувачі приходять сюди кілька разів і не збираються зупинятися. Океанаріум подобається всім хто тут був і з часом приходять ще щоб відпочити. Це місце не для одного відвідування. Усі бажають на власні очі подивитись на морських істот та побачити інший світ, що знаходиться дуже далеко від людей, в океані чи в морі та відпочити від роботи та міста. У кожного є можливість побачити морський світ по телевізору, але не у кожного є можливість побачити по-справжньому все, що відбувається під водою і на глибині. Все, що недоступне, знаходиться через скло.

Залишилося двадцять хвилин до відкриття. Але ще до початку робочого дня весь океанаріум обстежує Сергій і тільки після його згоди відчиняє двері та чіпляє табличку з написом "Відкрито".

Сергій відповідає за здоров'я кожної істоти, яка перебуває в акваріумі і живе в комфортних умовах. Оглядає кожен акваріум для того, щоб не було нічого зайвого і все було як потрібно, чисто і охайно. Головний працівник який відповідає за все що там відбувається. Виконує майже всю роботу, що стосується цього закладу. У нього на бейджі написано ім'я Сергій. Чому так? Адже тому що це його найулюбленіша робота, яку він виконує із задоволенням. Закоханий у це важке життя яке відбувається тут. Щоранку заходить всередину і виконує роботу дбаючи про кожну істоту, що всередині, а коли бачить її, то з нею вітається як людина з людиною. Розуміє що всі істоти живі і розуміють що відбувається за межами акваріума. У свій вільний час також перебуває всередині. У суботу замість вихідного дня йде на роботу і з радістю працює, коли у всіх співробітників вихідний день. Розуміє, що кожен день потрібно доглядати за акваріумами і за тими, хто в них живе. Більшу частину свого життя проводить у цьому закладі в який закоханий з першого робочого дня. Це одна єдина робота що подобається в житті і не схожа на інші. Океанаріум дар моря й океану. Жодного разу не побачив на власні очі, що насправді відбувається, коли зачиняє двері та йде додому відпочивати й чекати на новий день і нове життя в цьому місці.

Сергій зупинився біля входу. Усі морські істоти завмерли на місці. З першими звуками дверей в океанаріумі все повертається до звичайного життя. Кожного разу,

коли Сергій заходить всередину, зупиняється біля входу і, як завжди, зупиняється біля сходів і набирає повні легені свіжого повітря і ні про що не думає. З посмішкою зустрічає новий робочий день.

Сергій подумав:

— Це добре коли людина з посмішкою зустрічає своє робоче місце. Не запізнилася на роботу і попереду у неї буде цілий день, який вона проведе в цьому улюбленому місці, де вона із задоволенням працює. Це головне що може бути в житті. Робота повинна приносити задоволення і щоб людина яка приїжджає до неї з радістю відчиняла двері і з посмішкою заходила всередину. Добре коли є така робота на яку хочеться йти і не спізнюватися. З радістю зустрічати співробітників і своє робоче місце.

До відкриття залишилося п'ятнадцять хвилин. Усередині тиша.

Сергій сказав:

— Нічого страшного сьогодні вночі не було.

Насправді тут було зовсім інше життя. Усі розважалися і сміялися, а хтось під водою танцював.

Сергій сказав:

— Усе спокійно. За весь час роботи під час відсутності нічого не сталося. Я вже кілька років працюю. За весь час роботи нічого не трапилося. Я задоволений тим, що в мене є така хороша робота, від якої я отримую задоволення.

Сергій жодного разу не зміг побачити насправді яке тут життя вночі, але він інколи щось підозрював і не звертав уваги.

Сергій:

— Хотілося побачити як морські рибки вміють розмовляти. Можливо я ніколи цього не побачу і не почую. Це неможливо, а так хотілося щоб хтось сказав одне слово. Коли я дивлюся на них, то іноді мені здається, що вони мене розуміють, але нічого не можуть у відповідь сказати. Це, мабуть, моя надія, що я не один і всі, хто навколо, розуміють мене. Я відчуваю кожен рух кожної рибки й іноді мені здається, що вони щось хочуть сказати, але не можуть. Чому? Адже я з радістю їх вислухаю, — Сергій подивився вниз на підлогу, — але чомусь вони мовчать. Вони бачать кожен мій крок, а я їх відчуваю. Щось тут не так. Але що? І щось тут відбувається за моєї відсутності. Що? Я не знаю. Коли я зайшов сюди, то склалося таке відчуття, що щось тут не так і начебто тут хтось був, але якщо придивитися, то нікого тут не було, і ніхто сюди не заходив і не виходив. Жодного сліду людини, але відчуття, що вночі тут була гулянка. Але хто тут міг вночі гуляти коли були зачинені двері? Ніхто. Іноді кажуть, що недосяжні мрії збуваються і можливо я колись почую голос риб та інших морських істот, які скажуть мені слово. Хотілося в це вірити, але буде це правдою чи ні. Я цього не знаю. Такі речі неможливі, а можливо мені пощастить колись побачити на власні очі які насправді бувають морські гості в нашому океанаріумі. Я знайду з ними спільну мову? Це можливо чи ні? Я не знаю відповіді на це запитання. Досить мріяти. Потрібно зробити першу роботу, адже не багато часу залишилося до відкриття. Насамперед потрібно прибрати, щоб було чисто, — Сергій зашив всередину і подивився навколо, — таке відчуття, що тут сьогодні

вночі хтось танцював. На підлозі краплі води, але звідки вони взялися? Усе на своїх місцях. Таке відчуття ніби тут по підлозі плавав корабель. Я перебільшую. Краплі води з'явилися на підлозі через танці риб в акваріумі, які, найімовірніше, бовталися у воді й махали хвостом так, що вода летіла через верх, — Сергій усміхнувся.

Океанаріум сам по собі займає площу кілька сотень квадратних метрів. Чимало і небагато. У ньому знаходиться багато морських істот, які розташовані так, що людина, яка перебуває всередині, насамперед зустрічає обличчям скло акваріума, а не все бачить здалеку. На вході в першу кімнату стоїть робітник закладу переодягнений у пірата, який перевіряє квитки у відвідувачів, але зараз його немає. У нього інша година початку роботи. Біля входу і пірата на стіні синього кольору висить величезна картина, на якій намальований ліс, а не вода. Чому саме цю картину повісив власник закладу? Невідомо. Біля картини знаходиться гардероб і перші двері в середину морського світу, а там живуть всі морські істоти, а зараз вони відпочивають після неспокійної ночі і в них спокійний вигляд. Наче всю ніч вони не розважалися, а спали й відпочивали.

Відвідувач, який заходить всередину, зустрічає Акулу разом зі спокійною і тихою музикою без слів. Музика грає від початку відкриття до закінчення. Мелодія заспокоює кожного хто заходить всередину. Одразу й кожного забирає у свій світ. Відпочиває тілом і душею. Музика завжди спокійна і зливається з морським світом в один світ морської глибини. Одразу викликає відчуття спокою з легкого морського повітря з прохолодою, стає легше. Кожен потрапляє в інший світ. Тут все по іншому ніж у реальному світі людей. Глибокі кольори які поглинають всі негативні почуття і заспокоюють. Кольори спокою малюють велику надію на життя.

Пірат, який зустрічає на вході відвідувачів, завжди посміхається кожній людині. У нього незвичайний сміх і він так сміється назустріч кожному хто приходить. Іноді сміється голосно, а іноді тихо але завжди всі чують його сміх. Неможливо не звернути увагу. Після сміху пірата людина, яка заходить всередину, показує квиток, а пірат з посмішкою дивиться на нього і віддає назад і проводить по сходах рукою, запрошуючи пройти далі й зайти в першу кімнату.

Перші двері відкривають світило в інший світ. В акваріумі живе багато морських істот привезених здалеку. У першій кімнаті по обидва боки вода і межа між водою і морськими істотами це дуже товсте скло, що відокремлює людей від іншого світу. Одразу виникають різнокольорові відчуття і в кожного вони свої. Простір зі скла і без кордонів нових думок. Океанарієм має три кімнати. У кожній кімнаті різні морські істоти і вони відрізняються одна від одної видами. Одні живуть від інших і в кожній кімнаті своя атмосфера. Відвідувач спочатку заходить у першу кімнату. Дивиться із задоволенням на всіх істот, а потім йде в іншу, і так до самого кінця. Морські істоти розділені між собою, і так щоб можна було побачити їх окремо і порівняти. Отримати задоволення від різноманітності видів.

У першій кімнаті по обидва боки тільки скло і одна вода. Незвичайне місце в якому зовсім інша атмосфера. Людина одразу занурюється в цей світ і забуває про все, що її турбувало і неприємності життя. Хороший відпочинок. Тут можна просто мріяти і

забути про все. Після першої кімнати біля дверей коли закінчуються простір, то біля дверей світиться біле світло і запрошую пройти далі в другу кімнату, і так в кожній кімнаті. Відвідувач проходить по колу всі три кімнати і повертаю знову до пірата, але з іншого боку, і він також з посмішкою проводить рукою до виходу кожного відвідувача.

Хтось тут може перебувати впродовж цілого дня і роздивлятися морську істоту з різних боків, а хтось може це все місце обійти за годину, а комусь потрібно більше часу, щоби роздивитись усе, що тут знаходиться. Деякі люди з посмішкою дивляться на все, що навколо них, а інші з сумним обличчям, адже в кожного свої думки. Хтось залюбки дивиться з розплющеними очима і посміхається кожній істоті.

До відкриття закладу залишилося не так багато часу. У Сергія завжди на обличчі посмішка. Завжди посміхається кожній хвилині проведеної в цьому місяці. Любить свою роботу душею і серцем і з задоволенням тут працює.

Перша людина, яка зайде всередину, на власні очі побачить розмаїття морського світу. Великі та маленькі мрії можуть стати реальністю. Побачить морських птахів, що живуть в акваріумах і не схожі на звичайних риб. Вночі всі жителі живуть своїм життям гуляють і їдять морські водорості та плавають по колу. Вони не ходять до магазину та на двох ногах, а їм все приносить Сергій, який сам ходить до магазину. Живуть в одному акваріумі. Плавають з одного боку в інший бік, і це займає кілька хвилин, і так щодня. Кожен хто перебуває в акваріумі розуміє обмеження своїх ілюзій. Не багато зусиль витрачають на те, щоб подолати відстань від одного скла акваріума до іншого. Коли мало місці в акваріумі нічого не залишається як почати думати про інші речі та проблеми людей. Всі істоти можуть думати коли хочуть і про все, що їм буде цікаво і дивляться на тих, хто їх фотографує. Розмовляють між собою так що їхні розмови ні хто не помічає. Настає ніч і починаються розваги. Усі сміються і танцюють. Розважаються і спілкуються між собою в той самий момент коли все місто спить.

Сергій подумав:

— Щоб стати щасливою людиною, потрібно бути людиною і любити життя і свою роботу. Не потрібно бути кимось щоб радіти своїй роботі, а потрібно бути собою. Важко, дуже важко знайти любов, але її потрібно шукати. Якщо ми хочемо щось знайти, що нам потрібно, то потрібно шукати. Необхідно просто жити і насолоджуватися життям і воно тобі віддячить. Залишатися собою слід, а якщо я буду постійно змінюватись, то тоді буде важко знайти саме просте щастя, яке необхідне для того, щоб просто жити і насолоджуватись життям, тому що зміни будуть змінювати почуття і ставлення до світу, краще залишатися собою.

Сергій подивився на Акулу і подумав:

— Велике значення в нашому житті мають гроші. Чому так? Чому гроші мають значення в нашому житті? Чому люди обмінюють увесь свій вільний час на роботу щоб отримати гроші? Можливо лише тому, що люди розуміють, що одна людина виконує одну роботу, а інша іншу, і гроші — це спосіб обміну роботою та отриманого продукту. Гроші дають можливість узяти те, що потрібно в потрібному місці. Гроші насправді допомагають зберегти час і життя. Гроші потрібні для того, щоб не робити на кількох

роботах і не виконувати роботу за всіх. У кожної людини своя робота і за це вона отримує деяку кількість грошей, які вона потім використовує на потреби свого життя. Неможливо щоб людина, яка сьогодні працювала юристом, а завтра працювала в океанаріумі або десь у магазині продавала речі. У кожного своя робота і своє місце і так живе і не вмирає місто. Робота всіх людей допомагає місту жити. Одна людина відповідає за одне, а інша за інше. Кожна копійка має значення. Це показує те, що людина, яка працює, виконує корисну роботу і кожна робота має бути оплачена. Кожен отримує гроші за те, що людина щось робить і не має значення, що вона робить, головне, щоб ця робота була необхідна іншим людям. Не потрібно багато грошей щоб бути щасливою людиною. Задоволення від життя не купити ні за які гроші. Навіть ті, хто літає на літаку, можуть бути не щасливими і навіть у той момент, коли бачать під собою небо, а не над головою. Найголовніше це те щоб можна було відпочити і знову повернутися на роботу і тоді задоволення стане ще більшим. Приємний графік і робота є сенсом життя. І це дуже добре коли людина поєднує свою роботу і отримує від неї прибуток, то тоді живе із задоволенням, і перебуває в тому місці в якому має бути. Яке життя без радості, а ніяке. Життя без радості це ранок без сонця. Бути не на своєму місці це стати перукарем блукання і пошук чогось невідомого. Протягом усього життя кожен може шукати свій шлях і не знайти його. Кожен допомагає кожному знайти себе і навіть у розмові.

Сергій витратив кілька років свого життя на роботу в океанаріумі та отримав те задоволення, що шукав протягом багатьох років. Ні про що не шкодує, адже він знайшов своє місце в житті.

Сергій подивився в очі Акулі й тихо сказав:

— Я тут опинився не з власної волі, а за бажанням долі, яка сама мене сюди привела і відкрила очі на світ серед світів. Робота подобається і працею задоволений. Я майже цілий тиждень працюю і тільки один вихідний день у мене є, і я його також проводжу на роботі. Потрібне задоволення від життя знаходиться в океанаріумі. Я постійно живу в цьому світі і вже став частиною його. Насправді він був далеким від мене, і я тепер став ближчим до нього і завдяки роботі почав більше розуміти світ. Безмежний світ кордонів. Загадкове море створило не одне незвичайне життя у своєму серці і тепер я на власні очі бачу краплини душі морських просторів, що так далеко знаходяться. Море має свою загадковість і красу. Не кожному підходить така робота. Не я обрав роботу, а вона мене сама знайшла. Але як? Я не знаю. З часом я почав розуміти цих істот, але ще жодного разу не почув від них слова. Для того щоб почати розуміти мову морських істот потрібен час, а мені він був не потрібен. Я одразу зрозумів, що хочуть сказати морські істоти, адже тільки так я зрозумів, що це частина мого життя. Можливо, вони самі захотіли, щоб я зрозумів їхній світ, і я їм сподобався, — Сергій усміхнувся та подумав, — можливо, тільки так я зміг стати до них ближчим і побачити світ зовсім іншим, а можливо, таким, яким він був завжди, і тільки зараз я побачив на власні очі його перлину. Що морські істоти насправді приховують від людей? Мабуть справжніх себе і свій світ який вони не кожному показують. Годину

плавають в акваріумі і спостерігають за людьми, а люди за ними. Цікаво про що вони думають коли бачать обличчя людей? Це для мене залишиться загадкою, а можливо з часом я сам усе зрозумію. Що люди розуміють коли дивляться на морських створінь? У кожного свої думки і кожен думає про своє життя і цікаво що вони розуміють про життя коли приходять в океанаріум? Адже кожен отримує щось своє і про це ніхто не говорить і так іде і нікому нічого не розповідає про те, що він щось зрозумів. Деякі люди приходять і ті підходять до скла і починають як я розмовляти з різними рибками, а у відповідь вони мовчать. Хтось хоче як і я почути від них відповідь, але завжди мовчать і моргають очима. Деякі люди просто стоять і розповідають про своє життя, а потім тихо не обертаючись ідуть далі до наступного акваріума і вже мовчать і просто роздивляються хто живе. Таких людей ніхто не слухає, тільки риби мовчки в акваріумі слухають їх, а ніхто не знає, що вони все розуміють і навіть знають відповіді на багато питань. Ось такі ці морські істоти, які нікому нічого не кажуть і не відповідають на жодні запитання людей, а просто плавають по колу і роблять вигляд, що вони ті самі риби, які просо створені для краси морського світу. Хтось дивлячись через скло плаче, а хтось посміхається. Кожен приходить зі своїм настроєм і йде із зовсім іншим. Всі жителі годинами розважають відвідувачів тим, що вони просто плавають і махають на всі боки хвостиком, а людям це подобається, і вони із-задоволення дивляться на них і фотографують. Люди не хочуть вислуховувати людей, а риби з радістю це роблять. Морські істоти терапевти людського життя. Людина приходить, розуміє щось і йде далі своїм шляхом. Кожен шукає свій шлях, і так протягом усього життя. Люди постійно шукають свій шлях протягом свого життя, де б вони не перебували, вони постійно щось шукають, навіть якщо не дають жодного вигляду свого пошуку. Від початку до кінця людина постійно щось шукає, тому що прості кордонів безмежний і не так як у рибок, які плавають по колу і тільки так швидше розуміють, що їм насправді потрібно, а в людей більший простір і потрібно більше часу, щоб повернутись на самий початок та зробити свій правильний вибір і знову не піти тим шляхом. Риби свій шлях не змінюють, а людина намагається змінити, поки не повернеться на початок і не зрозуміє, що простір кордонів обмежений, а шлях подолання відстані більший, ніж у морських істот, які перебувають у акваріумі, і все ж таки кожен повертається на початок свого шляху. Навіщо це робить? Мабуть, кожному потрібен свій досвід спроб і кроків, щоб зробити висновок, який уже кимось зроблено. Скільки потрібно часу, щоб кожен зрозумів, що світ — це коло початку і того самого початку в кінці шляху? Це невідомо. У кожного свій шлях і час розуміння світу. Багатьох це питання турбує, але ніхто не хоче чути відповіді, навіть якщо знає правду, доки поки сам не пройде цей шлях втрати.

Сергій працює в океанаріумі і розуміє світ зовсім з іншого боку і весь свій час перебуває на роботі. Навіть коли закінчується робочий день залишається в приміщенні і виконує ще якусь роботу. Це його друге життя. Не йде додому разом з усіма, а залишається ще на деякий час і не має бажання покидати океан думок і безмежний простір фантазій. Навіть втомлений продовжує працювати понаднормово і в своє

задоволення. Якщо це було можливо, то він працював і вночі, і можливо якось побачив нічне життя. Один співробітник, який працює у свій вільний час. Кожного дня, коли Сергій виходить на роботу і відчиняє двері, то він входить у зовсім інший світ. Спочатку заходить у першу кімнату, а потім йде в другу, а в другій кімнаті знаходиться великий басейн, у якому живуть різні риби. Це басейн бажань і побажань. Кожна людина, яка приходить в океанаріум, може кинути монету в нього і загадати одне бажання. У кожного свої бажання. Насправді бажання виконуються і їх виконують не ті рибки, які живуть у басейні, а ті, які знаходяться поруч із басейном і живуть в акваріумі, і вони все чують, що хочуть люди і читають їхні думки. Кожен хто заходить одразу опиняється в зовсім іншому світі і забуває про всі неприємності та стає щасливою, а коли відвідувачі чують що в цьому місці є басейн, який виконує бажання, то кожен з радістю шукає його, щоб загадати бажання і з надією, що воно стане реальністю. Кожен загадує найпростіші бажання. Бажання для кращого життя. Просте бажання важливе в житті. Люди завжди хочуть найпростішого, а це бути щасливим, а насправді жити і насолоджуватися життям таким яким воно є. Мало хто хоче багато машин і грошей. Від цього люди навіть страждають, і про це нікому не кажуть, а тільки посміхаються і кажуть, що в них все гаразд і вони найщасливіші люди у світі, але це не так. Найпростіші бажання це бути здоровим і не хворіти та знайти справжнє кохання та прожити щасливе життя. Коли дуже багато всього того, чого не потрібно, то так само люди страждають і так як всі шукають спокій і те місце, де вони будуть щасливі, але не так легко його знайти. Життя зовсім інше і не таке як його бачать з початку і на середині прожитого часу. Лише з часом можна побачити справжні цінності які мають значення в житті і цінуються більше ніж дорогі автомобілі та гроші. Не було б стільки багатьох проблем, якби кожен знав цінність простим речам, і коли минає час, кожен розуміє, що їх не купити за жодні гроші, але час уже минув. Існує багато відповідей на багато запитань, а лише кілька запитань мають значення і кілька відповідей можуть насправді мати цінність. Це любов і вірність собі протягом життя і простим речам. Постійно хтось щось розповідає але це не має жодного сенсу і це змарнований час адже всі відповіді всередині душі та серця яке ніхто ніколи не чує, а душу не бачить яка майже завжди плаче від болю та самотності. Звичайні людські проблеми які супроводжують роками але вони такі прості що тільки одна відповідь змінює життя, а цю відповідь чомусь ніхто не чує і а вона проста і кожен про неї знає і не бачить. Життя минає, а відсутність свого шляху в житті відбирає сенс самого існування. Відсутність щастя радості це лише відсутність шляху в житті. І тому це місце, місце дає можливість людям побачити зовсім інший світ, який надихає на суть життя і змінює думки кожного, розкриває сам сенс існування і проблем, які не є проблемами в житті, а лише втратою або зупинкою на шляху життя. Всередині все зовсім все по-іншому. Не так як зовні в людей. І тільки істоти, які живуть, нічого не боїться і самого життя також, адже вони знають, що все починається там, де закінчується. Життя це велике чи мале коло обставин. Всі плывуть по колу, як люди так і риби плавають по колу і думають, що вони плывуть невідомо куди, але це лише коло, яке має свій розмір, і з часом всі

повертаються на самий початок, подолавши велику відстань часу. Можливо хтось колись і кудись допливе, і туди куди ще ніхто не плавав, і це буде велике коло життя. Більшість пливе невідомим шляхом, а це лише інше коло життя, яке існувало ще до початку шляху. Є відстань і час, а чи вистачить часу кожному щоб подолати відстань кола? Це вже залишається загадкою, бо всі обставини неможливо передбачити.

Сергій обрав своє місце роботи. Отримав багато відповідей на свої запитання і зрозумів, що найголовніше запитання і відповідь це любов до роботи і життя. Він полюбив життя і роботу і зрозумів, що існує тільки один сенс у житті, а це любов. Потрібно любити життя щоб бути щасливою людиною і роботу щоб у свій вихідний день працювати.

Життя стало зовсім іншим. Щоранку коли заходить до океанаріуму він радіє, що бачить, а він бачить зовсім інший світ. Це дало йому змогу змінити своє життя і змінити свою свідомість про життя. Що сталося в його житті, те сталося, і це його коло життя, яке він проживає з ранку до вечора. Отримав від світу своє коло життя, яке насправді потрібне йому. Задоволений своїм життям і своєю роботою. Робота допомагає людям стати щасливими і змінити своє уявлення про світ і про себе. Це допомагає людям і люди змінюють своє ставлення до всього світу. Звичайне місце цей океанаріум, але в ньому бувають дивовижні речі і легке усвідомлення про свій світ, у якому живе кожен.

Сергій пішов у першу кімнату. У кожній кімнаті живе свій вид морських істот і вони одна від одної відокремлені кімнатами, а коли настає ніч, то всі вистрибують зі своїх акваріумів та починають впродовж ночі гуляти і танцювати на підлозі, і тому, коли рано вранці приходить Сергій, то він бачить на підлозі краплини води, та нічого не розуміє, як вона там опинилася. В одній кімнаті перебуває компанія пінгвінів, а в другій — золотий скат, а в третій — кілька різних за видами крокодилів, і всі живуть окремо, щоб один одному не заважати. Все зроблено за технікою безпеки але ніхто не знає що всі один з одним вночі розважаються і ніхто ніколи і нікому не загрожує та ніхто не з ким не свариться. Ніхто ні коли нікого не боявся. Атмосфера життя і радості. Для відвідувачів це зручно, всіх бачити окремо, а от морським істотам не зовсім. Вони тільки вночі бачать одне одного і сходяться з різних кімнат з першої і третьої в другу кімнату і там починають гуляти та співати різні пісні, і кожен танцює так, як він уміє. Ті хижаки, які у вільному морському світі переслідують тих, кого вони хочуть з'їсти, то тут вони розважаються з тими, кого б залюбки з'їли. Кожен почувається в безпеці.

До відкриття залишилося не багато часу і після Сергія прийшов другий працівник якого звуть Андрій. Він високий і худий і завжди посміхається. Спустився по сходах і зробив кілька кроків уперед і посміхнувся від того, що прийшов на роботу. Подивився довкола і побачив маленьких і великих риб, які не звертаючи на нього уваги спокійно плавали в акваріумах. Підійшов до фонтану та кинув монету і тихо про себе сказав:

— Хочу, щоб моя мати ніколи не хворіла.

З посмішкою пішов далі в робочу кімнату переодягнутися, а Сергій був у зовсім іншому місці й займався робочими моментами та прибирав приміщення. Великий

фонтан тихо доповнював нотами бризок атмосферу спокою. Кожна морська істота в цьому океанаріумі може виконувати різні бажання і кожен, хто живе в акваріумі, чимось допомагав людям у скрутну хвилину, але найбільше виконують бажання акваріум із золотими рибками, які постійно між собою шепочуться. У фонтані живе рідкісний червоний скат який також виконує бажання людей. Цього ската випадково на морі спіймали місцеві рибалки і вони вирішили віддати його до океанаріуму і це було правильне рішення, а тепер він допомагає людям. Великих розмірів і має шкіру червоного кольору. Привабливий та кумедний. Спілкується із золотими рибками і має свій інтелект. Відвідувачі, які заходять до океанаріуму, одразу звертають на нього увагу та посміхаються, а він хвостом у відповідь бризкає водою. Діти радіють і голосно сміються. Обережно ставиться до людей і перед тим, як виконати бажання, довго роздумує над тим, потрібне цій людині це бажання чи ні. Адже він виконує бажання за потреби, щоб допомогти людині та зробити її життя кращим. Виконує будь-яке бажання, але не мрії які людина сама може їх виконати. Відвідувачі, які хочуть багато грошей і влади, він не виконує, бо знає, що це руйнує інші життя невинних людей.

Сергій зробив роботу і підійшов до фонтану, щоб загадати своє бажання:

— Хочу щоб сьогодні було багато відвідувачів, які з радістю покинуть океанарієм.

Кинув монету, посміхнувся і пішов далі виконувати свою роботу з надією, що сьогодні, можливо, загадане бажання нарешті здійсниться, а можливо, й ні. Сергію подобається щоранку приходити до океанаріуму та загадувати бажання. Кожного разу загадує одне й те саме і постійно хоче, щоб було якнайбільше відвідувачів, які зможуть відпочити і змінити своє життя та стати щасливими людьми, адже цей заклад був побудований для того, щоб приносити людям радість і відпочинок. Щоб всі хто заходив всередину посміхався і так само ж покидав заклад зі щирою посмішкою. Посмішка ніколи не зраджує почуттям. На думку Сергія всі повинні посміхатися і радіти життю. Радити життю і так щоб ніколи не було ніяких незручностей та завжди любили життя яким воно не було. Не знати страждань і насолоджуватися життям. Спокійно жити.

На горизонті сонце піднялося трохи вище і з неба почали летіти маленькі крапельки світла, які повільно лягали на дах океанаріуму, і поверхня даху почала сіяти жовтим теплим кольором. Усі прокинулися.

Сергій:

— Я сподіваюся на те, що сьогодні кожна людина, яка зайде в океанаріум, то вона в житті щось зрозуміє. Змінить ставлення до життя і покине це місце із зовсім іншими почуттями. Діти будуть голосно сміятися, а батьки радітимуть усмішці дітей. Скоро відкриття.

Глава 3

Кімната 1

Після прибирання робочого місця Сергій зайшов у першу кімнату. На дверях висіла велика цифра один. У кімнаті живуть маленькі та великі рибки. У кожного свій океанаріум. Кімната розділена на кілька великих акваріумів і кілька маленьких. У кожному акваріумі живе окремий вид морських рибок. Одні рибки зеленого кольору, а інші червоного та синього. У кожному акваріумі живе по десять одиниць, які відрізняються одна від одної розміром. Усі вони різні. Але якщо придивитися здалеку, то можна побачити новорічну ялинку кольорових риб. Вони постійно змінюють колір у той самий момент коли плавають і від себе відбивають світло. Тіла рибок змінюють колір під час руху. Їхній колір приваблює кожного відвідувача. Синій колір повільно і непомітно заспокоює відвідувачів, червоний грає з фантазією спостерігача, а жовтий колір залишає відвідувача сам на сам з думками. Кожна рибка зберігає в собі сутність морських глибин. Майстри дизайну зробили все, щоб відвідувач міг повністю залишитися один коли він кришталево розглядає акваріум і ні що не відволікало його думки та відчутти себе на дні моря і бачити перед собою морське життя.

Повністю відчутти атмосферу морських глибин і запах морської води. Усі рибки в першій кімнаті під час відкритого закладу не звертають увагу на людей, які постійно та довгий час на них дивляться. Іноді вони розважаються тим, що в акваріумі знаходяться морські водорості та черепашки і вони починають швидко навколо них плавати. У кожному акваріумі на дні знаходяться різноманітні морські прикраси. Рибки підпливають до піску і кінчиком хвостика піднімають маленькі камінчики. Буває що рибки спокійно і повільно спускають на дно та лягають на деякий час спати, і ніхто не знає, що вони всю ніч розважалися. Коли їм стає сумно то вони пропливають відстань від одного кінця акваріуму до іншого і починають танцювати, виразно вигинаючи тіло. Роблять так щоб діти на них звертали увагу і голосно сміялися, а рибкам це подобається коли діти сміються і радіють.

Хто як не маленькі жовті рибки, які постійно щось бурмочуть собі під ніс і так щоб їх ніхто не розумів, і вони постійно обговорюють кожного відвідувача та аналізують його життя. Навіщо вони це роблять? Їм завжди було цікаве життя людей. Під час розмови відвідувачі крім звуків бульбашок нічого не чують і не розуміють, а в цей час вони розмовляють, але люди нічого не розуміють. Якщо хтось починає голосно розмовляти, то бульбашки стають більшими. Вони розуміють про що люди розмовляють, а відвідувачі цього не знають і з посмішкою кажуть все без секретів, те що думають про цей акваріум, а всі, хто перебуває в середині, уважно спостерігає за людськими розмовами. Коли немає відвідувачів всі рибки постійно плавають з одного боку акваріума до іншого не зупиняючись протягом кількох годин і навіть не змінюють висоту та глибину лінії руху в акваріумі. Про що вони постійно думають? Про це ніхто не знає. Можливо про щось своє і людей, які приходили в першу кімнату і тривалий час на них дивилися та розглядали з усіх боків наче бачили перед собою живу морську картину.

Нікому не відомо про що думають маленькі рибки, а люди навіть не здогадуються, що вони розумніші за людей, майже всі вважають, що ніхто з них не може міркувати і розуміти, що відбувається навколо. Рибки все розуміють і навіть жести людей і що вони означають. Плавають акваріумом із широко розплющеними очима і все розуміють, що відбувається навколо і що за ними спостерігають люди. Відвідувачі думають, що вони все, що роблять, так це плавають акваріумом і нічого не роблять, крім того, що протягом дня їдять, але це не так. Насправді кожен розуміє кожне сказане людиною слово і відчують все, що відчують люди і коли цього ніхто не бачить вони виконують бажання. Завжди широкі очі які дивляться кудись далеко на край горизонту і це забавляє кожного відвідувача.

Багато хто думає, що вони навіть не вміють радіти життю, але це не так, просто цього ніхто не бачить. У кожної риби є своє ім'я, які починають жити з приходом ночі, а в день кожен залишається рибкою в акваріумі, яка просто по колу плаває туди і сюди і нічого не розуміє, що відбувається навколо, і де вона перебуває в даний час. Гарне і приємне для очей видовище кольорових рибок. Люди іноді годинами стають і дивляться на плавання за склом маленьких створінь із хвостиками вперед і назад. У цей час усі думки зникають, а світ стає зовсім іншим.

Створюється особлива атмосфера спокою і любові. Виникає перша любов до життя, і спокій до морської води. Зараз перед склом нікого немає і всі майбутні відвідувачі щойно прокинулися та почали одягатися щоб відвідати океанаріум, а дехто ще спить і як прокинеться, то також поїде щоб подивитися на морський світ.

Один працівник, якого звать Сергій, бере на себе відповідальність за підготовку всього приміщення до відкриття, а після приходять всі інші працівники та працюють. У кожного своя робота. Другий працівник, у якого робоча зміна починається одразу після відкриття, зараз готується до роботи і чекає своєї години, щоб відкрився океанаріум. Для кожної морської істоти він як родич і весь свій час життя перебуває тут. Дбає про кожного і розмовляє з кожним коли нікого немає поруч із відвідувачами. Усі розуміють, що говорить Сергій, але ніхто не хоче відповідати, бо він злякається, бо невідомо, як він зміниться після того, коли зрозуміє і почує, що всі мешканці завжди все розуміли й уміють розмовляти, і тому всі мовчать і вдають, ніби вони нічого не розуміють. А що стосується великих мешканців акваріумів, які живуть в іншій кімнаті по сусідству, то також не звертають увагу на слова Сергія, щоб не зробити вигляд того, що вони його постійно слухають і чують кожне слово та його значення. Коли крокодилам набридає стояти на одному місці, то вони починають активно рухатися і до вечора не зупиняються, а пересуваються вони по всьому акваріуму і по різному, то вперед, назад, то з кута в інший кут і по колу як вперед, так і назад. Їхні очі постійно дивляться на людей, а люди все що роблять так це тільки обережно посміхаються і фотографують кожного крокодила, а іноді знімають на камеру. Кожен крокодил розуміє що життя на місці не стоїть і час іде і вони також на місці не стоять і постійно рухаються, а вночі відпочивають і розважаються так як їм цього хочеться.

Танцюють усю ніч. Очі чорні й добрі. Вони рухаються повільно і постійно на варті і

все роблять щоб люди не зрозуміли, що вони живуть своїм життям і вміють розмовляти і розуміють мову людей. Насправді живі істоти так як люди але живуть в акваріумі відокремленого від людського світу. Кожен відвідувач вважає, що крокодили живуть інстинктами але це не так, а насправді вони живуть серцем і душею. Розуміють як минає час і що таке минуле та майбутнє і той самий момент теперішнього часу. Хороші психологи життя. Розуміння часу дає можливість відчувати минуле і змінювати майбутнє і прожити як краще сьогоднішній день. Їх ніхто не боїться, і всі з ними дружать, а вночі розважаються, стрибають їм на спину і голосно радіють, а у воді всі охочі можуть з ними поплавати.

Сергій подумав:

— Чому я нікого не розумію, адже я бачу їхні очі, те, як вони на мене дивляться, і так хочеться від них почути слово, але вони мовчать, і складається таке відчуття, що вони ніби хочуть мені щось сказати і не хочуть. Мабуть це тільки мої думки, які не мають жодного стосунку до реального світу. Вони плавають по колу і нічого не говорять. Весь час мовчать і мовчать. Цікаво. Розуміють вони щось про мене чи ні? Я тільки можу здогадуватися про їхні думки, чи є вони насправді, чи ні. Це тільки мої припущення.

Сергій пішов у кімнату і сказав:

— Ця кімната готова до показу. Усе прибрано і жодної краплі на підлозі немає. А то ще відвідувачі скажуть, що тут хтось усю ніч розважався, — Сергій посміхнувся і подивився на крокодилів та сказав, — я радий тому, що коли мені стає сумно, я проводжу тут певний час і довго дивлюсь на акваріуми і мені стає легко на душі, знову хочеться з посмішкою жити. Це дуже гарне місце. Найкраще заспокійливе від неспокійного життя. Яка не була б погода тут завжди є відвідувачі які хочуть побачити морський світ. Найкраще місце для відпочинку та можливості залишитися наодинці й почути свої думки.

Сергій подумав:

— Це місце, де я відчуваю самого себе і свої почуття. Жодна робота не заспокоює так, як ця. Можливо я насправді люблю цю роботу і це те, що я шукав у своєму житті. Я отримую велику кількість задоволення від того, що перебуваю тут. Спокійне місце. Щодня кожен відвідувач залишається в океанаріумі стільки, скільки у нього є вільного часу, а найчастіше це до вечора і того самого моменту закриття.

Сергій сказав:

— Не хочеться залишати це місце за жодних обставин. Мені навіть у неробочий час хочеться якомога довше побути тут, а йти додому не хочеться. Чому? Можливо це мій дім. Моя робота мій дім. Це незвичайне місце, яке замінює дім. Для людей це відпочинок, а для мене це мій дім, у якому я проводжу більшу частину життя. Тут змінюється мої думки і моє життя. Кожен бачить життя в океанаріумі по-своєму, а я бачу тут життя як у себе вдома, — Сергій подивився на акваріум і сказав, — я радий, що моя робота, а це дім, не далеко від моєї квартири, і не потрібно їхати дві тисячі кілометрів, щоб побачити всю красу морського світу. Добре, що наш головний директор

зміг створити невелику копію морського світу і показувати його людям, — Сергій посміхнувся, — добре, що океанаріум був побудований для людей, щоб люди могли побачити океан у себе перед очима і зберегти свій час, а не їхати до океану і пірнати на величезну глибину, щоб побачити морських істот. Дивовижний світ перед очима. Це одне єдине місце в Києві де зібрана велика кількість морського життя, — Сергій подивився на Акулу, — вразливе видовище те, як з води вистрибують риби, щоб схопити шматочок їжі з моїх рук, а сьогодні я буду годувати всіх риб, і це приємна мить, як рибки хапатимуть маленькі шматочки корму, а потім назад пірнатимуть у воду, — Сергій посміхнувся, — це божевільне натхненням відчувати себе людиною. Це такі маленькі істоти які так сильно надихають і заспокоюють. Кожен вистрибує з води, хапає їжу і знову пірнає у воду, а відвідувачі в цей час посміхаються, фотографують і отримують велику кількість задоволення від цієї не довгої вистави. Не робота, а одне задоволення і нічого іншого тут у мене немає.

Сергій підійшов до акваріума і подивився спершу на одних рибок та посміхнувся, а вони не звернули увагу та не віддали цьому жодного значення. Сергій знову посміхнувся і пішов до наступного акваріума. Подивився на нього, а там великі рибки синього кольору лежали на морському піску і не помітили, як Сергій дивився на них та їм усміхався. Сергій:

— Не звертайте на мене уваги.

Сергій великим кроком підійшов до наступного акваріума, а там плавали повністю чорні рибки, а їх було п'ять штук, і вони, коли побачили, як до них підійшов Сергій, то вони одразу побачили рух за склом, і всі одночасно підпливли до скла й уважно почали стежити за кожним кроком.

Сергій посміхнувся:

— Я радий, що ви мене побачили і не залишили поза увагою, — Сергій усміхнувся і подивився просто в очі, — чому ви такі сумні? Що з вами сталося? Ви що всю ніч не спали і розважалися. Швидко розповідайте мені чому ви такі втомлені? Що ви робили всю ніч?

На запитання Сергія ніхто не відповів і уважно як до запитань чорні рибки стежили за кожним рухом людини.

Сергій нахилився ближче до скла:

— Скажіть швидко, що ви робили всю ніч? У мене складається таке відчуття, що протягом цілої ночі гуляли, але як я не знаю. Ви навіть не розумієте моєї мови.

Риби подивилися на Сергія великими очима, а Сергій знову сказав:

— Я чекаю відповіді?

На запитання Сергія ніхто нічого не відповів. Усі мовчки дивилися на нього і мовчали.

Сергій знову сказав:

— Не хочете мені нічого говорити, то не потрібно. Головне, що я нічого не бачив.

Кожна риба розуміла кожне слово Сергія, і якби вони б могли посміхнутися, то вже засміялися б, але їм не можна було цього робити, і вони мовчки тільки дивилися на

нього, не рухалися й робили вигляд, наче нічого не розуміли.

Сергій:

— Добре. Скоро відкриття, і я попрошу вас не бути такими млявими і більше рухайтесь, а то відвідувачі вас не зрозуміють і подумают, що ви захворіли. Потім вони візьмуть книгу скарг і щось там напишуть. Буду скаржитися керівництву, що в акваріумі плавають хворі риби, а це нікому не потрібно. Ви мене чули?

На запитання Сергія ніхто не ворухнувся і Сергій знову сказав:

— Добре. Я думаю, що ви мене зрозуміли. І ще я хотів сказати. Якщо ви вночі гуляєте, то до вас велике прохання завжди все мені розповідати, — Сергій усміхнувся сам до себе і сказав, — кому я кажу. Вони все одно мене не розуміють. Марна трата часу. Сподіваюся на те, що ви звичайні риби і вночі відпочивали як усе місто. Спали і бачили сновидіння, — Сергій подумав і сказав, — цікаво, а риби можуть бачити сновидіння? Можливо так, а можливо ні. Я ж не риба і не знаю відповіді, а тільки можу здогадуватися і не більше, — Сергій подивився на очі першої риби, що була найближче до скла, і сказав, — цікаво, вони хоч між собою спілкуються, а то крім мовчання я більше нічого не помічав. Кожен день вони мовчать і мовчать. Хоч би відкрили рота і зробили вигляд, що вони між собою розмовляють, — Сергій знову подивився з посмішкою на них, — я тоді піду, а ви робіть те, що вам захочеться робити. Акваріум ваш дім і ви маєте повне право робити все, що ви хочете. Хочете гуляйте і розважайтесь, адже ви все одно не розумієте моєї мови і моїх слів, — Сергій подивився на сусідні акваріуми і на двері, що були біля акваріума, а потім знову на великі очі риб, — вибачте, що я вас потурбував. Мені вже потрібно йти. На мене чекає дуже великий обсяг роботи, який мені потрібно виконати до відкриття закладу, — Сергій подивився на стелю, — а що мені потрібно зробити? А необхідно мені прибрати приміщення, а потім всіх вас нагодувати, щоб ви не були голодні і люди могли з радістю на вас дивитися, а в весело плавали в акваріумі. Головне це перед роботою поснідати, а то без сніданку ви не матимете жодного бажання розважати людей, а їм не сподобається те, що вони дивитимуться на старезні рухи в акваріумі. Це нікому не сподобається. Рухайтесь і володійте своїм простором і розважайте кожного хто до вас наблизиться. Не хвилюйтеся, я повернуся за кілька хвилин, і принесу вам сніданок. Ви, напевно, дуже голодні. За всю ніч нічого не їли. Вам обов'язково потрібно щось поїсти, а то мені не дуже сильно хочеться, щоб ви цілий день плавали голодні. Цілий день на вас дивитимуться люди і фотографуватимуть на пам'ять. Тож позуйте перед об'єктивами із задоволенням. Ви подобаєтеся нашим відвідувачам.

Сергій усміхнувся і пішов у другу кімнату.

Глава 4

Друга кімната

А що може знаходитися в другій кімнаті? У другій кімнаті плавають в акваріумах маленькі різнокольорові рибки, які завжди з радістю зустрічають усіх відвідувачів, а також є великі особини, що живуть у величезних акваріумах поруч з іншими мешканцями. У другій кімнаті мешкає великий зелений крокодил і швидка, і не повільна морська черепаха. Веселі та кмітливі пінгвіни, і поруч із ними плаває незадоволена життям сіра Акула. Ось так вирішили помістити в одній кімнаті й одночасно менеджери різних морських істот. Дуже важко зустріти їх разом у звичайному світі, а тут вони знаходяться один біля одного. У вільний час і між обідньою перервою вони найчастіше і один на одного збоку дивляться великими очима і чекають коли настане вечір і зачиняється заклад. Кожен з них думає про це життя по різному і кожен по своєму.

Друга кімната на багато більша в розмірах, ніж перша. У кожного свій акваріум і світ, у якому він живе. Постійно плавають по акваріуму вперед і назад і так протягом дня. Іноді ковтають світло, а відвідувачі, які бачать цю виставу, з посмішкою дивляться на рибок і фотографують їх. Біле світло приваблює всіх і має своє тепло як у сонця. Час від часу коли на дні акваріума стає холодно, то рибки піднімаються на поверхню і перевертаються животом до світла та відпочивають деякий час. Після не звичайного відпочинку назад і вже повільно повертаються на дно акваріума і животом лягають на пісок і думають про щось своє. Кожному в день тут сумно але це робота. Кожен чекає вечора і мріє про танці та пісні.

Крокодил коли стоїть на місці і не рухається видає дивні звуки і вони постійно привертають багато людей. Так він привертає до себе увагу, а люди нічого не розуміють і думають, що йому сумно, але всі, хто перебуває в кімнаті, одразу звертають на нього увагу та довгий час роздивляються, підходять і фотографують на телефон. Деякі люди намагаються з ним поспілкуватися і кличуть до себе, а він навіть не звертає уваги. Тривалий час щось кажуть, але це не допомагає, а інколи сумно і бракує свого вільного світу, де є річка і великий ліс з дорогою до моря. Насправді крокодил коли не звертає на людей увагу він про себе співає. Пісні про минуле і те майбутнє якого ніколи не буде. Спів і кольорові сльози на очах. Сумні і веселі пісні і все залежить від настрою. На світло не звертає уваги. Завжди тепло коли плаває у своїх мріях там де є річки і великі крокодили які плавають у воді з іншими тварини але цього ніколи не буде. У своїх мріях куди хоче туди йде. Немає ніяких обмежень руху і часу, а тут в акваріумі він тільки ходить вперед і назад і крім скла і людей нічого не бачить. Це холодні мрії в неволі, які будуть назавжди з ним. З одного кінця акваріума до іншого дуже маленька відстань і не вистачає простору для легкої прогулянки, а коли дивиться вперед, то одразу сміється і згадує не довге минуле, а бачить одне й те ж саме, постійно і щодня. У теперішньому світі стільки людей і всі вони різні та кольорові.

Сергій працює кілька років і час від часу підходить до крокодила й іноді з ним розмовляє. Очі крокодила все розуміють, але відповіді не чує. Постійно мовчить і не

ворушиться. Це не має великого значення для Сергія, адже він усе розуміє. Сергій розуміє без слів і цього крокодилу вистачає, але ніяк йому не можу допомогти й іноді, коли нікого немає поблизу, йому розповідає різні історії зі свого життя, а крокодил лише піднімає голову і дивиться в очі. Якщо крокодил міг посміхнутися, то це вже наче б він сміявся. Подобаються історії Сергія.

Сергій під час роботи ходить з однієї кімнати в іншу і завжди дивиться на крокодила, і тільки інколи пересувається акваріумом, а так увесь час сидить на одному місці і не ворушиться, сумно йому і самотньо. Коли багато людей, то він сідає на великий камінець і дає відвідувачам можливість якнайкраще себе роздивитись з різних боків. На посмішки і розмови про себе не звертає уваги і спокійно продовжує мріяти про повернення до свого рідного краю, але це неможливо і все прекрасно розуміє. Мрії є мрії і вони завжди з ним залишатимуться і навіть в ночі коли є можливість спати він бачить свій рідний край де не від кого не залежить і плаває у великій річці серед таких великих як він зелених крокодилів. Немає з ким поспілкуватися про свої мрії і вони лишаються тільки в його думках.

Сергій подивився на крокодила з посмішкою і далі пішов займатися своїми справами.

Щодо пінгвінів, які живуть і поруч у великому акваріумі, то вони постійно щось роблять, а саме танцюють і бігають туди-сюди, а коли нікого нема поруч, то ще співають пісні про кохання. Коли набридають пісні й танці, то в них з'являються інші розваги і з усмішкою починають штовхати одне одного, а потім тікають у різні куточки акваріума й ховаються одне від одного. Така в них гра.

Люди, які приходять подивитися на пінгвінів, з посмішкою спостерігають за ними і знімають їхні розваги на відео. Протягом цілого дня вони знають чим зайнятися і як себе розважити. Їм хочеться і вони поводяться як дикі пінгвіни і тікають один від одного, тримають деяку дистанцію і так протягом годин не наближаються, а інколи дивляться в очі і так, щоб ні хто не помітив. Це також їхня гра. Про самотність як крокодилу їм нічого не відомо адже вони живуть разом і завжди разом. Навіть коли вночі під час сну сплять один біля одного і так протягом усього життя. Через скло пінгвіни посміхаються крокодилу але він не звертає на них уваги і далі продовжує сидіти на одному місці.

Пінгвіни все бачать і смуток крокодила і тоді вони починають танцювати італійські танці але це не допомагає. Самотність настільки сильна що крокодил ні на що не звертає уваги. Кожен усе розуміє, але тут нічого не зробити. Усі бачать лише межу між світами але її ніяк не перетнути і кожен це розуміє. Крокодил з радістю також танцював разом із пінгвінами, але він нічого не може вдіяти із самотністю та бажанням повернутися у свій рідний дім.

Пінгвіни коли їм набридають розваги та різні ігри, то вони починають плавати в не великому басейні, що знаходиться в акваріумі, і граються один на одного, а потім знову втікають і під погоні, коли хтось когось хоче наздогнати, починають танцювати та співати. Не завжди можуть довго плавати і щоб від усього відпочити лягають на саме

дно басейну і довгий час перебувають під водою, а на поверхні нікого не лишається і люди, що приходять у другу кімнату, дивуються відсутності тварин і нічого тривалий час не розуміють, доки хтось із пінгвінів не з'явиться з під води та не вийде на поверхню акваріуму, а потім відвідувачі з усмішкою дивляться та сміються з жарту пінгвінів.

Поруч з акваріумом пінгвінів знаходиться акваріум черепахи, яка ніколи не пересувається повільно, а завжди, якщо вона хоче змінити місце у своїй оселі, то робить це швидко і майже непомітно. Черепаха має великі розміри і швидка в ходьбі, а найчастіше вона сидить на одному місці і не рухається. Уперта та самотня і вже стара для забав, але іноді посміхається. Вночі також черепаха сидить на одному місці і не бере участі в розвагах. Усі розважаються, танцюють і співають, а вона так і сидить на одному місці і все що робить, це спостерігає за всіма та посміхається.

Коли приходять люди подивитися на неї, то вона ховається за великими рослинами, що знаходяться в акваріумі, та іноді витягує голову вперед, щоб подивитися, чи пішли люди, чи ще хочуть на неї подивитися. Пінгвіни хотіли навчитися як черепаха бігати але ні в кого нічого не вийшло. Усі спроби були марними. Буваю так, що черепаха протягом доби стоїть на одному місці й не рухається. Їй цього вистачає і подобається таке життя.

Радіє тому що має у своєму акваріумі великі морські рослини, а в інших мешканців їх немає. Одній їй важко, але вже звикла до самотнього життя. У ночі з акваріума чути тихі звуки і ніхто не розуміє що це за дивні звуки лунають з-за скла, а це пісні черепахи, яка співає тихі пісні і через те, що вони тихі, ніхто нічого не розуміє. Не виходячи з акваріума, вона спілкується з іншими тваринами, які перебувають з іншого боку, а потім після недовгої бесіди знову повертається на своє місце і також продовжує сидіти на одному місці до самого світанку. Повільний і тихий голос незрозумілих слів завжди лунає з-за скла. Про що вона співає? Цього ні хто не розуміє. Хто хоче той слухає незрозумілі звуки, намагаючись щось зрозуміти, але таких охочих мало. Крокодил іноді повертає в її бік голову і нічого не сказавши знову повертається у світ своїх мрій. Така в неї доля. Живе одна і постійно сидить на одному місці та вночі співає незрозумілі нікому пісні.

Сергій спочатку підійшов до великого басейну, який стояв посеред кімнати, а в ньому плавали великі чорні скати, що завжди тримаються на плаву, та опустив руку у воду, а вони побачили Сергія одразу всі й одночасно піднялися на поверхню та подивилися на нього. Посміхнувся і був радий бачити, як скати зраділи його приходу на роботу. Один скат, який був найближче до Сергія, підняв хвіст, а Сергій подивився на нього і сказав:

— Доброго ранку, мої дорогі друзі.

Скат знову помахав хвостом і Сергій сказав:

— Напевно, ти більше за всіх хочеш їсти. Хочеш їсти? Зачекай ще кілька хвилин, поки я спочатку всіх обійду і подивлюся, що у вас усе гаразд, і що за ніч із вами нічого не трапилося.

Скат знову помахав хвостом:

— Мені потрібно подивитися на кожного з вас, а коли я подивлюся на всіх вас, то тоді я візьму їжу і погодую вас. У вас попереду ще цілий день і ви не повинні бути голодними. Зачекайте трохи. Я скоро повернуся.

Сергій подивився на скатів, а ті тямущі й одразу повернулися під воду. Подивився на пінгвінів, а ті почали махати крилами і видавати різні звуки. Усміхнувся, а пінгвіни почали плескати крилами, а потім сказав:

— Ви дуже раді мене бачити? Я теж дуже радий вас бачити. Як у вас справи? Я думаю, що у вас усе добре, як і в мене.

Сергій усміхнувся і підійшов до акваріума крокодил. Подивився і на зрозумів нічого:

— Що з тобою?

Крокодил не звернув уваги й далі дивився великими очима в сновидіння далеких мрій.

Сергій:

— Тобі дуже сумно. Я тебе розумію, але я нічого не можу зробити. Вибач мені. Я скоро повернуся і принесу тобі що-небудь поїсти.

Сергій подивився на очі крокодила:

— У тебе сумні очі. Посміхнися, скоро відкриття і до нас прийдуть відвідувачі.

Крокодил не ворухнувся і далі продовжував сидіти на одному місці й дивитися далеко в далечінь. Подивився на крокодила сумними очима і пішов далі в наступну кімнату.

Глава 5

Третя кімната

По всьому приміщенню настрій як на Новий рік. Святкова атмосфера та гарний настрій у працівника закладу Сергія. Кожен чекає на відкриття, адже сьогодні будуть нові відвідувачі, які із захопленням дивитимуться на акваріуми і тих, хто в них живе. Перша посмішка найкраща і Сергій завжди її бачить коли вперше людина заходить всередину. До відкриття залишилося не довго. Відвідувач перед тим як покинути океанаріум спочатку проходить через першу кімнату і йде до другої та потім входить до третьої кімнати, а вона остання.

Третя кімната остання і Сергій зараз прямує до неї. Щоб потрапити до неї спочатку пройшов водяний тунель, у якому плавають різні риби. Навколо, а це зверху та по боках за склом знаходиться морська та прозора вода. У тунелі завжди грає заспокійлива музика, яка надихає на спокій і одразу зачаровує та запрошує пройти далі через водяний тунель. Після тунелю і одразу попереду стоїть по середині великий акваріум, в

якому живуть морські коники з маленькими кольоровими рибками. На дні акваріума під бульбашки ворухнуться морські довгі й тонкі водорості. Вони спокійно плавають і створюють вигляд, ніби повільно танцюють під музику. Час від часу коли їм захочеться, то вони плавають у кільці протягом кількох годин.

Роблять між собою змагання на швидкісне подолання відстані від одного кінця акваріума до іншого і кожен когось колись переміг. Плавають вгору і вниз під звуки музики. Під водою зовсім інше відчуття мелодії. Іноді буває сумно і час від часу немає чим зайнятися і всі риби співаються в один квадратний косяк і завмирають на місці і так тримаються кілька годин і в такій формі спілкуються на різні теми і розповідають анекдоти. Кожен у цьому косяку має щось сказати і неважливо що і тільки після цього всі повертаються на свої місця і продовжують плавати як плавали до цього. Таким чином розважаються. Розваги бувають різні і в кожного вони свої так як і в людей, і про це риби знають, адже вони постійно вивчають життя відвідувачів і їм завжди цікаво, чим люди постійно займаються і як проживають на волі.

Кольорові риби розважаються і радіють кожній хвилині. Таке просте і звичайне ставлення до всього. Живуть і знають, що їм насправді потрібно робити і чим зайнятися, щоб не гаяти час свого життя і радіти кожній хвилині перебуваючи в акваріумі. Не витрачають свій час на безглузді речі та мудрі думки, де щоб щось комусь зрозуміти, потрібно залишитися наодинці і на довгий час.

Третя кімната це останнє приміщення через яке проходить кожен відвідувач, а потім він, як це було заплановано, по колу проходить усі кімнати і наостанок виходить через останні двері та знову зустрічається з піратом, який з посмішкою зустрічає кожного, хто повертається з недовгої подорожі. Кожен хто залишає океанаріум завжди задоволений і з посмішкою прощається з піратом. Двері зачиняються і починається звичайний світ людей. Кожен, хто перетинає мужу між світами, свідомо заходить у середину і потрапляє в інший світ, а це морський світ.

Сергій щойно увійшов до третьої кімнати. Оглянувшись швидким поглядом підлогу, стелю і вже повільно подивився на всі акваріуми, які стояли в один ряд. Одразу і з усіма привітався та посміхнувся. У третій кімнаті знаходяться інші тварини. Усі, хто перебуває в третій кімнаті, живуть зовсім інакше. Іноді коли Сергій після закінчення робочого дня заходить в цю кімнату і прощається з кожним акваріумом, бо відчуває особливу атмосферу спокою на натхнення. Всі риби, що плавають в акваріумі, наповненні радістю і це одразу помітно. Люди під закінчення екскурсії заходять в третю кімнату і бачать за склом інший світ. Завжди і в кожного виникає відчуття любові. Є такі риби, а вони знаходяться в океанаріумі, які надихають людину жити і ці риби знаходяться в третій кімнаті. Іноді але ніхто не знає справжня вони чи ні і час від часу з'являється Русалка і це велика рідкість. Русалка з'являється по середині кімнати і деякий час лежить на камінні. Це дівчина з білим волоссям і довгою косою. Ті хто її бачить тим вона виконує бажання. Найчастіше коли Сергій залишається один в океанаріумі він її бачить і нічого не розуміє, а вона з ним грає, а як? А так що вона несподівано з'являється перед очима і раптово зникає, а він думає, що це маячня від

втоми та відсутності відпочинку. Русалка жартує, співає пісні, коли він перебуває в іншій кімнаті. Голос дівчини чути по всьому океанаріумі і коли чує жіночий голос він нічого не розуміє і бігає по всіх кімнатах та шукає голос, а русалка співає навіть тоді, коли вона ще лежить на камінні, але невидима, і він її не бачить, а спів дівчини продовжується, і так тривалий час. Навіть коли Сергій зачиняє із зовні двері, пісня продовжується. Русалка приваблює самотнього хлопця, але він не завжди на неї звертає увагу, бо думає, що голос лунає в голові, а насправді це дівчина з косою, яка ввечері з'являється та співає свою пісню про кохання. Дівчина завжди з'являється оголена і в цей момент появи перед тим як заспівати або з'явитися в третій кімнаті, вона говорить кілька слів і голосно сміється. З її вуст лунають білі слова радості й любові. Прикрашає морський світ білим сяйвом, що засліплює все приміщення. Чудо морський світ. З'являється тоді, коли їй хочеться, і показує себе також за своїм бажанням, а коли стає невидимою, то вона з радістю слідує за роботою, й тихо за ним спостерігає, а він її не бачить, продовжує працювати й займатися своїми справами. Дівчина бачить, як Сергій спілкується з рибками й усіма істотами. Іноді повільними рухами ворухить каміння, на якому лежить, а Сергій чує звук каміння і нічого не розуміє. Зупиняється, оглядає всю кімнату і йде далі, а русалка тихо сміється, і Сергій чує цей сміх, але не розуміє, звідки лунає, справжній він чи ні. Для нього це залишається загадкою. Іноді бачив русалку, але не довго, і бачив вродливу дівчину зі стрункою талією, тонкими руками, привабливими ногами. Хвіст у русалки був відсутній. Не звичайна русалка яка не схожа на всіх інших. Очі дівчини завжди горять радістю і вони зеленого кольору. Посмішка сяє білим світлом, а губи тонкі й зверху округлі, приємні та привабливі. Завжди коли бачить Сергія радіє його появі. Ніс маленький і прямий. Кінчики волосся дістають до колін і приховують усе оголене тіло. Коли настають вихідні дні і Сергій йде додому, а як завжди самотній і йому сумно повертатися в свою квартиру та він більше часу хоче проводити на роботі, і думки під кінець робочого часу самотні та коли зачиняє двері, йде додому, постійно згадує дівчину, яка з'явилась перед ним на мить. Навіть коли лягає спати та засинає знову згадує русалку, яка привиділася йому на роботі, але не знає, що вона справжня, і з ним грає в хованки.

Сергій не знає що хоче ця дівчина, а для нього вона як швидке марення від втоми, але дуже радий коли її бачить і несподівано з'являються. Чому так відбувається? Він не знає відповіді на це питання. Іноді невідомо чому трапляються такі марення за таких обставин. Нічого про це не знає і це неможливо пояснити, чому в такому місці з'являється така гарна дівчина. Це не підлягає жодному поясненню. Для дівчини це цікава розвага, а для Сергія загадка яку не розуміє. З часом можливо щось зрозуміє.

У третій кімнаті ще окремо від усіх живе золотий сказ величезних розмірів і особливий тим, що вміє читати думки, а вночі, коли всі люди сплять, виконує бажання для тих, хто їх справді потребує. Окремий акваріум це дім золотого ската. Сам у ньому живе з самого початку відкриття. Йому подобається хвостом хлюпати водою на Сергія в той момент, коли біля нього проходить і так жартує над багатьма людьми, а потім

виконує їхні бажання. Це загадковий світ у якому немає пояснення. Сергій колись хотів в океанаріумі побачити русалку але про це нікому не казав, а так як золотий скат уміє читати думки, то він побачив бажання Сергія та його виконав, а Сергій не пам'ятав про своє бажання і згодом почав бачити серед кімнати цікаву та загадкову дівчину, яка постійно з нього жартує і завжди посміхається. Іноді бажання виконуються тільки з часом і з часом вони забуваються але виконуються.

У третій кімнаті ще живуть річкові риби це карась і кілька маленьких сомів які також живуть в окремих акваріумах. Річкова риба також приваблює відвідувачів і більшу частину часу вони просто сидять на дні й думають про своє життя, а думки в них постійно одні й ті самі. Найбільше їм хочеться щось поїсти і поплавати по самому дні та підняти верх у воді пісок, щоб їх ні хто не бачив. Поруч із ними живе восьминіг, який постійно сидить на морському дереві і нікуди не хоче плавати. У цій кімнаті є акваріум із величезною кількістю маленьких золотих рибок. Незвичайні золоті риби. Люди коли їх бачать, то думаю, що вони виконують бажання. Стають біля них і починають загадувати кожній рибці по одному бажанню, але насправді це звичайні золоті риби, які просто живуть в акваріумі і не виконують жодних бажань і ніколи не виконували. Завжди були звичайними рибками які подобалися всім відвідувачам. Всі хто їх бачить загадують бажання, але ці бажання ніколи не збуваються. Відвідувачі довгий час стоять біля акваріума і їх рахують, а вони коли бачать що люди хочуть їх порахувати, то починають швидше плавати і не дають себе рахувати. Відвідувачі радіють, як діти, коли бачу таку велику кількість золотих рибок та посміхаються і фотографують. Риби швидко плавають і тихо всі разом співають свою пісню.

Сергій подивився на всі акваріуми та пішов по їжу. До відкриття залишилося двадцять вісім хвилин.

Сергій тихо про себе сказав:

— Скоро потрібно відкриватися. Мені ще потрібно встигнути прибрати всі кімнати і нагодувати голодних рибок.

Зайшов у своє підсобне приміщення і сів на стілець та задумався:

— Таке не звичайне розташування в цьому океанаріумі.

Глава 6

Ще залишився час

Залишилося 28 хвилин.

Сергій:

— Що ще потрібно зробити? Спочатку потрібно помити скло у всіх кімнатах на кожному акваріумі, нагодувати всіх риб і приготуватися до відкриття. Це буде не легко встигнути за короткий проміжок часу зробити так багато роботи.

Сергій подивився на місячне сяйво, яке було зверху над стелею і повільно розпливалося по всьому океанаріуму, задумався, а потім сказав:

— Про що тут думати? А думати нема про що, — опустил голову і знову, але тихо сказав, — кожен день у мене одне й те життя. Я бачу один і той шлях і нікуди не звертав. Рано вранці прокидаюся, випиваю чашку кави, йду пішки на роботу. Відчиняю двері з посмішкою, що прийшов на роботу, і так само заходжу всередину, починаю працювати. Бачу риб і різних морських істот, які плавають кожного дня і так протягом усього життя перебувають за склом в акваріумі і вони більше нічого крім відвідувачів не бачать. Кожного дня в них одне й те життя, вже ні чого в них не зміниться. Все ж таки я радий бачити свою роботу і морський світ який мене постійно надихає на постійну роботу. Без морського світу моє життя було б зовсім інше, не таке цікаве як воно є зараз. Я радий бачити щодня морський світ, чути спокійну музику. Я займаюся улюбленою справою і мало хто нею займається. Більшість людей ідуть на роботу щоб працювати і не отримують жодного задоволення. Працюють тільки тому, що потрібні гроші, а для того, щоб з'явилися гроші, які потрібні для життя, необхідно працювати, але не кожен отримує від роботи задоволення, а я отримую те, що я хочу від своєї роботи. Вона у мене така одна. Більше я не бачив роботи, яка приносить велику кількість задоволення і не стомлює, а навпаки, я на роботі відпочиваю та постійно чогось вчусь, дорослішаю думками, стаю мудрішим. Не багато робіт принесе в життя справжню мудрість яка так усім потрібна щоб краще розуміти життя і стало легше жити. Коли я прийшов сюди працювати, то тоді я був зовсім іншою людиною. Моя робота мене змінила і мабуть тому, що я її люблю серцем та по справжньому ціную і розумію. Моя робота мені подобається. Я радий тому, а я не знаю, що це насправді, коли в третій кімнаті з'являються оголена дівчина, яка постійно посміхається, співає різні веселі і сумні пісні. Можливо це від втоми, а можливо вона насправді існує і я цього не розумію, — Сергій знову подивився на стелю і крізь місячне сяйво світла сказав, — скоро відкриється океанаріум, потім прийдуть нові відвідувачі, а я буду цілий день із задоволенням працювати, і я не помічу, як мине день, знову настане вечір, і доведеться зачиняти двері та йти додому. Сумно коли робочий день так швидко закінчується. Не хоче покидати робоче місце, але мені потрібно відпочивати, а потім рано прокидатися і знову йти на роботу, але це буде ще з більшим задоволенням. У мене таке відчуття що мені потрібно тут щось зрозуміти але що я не знаю. Цікаво я думаю в тому напрямку чи ні? Тут виникають абсолютно різні думки і не такі як на інших роботах. Мої думки мені подобаються. Потрібно щоб минув якийсь час, щоб я щось зрозумів. Самотність це подарунок, — Сергій подивився на акваріум, скрізь скло, а потім сказав, — не потрібно так багато часу витратити на те, що саме буде в майбутньому. Все що буде в житті воно саме приходить і в нього свій час, а витратити час на очікування це також змарнований час, а те чого нема, воно ніколи не прийде і тому потрібно виконувати свою роботу, радіти тому що з'являється. Навіть русалка яку я іноді бачу. Якщо її не було б, то я б її ніколи не побачив, а якщо я її чекав, а її не було б у моєму житті, то це був витрачений час, і навіть якщо вона колись з'явилась у третій

кімнаті і я про це знав, чекав, то це також був витрачений час. Очікування це лише марна трата часу, — Сергій усміхнувся і сказав, — дівчина, яка постійно з'являється в третій кімнаті, насправді існує. Я бачив її. Якби її не існувало і не було б у моєму житті, то я б ні коли її не побачив. Можливо це просто чийсь безглуздий жарт, але він мені подобається. Цікаво, може бути таке, що це жарт моєї психічної діяльності, але цей жарт справжній, і я його час від часу бачу і чую. Неважливо. Вона мені подобається, — Сергій подивився на годинник і сказав, — до відкриття залишилося двадцять шість хвилин. Що ще мені потрібно зробити і чи встигну я це зробити. Потрібно піти взяти спеціальну їжу і нагодувати всіх рибок, а якщо я цього не зроблю, то, скоріш за все, рибки і всі, хто не поснідає, не за хочуть навіть на мене дивитися. Усі мають бути задоволені моєю роботою, щоб люди бачили цей живий, а не голодний світ морських глибин. Повільні й нерухомі рибки в акваріумі нікому не потрібні. Якщо я не зроблю своєї роботи, то відвідувачі більше ніколи не повернуться і ніхто не буде задоволений закладом. Серце яке любить роботу і щедрість завжди виконають її.

У житті Сергія було багато місць роботи і це найкраща робота яку він знайшов.

Постійно щось міняв у житті та шукав щось нове і з часом опинився там де він зараз працює. Шукав і знайшов але для цього витратив багато часу і пройшов чималий шлях щоб опинитися в океанаріумі. Сергій завжди шукав роботу де більше платять грошей але він з часом зрозумів що це не головне і важливіше за гроші це робота від якої отримуєш задоволення, а не отримане задоволення від роботи не приносить радості, гроші вже не тішать і так з часом після багато змін місць роботи почав звертати увагу на те приносить задоволення робота чи ні. Робота яка не приносила задоволення, то Сергій одразу звільнявся з неї і шукав нову.

Океанаріум це те саме, що потрібно, щоб працювати й отримувати задоволення та насолоджуватися життям. Гроші також мають значення, але гроші, які не були зароблені із задоволення, не дають задоволення і стають не приємним заробітком. Щоб жити потрібно заробляти гроші і тільки там можливо задовольнити свої потреби. Є речі, які цінніші за гроші, і це розуміє, знає, як потрібно цінувати життя, а не гроші. Життя прожите із задоволенням цінніше за гроші. Кожен намагається знайти роботу, щоб отримати більший заробіток, але робота без задоволення це не робота, а страждання, які не варті великої заробітної плати, і Сергій також про це знає. Все розуміння життя і роботи прийшло з часом і з отриманим досвідом. А ще більше задоволення приносить чесний заробіток який ще більше цінується. Чесні гроші це справжні гроші. Гроші зароблені завдяки обману це гроші яких ніколи не існувало. Сергій ладні працювати без заробітної плати головне щоб робота приносила задоволення. Робота без задоволення це робота якої немає. За гроші не купити почуття і любов до життя. Гроші мають свою цінність і значення. Зароблені гроші з почуттями перетворюють гроші на ті самі почуття.

Сергій поставив сам собі запитання:

— Чому люди брешуть? Мабуть хочуть більше, ніж їм відведено. А я якщо збрехати життю, то що тоді буде? Життя не дасть зайвого, і тоді хто кого обдурить? Не людина

життя, а життя людини. Життя не обдурити, а людина людині може збрехати, і хто повірить у брехню, той і залишиться з брехнею, а життя завжди залишиться при своєму, і ніхто ні як не зможе взяти зайвого і не свого. Цікаво що було з тими хоробрими людьми, які намагалися збрехати життю? Де ж вони зараз і що з ними? Я б із радістю на них подивився, — Сергій подивився вбік і тихо сказав, — що таке життя? Цікаво було б зрозуміти що насправді таке життя, — Сергій подумав хвилину і сам собі відповів, — я не знаю відповіді на це питання, — Сергій дістав із кишені двадцять гривень однією купюрою і сам собі поставив запитання, — що таке гроші? Це зрозуміло, що гроші насамперед це їжа, а чому люди хочуть якнайбільше заробити грошей? Щоб купити більше їжі та речей? Напевно, так. Монети з металу завжди вирішують багато питань у нашому житті і навіть змінюють не одну долю людини і їхній вплив має неймовірну силу змін. Це тільки залізні монети за які люди готові віддати майже все у своєму житті щоб отримати їх якомога більше. Монети зроблені з металу змінювали цей світ від початку існування грошей, а зараз став таким яким його створили гроші. Для чого потрібно так багато грошей? Я не знаю відповіді на це запитання. Можливо, це світ грошей і їхня сила хоче, щоб у людей було якнайбільше і заради них вони були готові на все. Хто створив гроші? Люди? Чи самі гроші себе створили і цей світ? Цікаве питання. Хто знає що було спочатку. Жахливі речі відбуваються з людьми в гонитві за грошима і по можливості найбільшим заробітком. Так відбувається щодня. Кожен, хто йде на роботу, хоче якомога більше заробити грошей. Навіщо? Щоб потім не працювати? Напевно, ні. Люди все життя роблять, а без роботи життя втрачає смак і змінює колір існування людини. Можливо люди загублені в цьому світі і не знають, що їм насправді потрібно, і вони замість зрозуміти самого себе хапаються за те, щоб якнайбільше заробити грошей і не почути власних думок і почуттів. У цьому є сенс, який ніхто не бачить. Сенс у тому, що люди від чогось тікають і якнайшвидше. А від чого? Від самих себе і, можливо, від своїх почуттів, які приховують у гонитві за грошима. Можливо колись ідесь за якихось обставин люди втратили сенс життя і самих себе. Люди працюють і виконують важку роботу щоб отримати кілька монет на життя, але це монети з почуттям. Якщо не працювати і отримувати гроші то тоді це порожні гроші які не цінуються. Випадкових грошей у житті не буває. Всі гроші, які з'являються в руках, то це гроші, які повинні бути, і не менше і не більше грошей не може бути, і якщо вони зароблені, то тоді це власні гроші, які є в житті людини. Навіть зароблена копійка це також гроші, які треба берегти і цінувати, — Сергій подивився в інший бік і сказав сумним голосом, — гроші це добре, але коли все життя за ними біжиш і віддаєш життя та відмовляєшся від вільного часу й самого життя, то потрібні такі гроші чи ні? Мені ні. Я не хочу пробігти все життя, намагаючись нагнати якомога більше грошей. Я хочу прожити життя, а не швидко його пробігти і нічого, крім роботи, не побачити. Це не моє гнатися за грошима, адже я так втрачаю саме життя, а потім, крім грошей, у мене нічого не залишається, а життя саме піде, і я його ніяк не можу повернути, — Сергій посміхнувся та сказав, — навіщо мені багато грошей? Мені й так вистачає того, що я заробляю, і більше не потрібно. Якщо я

буду більше працювати, то я зовсім не буду бачити життя, а так моє життя може пролетіти і потім, окрім роботи, нічого не можна буде згадати, — Сергій подивився вниз на підлогу і сказав, — у нашому житті люди чомусь намагаються купити почуття та кохання, але таке не можливо. Почуття та любов потрібно заробити це так само як працювати на роботі і потім отримуєш зарплату яку чесно заробив, і кожен сам отримує почуття та любов які заробив. Робота це безцінний дар, який покращує життя та підвищує його цінність. Ніхто нічого не хоче робити, всі хочуть відчувати почуття та отримувати від життя любов. Можливо люди самі себе обманюють і не хочуть нічого робити щоб потім щось отримати. Любов це робота і добрі почуття серця до роботи. Що довго і важко робиться те сильніше цінується, — Сергій знову посміхнувся та сказав, — що залишається тоді, коли закінчуються гроші? Як гроші закінчуються в магазині і їх немає в гаманці, то лишається почуття від того, що то були зароблені гроші і витрачені з користю і так само любов та почуття мають бути витрачені з користю і в потрібному напрямку. А чому люди плачуть коли закінчуються гроші? Мабуть тому що вони були витрачені не в потрібному напрямку і після закінчення грошей нічого не відчувається крім порожнечі. Ось яке значення мають власні гроші і їх завжди потрібно витрачати в правильному напрямку. Які бувають гроші? Ті, що приносять задоволення, і ті гроші, що несуть у собі порожнечу і не приємні відчуття. Усе залежить від того, як вони були зароблені і куди витрачені. Якщо людина цінує гроші, то вона знає, куди їх потрібно витрачати, і це відбувається тоді, коли їх було зароблено чесним шляхом і навіть через важку працю, а так вони ще стають ціннішими. Кожен витрачає гроші там, де він хоче, але їх потрібно витрачати в потрібному місці і з розумом на те, що найбільше потрібно для життя, — Сергій усміхнувся і з усмішкою сказав, — буває таке, що сьогодні є гроші, а завтра їх немає. Таке життя у грошей. Але що важливіше в житті людини гроші і речі, куплені за гроші, чи почуття і любов до світу і життя? Сергій подумав і сказав, — мабуть, цінніше за гроші це любов та почуття, яких не вистачає людям. Мабуть, якби люди щось відчували до світу і людей, то тоді не потрібно було людям так багато грошей, як вони хочуть мати і все роблять, щоб вони були. Адже любов ніколи не можна купити і продати. У справжнього кохання немає ціни. І завжди залишиться питання, а це є у людей любов до роботи чи ні? Я люблю свою роботу, адже вона мені приносить задоволення і це задоволення не від великої зарплати, а від самої роботи. Гроші тут не мають значення. На роботі я роблю все, щоб відвідувачам у нас подобалося і вони хотіли ще відвідати океанаріум і були від усього задоволенні. Таке задоволення не купити ні за які гроші і якщо навіть у мене була велика зарплата і мені не подобалася робота, то я б тут не працював. Тільки так можна виконати якісно роботу тоді, коли її по справжньому любиш. Люди самі вирішують де працювати і чим займатися, і що любити, а що ні. Любов це те, що подобається, отримуєш задоволення і те, від чого божеволієш, — Сергій усміхнувся, — я люблю роботу та життя. Любов до життя не купити ні за які гроші. Всі і завжди хочуть якомога більше грошей, а я б хотів якомога сильніше любов до життя і це була б справжня насолода просто жити. Невідомо чому люди заради грошей готові піти на все щоб якомога більше заробити

грошей? Я не знаю відповіді на це питання. Люди заради грошей роблять погані вчинки, а потім коли заробляють достатню кількість грошей роблять добрі вчинки і розраховуються тими грошима, які були зароблені поганими вчинками. Навіщо це робити і в чому сенс такого життя? Витратити те, що було зароблено. Все що у світі робиться і робиться це заради грошей. Це справжня проблема людей, які не розуміють, що головне не гроші, а інші речі, про які вони забувають, а потім всі страждають. Хвора душа яка потребує лікування.

Душу лікують любов'ю, а не грошима. Гроші руйнують душу, а не відновлюють. Душу не купити ні за які гроші. Так люди задовольняють своє нещастя душі великою кількістю грошима але гроші не лікують душу. Сумно це розуміти. Кожен сам обирає свій шлях, — Сергій подивився на стіни і сказав, — у кожного невідома доля. Можливо сама доля відвела мене в це місце, щоб я щось зрозумів. В океанаріумі я розумію багато духовних речей. У цьому місці виникають тільки філософські думки. Я стану філософом, — Сергій усміхнувся, — виходить так що без душі немає життя, а життя це філософія душі. Я прийшов туди куди мав прийти. Де б я не працював і всі дороги привели мене в це місце. Це моя доля тут працювати і мабуть щось зрозуміти щоб піти далі своїм шляхом. Насправді життя не таке просте як кажуть і думають люди. Всі думають що життя це пішов туди і зробив те. Ні. Життя веде кожного своїм шляхом щоб кожен щось зрозумів.

У житті є правда і обман і кожному доводиться пройти через цей шлях, щоб щось зрозуміти. Це доля кожного. Я йду своїм шляхом і дехто що вже розуміє. Я розумію те, що має бути в моєму житті, а те, чого немає, то я не розумію. Можливо я колись зміню шлях і знову десь щось зрозумію, але коли це буде я не знаю. Опинюся в новому місці в якому я знайду багато відповідей так як тут. Прості речі, а це те, що завжди потрібно йти вперед. Дехто не йде вперед, а зупиняється на місці і стоїть довгий час, а дехто навпаки повертається в минуле. У кожного свій шлях і кожен сам його обирає. Навіть у коханні також кожен сам робить свій вибір, але трапляються випадки, і це також вибір кожного, коли трапляються, що якщо є гроші, то тоді є кохання, а якщо немає грошей, то немає кохання. Це справжні крижані серця. Без грошей немає посмішки. Любов за гроші? Це не справжнє кохання, а це брехня за гроші. Не легке явище життя. Душі і серцю завжди хочеться отримати почуття, а не гроші, серце і душа не відчуває грошей. Кожен знає відповідь, але кожен робить свій вибір, а потім з часом повертається назад у минуле і змінює його, втрачаючи час і життя. Добре що є люди, які знають відповіді на важливі питання самого життя. Правильна відповідь береже життя та час. Мабуть мені пощастило, що я працюю в цьому закладі та стаю справжнім філософом. Отримую задоволення від роботи і велику кількість радості незважаючи на те, що в мене маленька зарплата та це правильний шлях. Кожного дня я працюю, перебуваю в цьому місяці без якого не можу бачити своє життя. Тут я отримав багато відповідей на свої питання. Відповіді які не купити ні за які гроші. Це початок правильного шляху. Відповіді для життя. І вони були зрозумілі моїм серцем, а серце ніколи не обманює, — Сергій подивився на годинник, — до відкриття залишилося менше двадцяти хвилин.

Встав на ноги й тихо сказав:

— Потрібно йти й годувати рибок, а то образяться, що почали роботу без сніданку. Усі вже давно чекають на смачний сніданок.

Сергій зайшов у підсобне приміщення і взяв для кожного свій корм. За кілька хвилин обійшов увесь океанаріум і кожен акваріум. Нагодував усіх і всі залишилися задоволені. До відкриття залишилося кілька хвилин. Сергій спочатку обходячи кімнати востаннє подумав про одне, а потім про інше, і знову дещо зрозумів і тихо сказав:

— Іноді потрібно залишатися одному, щоб щось зрозуміти. Є речі, які неможливо зрозуміти в компанії чи спілкуючись з кимось. Розуміння багатьох речей відбувається наодинці з самим собою в повній тиші. Так можна багато чого відчуті і багато чого побачити. Побачити те, що не можна побачити, коли з кимось перебуваєш і спілкуєшся. Відповіді приходять у повній тиші. Усе, що потрібно зрозуміти, так це потрібно розуміти тільки одному і на самоті. Ніхто не дасть ті відповіді, які під скаже серце, а щоб почути серце і його голос, завжди потрібна тиша. Самотність шлях до серця і відповідей. Мало хто розуміє тишу і вважає це витраченим часом, але я зміг зрозуміти правильний шлях, а це самотність і зустріч сам на сам зі своїм серцем. Життя це блукання людини серед питань і відповідей. Жодного разу, коли я залишався один, не шкодую самотності, адже вона відчинила двері в зовсім інший шлях. Можливо я колись блукав серед дверей і закритих замків, а тепер я знайшов правильні двері і вони були для мене відчиненими і стали новим шляхом у моєму житті. Зі мною відбувалися різні речі і тільки завдяки тиші я зміг зрозуміти їхнє значення та отримати відповіді на свої запитання, які траплялися на моєму шляху і зробили мене філософом свого життя. Тривалий час я казав собі те, що не мало значення і казав це голосно і не пам'ятав про себе і нічого не чув зсередини, а тільки слухав свій голос, а не серце, а тепер коли я лишився сам, то почув і своє серце, а воно мені підказало правильний шлях і тепер я йду ним і живу своїм життям та утішусь кожній миті, усьому, що трапляється в моєму житті. Це не даремно витрачений шлях. Деякі речі стали більш зрозумілими і я їх з радістю прийняв. Краще допомагати людям, ніж займатися безглуздими справами. Стати самому собі рідною людиною, а не чужим мандрівником по життю. Вчитися і вчитися правильним речам тому, що насправді мені потрібно. Радіти посмішці дитини і сміятися разом з нею та показувати їй дивовижний світ. У кожного свої потреби, а в мене завжди були потреби душі, яка якнайкраще хотіла пізнати світ. Шлях і життя ось моя потреба в пізнанні світу і його прекрасної сторони, що завжди відкриває серце. У житті трапляються різні люди і в кожного свій шлях. Одна людина не схожа на іншу і це приносить задоволення. Всі різні і цікаві і в кожного свої двері в які кожен має зайти сам і знайти свій шлях. Кожен вибирає сам собі те, що йому потрібно найбільше. Кожен сам робить свій вибір і правильний він чи ні, кожен сам відкриває двері. У кожного свої потреби і бажання. Комуś подобається одне, а комуś інше, і це правильний шлях, і тільки так люди створили цей світ, у якому самі живуть. Усі самі обирають своє життя. Людина завжди має бути щасливою і це правильний шлях і дорога кожного з нас. Іноді шлях може бути не правильним і в

кожного є можливість повернутися назад і змінити двері та відкрити замок і піти в інший бік. Самотність це подарунок серця.

За цей час роботи в океанаріумі Сергій зрозумів і навіть не міг подумати наскільки самотність може бути приємною. Пройшов за весь час роботи в цьому закладі деякий шлях у середині себе, а це не легко одному здолати свій внутрішній шлях і дещо зрозуміти про навколишній світ.

Сергій подумав:

— Життя це не тільки життя навколо, а в середині себе. Хтось проживає життя в навколишньому світі, а хтось у середині себе, а я живу і там, і тут. Зрозумів ще більше речей, які самі по собі прості й мають велике значення до шляху повної всередині свободи. Життя зовсім інше і інакше і не таке яке собі уявляють люди. Воно інше і Сергій побачив світ з абсолютно іншого боку. Сергій раніше вважав, що світ у якому він живе звичайний і ніколи не змінюється, але з часом, коли сам почав змінюватись, то і світ навколо став іншим. Як Сергій побачив, що люди витрачають велику кількість зусиль на отримання повної тиші, але в них нічого не виходить, адже тиша починається зсередини. Сергій зміг сказати лише одне, що це життя починається з середини і з невідомості, яка завжди присутня в кожному з нас і це початок шляху. Невідомість і самотність завжди є початком шляху. Ніхто її не береже, а її потрібно берегти як серце, адже це початок з якого все починається. Обирати свій шлях і йти вперед і ніколи не порушувати тишу. За таку відповідь Сергію довелося розрахуватися дуже великою кількістю часу, проведеного на роботі на цілковитій самоті й подалі від людей, а радість, що з'являється в такий момент, залишається на все життя. Сергій завжди згадує що гроші в нашому житті мають не таке велике значення як спокій душі. Кожен і завжди хоче бути щасливим і Сергій знайшов свій шлях до радості в серці. Сергій знайшов свій човен, у якому він зараз перебуває, і спокійно пливе океаном свого світу. Серце це обличчя людини і Сергій також це зрозумів і тепер завжди посміхається та насолоджується своїм життям. Щоб не трапилося в житті Сергій завжди посміхається. Навіть при зустрічі смерті Сергій також з посмішкою дивитиметься в її очі, адже це також приємна зустріч у житті людини. І це посмішка тому самому моменту коли людина навіки засинає і ніколи не знає що буде далі і це останній шлях невідомості. Сергій іноді думає про смерть і для нього вона стала загадкою, адже він не знає, що буде далі, і з посмішкою про неї думає. Припускав те, що після смерті настає інше життя, про яке ні хто нічого не знає, а можливо там нічого нема і це насправді кінець життя і той самий момент, коли настає повна без почуттів і усвідомлення темрява, де є завжди мертва тиша, яку ні хто ніколи не чує. Це назавжди залишається загадкою і не має жодної вірної відповіді. Усі постійно щось розповідають але ніхто насправді нічого не знає, що це може бути і що там на кожного з нас чекає, і тому навіть тоді, коли людина думає про це, то розуміє, що час має межу і ця межа завжди настає. У такі миті змінюється життя і тільки тоді хтось щось розуміє.

Сергій:

— Потрібно частіше думати про те, що ми живемо один раз і в один час і з часом це

все минає. Життя закінчується. Багато що залишається проходить у минулому. Теперішній час завжди в минулому, а майбутнє в теперішньому часі. Час ніколи не стоїть на місці. Те, що було позаду нас, завжди буде недосяжним, тому що й невідоме майбутнє. Як ми б не хотіли і щоб би не робили, то ми вже ніколи не повернемося туди, звідки пішов час і почала робити годинникова стрілка, яка тихо з першої секунди пішла вперед, і її вже ніяк не зупинити, адже час — це те, що в нашому світі не має меж та кінця. Одне життя і один проміжок часу який у нас є. А що насправді в житті потрібно? Прожити життя так як воно є. Звичайна посмішка це подарунок. Життя постійно змінюється, а посмішка завжди залишається. Мабуть життя малюнок життя. Час малює і керує життям і дає свої фарби, — Сергій усміхнувся і сказав, — не завжди виходить те, що ми робимо і хочемо. Яким би не було життя, це я постійно нині і співаю, а воно завжди було однаковим.

Все починається зсередини. З мого серця. Коли прийде час і я його втрачу і цього ні як не минути. Зараз я відчуваю світ, а коли прийде час і я нічого не відчуватиму і буде тільки одна темрява про яку я нічого не знаю. Це та сама межа між невідомістю і страхом. Час минає, і колись він закінчиться, і тоді я зустрінуся з тією самою межею, коли я ні чого не знатиму і мені доведеться піти далі, а що буде далі, я цього не знаю. Я нікуди не зможу втекти і не зможу повернутися назад у часі, щоб знову прожити своє життя і по іншому. Я не зможу тримати життя в кишені і робити з ним все, що мені захочеться, але життя належить тільки мені.

Життя і доля Сергія пролягала через океанаріум, який дав відповіді на багато запитань. Кожного робочого дня постійно отримував виконуючи свою роботу і незважаючи на самотність багато відповідей з посмішкою на обличчі. Беззмінно дивився з радістю на морських істот, які живуть своїм життям. Сергій не дивився на людей і не бачив того, що в нього немає того, що є в людей. Не витрачав життя на безглузді речі, які насправді не потрібні, і думки, які завжди заважають. У світі океанаріуму завжди було багато відповідей, які вели через шлях мудрості та розуміння того, що насправді потрібно, а що ні.

Сергій:

— Краще залишатися наодинці і вирішити, що насправді потрібно і чи живу я своїм життям чи ні, і куди йти далі, а не дивитися на те, як люди йдуть уперед, і невідомо, куди вони йдуть. Як-не-як у кожної людини свій шлях, але куди веде цей шлях? Це завжди залишається загадкою. Я можу піти не своїм шляхом і прожити не свою долю. Спочатку мені потрібно знайти свій шлях. У кожної людини своя доля, а в мене свій шлях. Ніхто і нікуди насправді не зможе втекти від самого себе. Тільки серце заспокоює душу і серце завжди всередині мене і мені потрібно завжди його чути. Багато людей не може зрозуміти те, що розуміють інші. Чому? Мабуть, ніхто не хоче йти своїм шляхом і хто як може намагається уникнути свого його. Так я спочатку відмовлявся тут працювати і було не легко, але з часом я зрозумів, що це моє. Завжди коли відкривається вірна стежка, то тоді найбільше не хочеться нею йти, адже це вірний шлях, яким мені потрібно було йти вперед. Тільки з часом я зрозумію що це мій

шлях, а спочатку я не зміг його розгледіти, але робота сподобалася одразу. Не кожного дня візьмуть без досвіду роботи в океанаріум акваріумістом. Мені пощастило, і, можливо, на співбесіді на роботу менеджер з підбору персоналу одразу помітив у мені, що це моя робота, і йому було байдуже, що в мене немає досвіду роботи в цій сфері. Що моє то моє по життю. Спочатку було не легко пристосуватися до іншого середовища яке знаходиться під землею і воно наповнене різними морськими істотами але з часом я звик і зрозумів що я знайшов свою роботу. Спочатку було важко, а тепер я отримую задоволення від своєї роботи. Ніколи не зможу сам собі відповісти на те питання, що насправді мені подобається, доки я не спробую і не відчую у власному серці. Іноді потрібно дивитися на те, що не подобається і спробувати його. Зовнішній вигляд не завжди має потрібне значення.

Сергій більшу частину свого життя проводить в океанаріумі і вже розуміє всіх морських істот, що живуть в акваріумах. Зрозуміти рибок не так легко, як вважав із самого початку. Їх потрібно розуміти серцем, а не очима. Морські істоти завжди живуть в акваріумі і завжди обмежені у своїй волі та можуть тільки пересуватися в середині, плавають по колу, і чимось вони нагадують життя людей, які так само, але більшим колом, плавають кожного дня з роботи додому і з дому на роботу, і так кожен день, але відстань пересування більша.

Сергій тихо сказав:

— Життя — це коло.

Сергій подивився на акваріум:

— У людей як і у риб є своя доля. У кожної живої істоти є своя доля.

Сергій перебуває в океанаріумі щодня перед початком роботи і деякий час проводить наодинці з собою та розуміє життя і стає філософом думок.

Океанаріум завжди натхнення для творчої людини і філософа, який мріє отримати відповіді на дуже багато запитань, а також прожити своє життя в цьому океанаріумі, щоб повністю зрозуміти сенс життя.

За довгий час роботи Сергій став зовсім іншою людиною і тим яким мріяв. Кожного дня все більше і більше розуміє ті речі, які у звичайному житті не зрозумів. Це справжній шлях. Немає ніякого витраченого часу. Уже ніколи ні куди не поспішає і завжди все встигає. Не поспішає з висновками. Став філософом. Не великий проміжок часу змінив. Ні коли не має багато запитань і завжди знає яке в потрібний час поставити запитання в розмові з відвідувачами. Спокійно відповідає і не довго не розповідає не потрібні речі.

Сергій посидів кілька хвилин на стільці й отримав кілька відповідей на свої запитання та зрозумів, що таке кохання і яке воно може бути. Зрозумів цінність грошей. Люди не розуміють що таке гроші і любов, а Сергій зрозумів це за не довгий проміжок часу.

Що таке це любов до грошей, а не любов до іншої людини. Кожна людина думає по-своєму і щодня вона проживає своє життя.

Сергій ніколи не поспішає з висновками і навіть зараз не поспішає робити

остаточні висновки, адже знає, що за деякий час щось може змінитися, і думки також. Змінюється наше життя так як воно вчора було одне, а сьогодні може стати іншим. Завжди може бути все зовсім по-іншому і не потрібно бути впевненим у своїй відповіді бо зовсім інше може бути завтра іншим.

Підійшов до стіни і залишив свої думки в цій кімнаті та дещо взяв із собою щоб подумати протягом свого робочого дня, а десть ще залишилися в кімнаті щоб після робочого дня повернутися в цю кімнату і продовжити думати про важливі питання. Підійшов до стіни та взяв пакет з кормом і повільно пішов до великих акваріумів щоб ще раз нагодувати великих риб і щоб усі були задоволені сніданком. Посміхнувся коли побачив зраділих і ще голодних пінгвінів які поплескали крилами. Підійшов до них подивився на кожного і поклав корм в акваріум та пішов до великого золотого ската, а він коли побачив як Сергій до нього підходить, одразу загорівся золотим кольором. За хвилину обійшов ще раз усіх морських істот і нагодував усіх кормом. Кожен залишився задоволений їжею. Повернувся в кімнату та поставив на місце корм. Одразу взяв віник, швабру і наспівуючи якусь веселу пісню пішов у першу кімнату прибирати краплі на підлозі. Швидко та без метушні усі три кімнати прибрав, поставив робочий інвентар на місце, взяв мочалку і пішов протирати скло в акваріумах. Усе зробив. Скло в кожному акваріумі було прозоре і без плям. До відкриття залишилися хвилини. Сергій подивився на годинник і сказав:

— Потрібно відчиняти двері. До відкриття залишилося дві хвилини.

Сергій дістав із кишені золоті ключі в руки і піднявся сходами. З посмішкою відчинив замок і першим, хто зайшов під час відкриття, це був його співробітник, а він зайшов з такими словами і це був Пірат:

— Хо-хо-хо. Доброго ранку, Сергію.

Сергій відповів:

— Доброго ранку.

Пірат:

— Бажаю вам сьогодні попутного вітру і щасливого робочого дня.

Сергій:

— Ват також гарного дня і більше посмішок.

Пірат:

— Сьогодні я протягом цілого дня буду посміхатися. Сонце на дворі каже, що сьогодні в нас мабуть буде дуже багато гостей, які хотітимуть побачити наш океанаріум.

Сергій:

— Так. Так. Можливо й так.

Пірат:

— Не можливо, а так воно і буде.

Сергій:

— На дворі сьогодні гарна погода. Адже сьогодні п'ятниця, а це останній день тижня, і завтра вихідний день. Я думаю, що сьогодні дуже багато людей захоче піти

надвечір і прогулятися та відвідати незвичайні місця і одне незвичайне місце це наш океанаріум.

Пірат:

— Сьогодні всі відпочиватимуть і розважатимуться.

Сергій:

— Я з тобою повністю згоден. І згоден з тим, що, можливо, сьогодні буде дуже велика кількість людей, і потрібно якнайкраще підготуватися до зустрічі відвідувачів, і так, щоб людям сподобалася наша робота.

Пірат:

— Сергій я з тобою повністю згоден. Ти знаєш, що я коли підійшов до дверей, то я вже побачив кількох людей, які стояли біля каси, а каса ще зачинена, і чекали відкриття віконця продажу квитків. Люди вже чекають на те, щоб купити квиток і зайти в океанаріум.

Сергій усміхнувся:

— Може бути й так. А ти знаєш, якщо наша касирка Наташа спізнюється, то це до того, що сьогодні на дворі буде сильний дощ і всі підуть до нас.

Пірат посміхнувся:

— Я з тобою згоден.

Сергій:

— А щоб не затримувати відвідувачів біля входу і не примушувати чекати на прихід Наталки, я пропоную те, щоб ти зайшов у кабінку продажу квитків і продав кілька. Щоб відвідувачі не чекали на прихід касира, а я замість тебе буду на вході і перевірятиму квитки.

Пірат посміхнувся:

— Я не знаю, що тобі сказати. Краще дочекаємося Наташі. Можливо вона скоро прийде і вже сама продаватиме квитки.

Сергій подивився в очі Пірата:

— Не кажи так. Навіщо затримувати відвідувачів. Скажи мені навіщо, якщо можна самому продати квитки.

Пірат:

— Краще буде, якщо Наташа сама продаватиме квитки відвідувачам.

Сергій:

— А мені б не хотілося, щоб відвідувачі стояли на вулиці й чекали на прихід продавця квитків, який мав би вже як дві хвилини тому бути на своєму місці.

Пірат:

— Наташа скоро буде. Почекай ще кілька хвилин.

Сергій:

— Люди хочуть побачити наш морський світ.

Пірат:

— Я тебе розумію. Краще почекати.

Сергій з усмішкою відповів:

— Я не можу дивитися коли біля океанаріуму стоять відвідувачі і чекають на відкриття закладу. Не хочу бачити як люди чекають щоб до нас зайти.

Пірат:

— Вибач, Сергію, але я не може ні чого вирішувати. У нас є керівництво і воно встановлює правила закладу. Люди повинні почекати коли прийде касир і продасть їм квитки.

Сергій:

— Я з тобою згоден. Такі правила, а їх порушувати не можна.

Пірат:

— Так. Це робота, яку я давно шукав і я не хочу її втратити за порушення правил. Я ціную свою роботу.

Сергій:

— Я теж ціную свою роботу і люблю її всім серцем. Я тебе розумію. Вибач що я так швидко і не подумав почав говорити про квитки. Я просто розхвилювався, коли побачив, як відвідувачі стоять біля дверей, а Наташі немає на касі. Не хочеться щоб хтось нас чекав.

Пірат:

— Я тебе розумію але в нас своя робота, а в Наташі своя робота. Кожен повинен виконувати свою роботу, а не за когось, адже я там нічого не знаю, що мені потрібно роботи з касовим апаратом.

Сергій усміхнувся:

— Це не рибок годувати і не посміхатися при зустрічі відвідувачів і бажати їм гарного відпочинку. Це робота з грошима.

Пірат:

— Так. У кожного своя робота і кожен має її дотримуватися.

Сергій:

— Я не пам'ятаю. Я ж відповідальний тут за все поки немає керівництва і можу виконувати будь-яку роботу. Мене кілька днів тому призначили відповідальним за океанаріум у той час, коли на місці немає керівництва.

Пірат подивився на Сергія великими очима:

— Нічого собі. Я про це не знав.

Сергій:

— Я теж не знав, поки не згадав. Тож я можу робити роботу за інших робітників і повністю несу відповідальність за те, що щось буде не так. Тож нема за що хвилюватися.

Пірат:

— Це гарна новина. Я радий за тебе, Сергію, що тебе призначили керівником закладу.

Сергій:

— Не зовсім керівником. Я тут роблю за всіх усю роботу.

Пірат:

— Я тебе розумію, але це теж приємна новина. Можеш мною керувати і давати мені різні вказівки.

Сергій:

— Ні. Керувати тобою я не буду, а ось допомагати в роботі я буду з радістю.

Пірат:

— Приємно чути від тебе теплі слова.

Сергій:

— Не будемо гаяти час і почнемо робити роботу. Іди вниз і подивися, чи все прибрано в кімнатах, а потім посядеш місце біля сходів на вході й покажеш людям дорогу, а я піду в касу й продаватиму квитки новим відвідувачам.

Пірат:

— Гарзд. Я з радістю приберу сміття в кімнатах.

Сергій:

— Сміття вже прибрали. Просто пройди по кімнатах і подивися чисто там чи ні, а то я поспішаючи сьогодні відкрити заклад, можливо, щось не зробив і залишив пляму на акваріумі. Сходи подивися.

Пірат:

— Добре.

Пірат пішов сходами дивитися кімнати, а Сергій подивився на спину Пірата і тихо про себе сказав:

— У мене такого ніколи не буває, щоб хоч одна пляма залишилася на акваріумі, а от комусь у кімнатах треба бути. Тепер мені потрібно продати квитки відвідувачам і повернути Пірата на своє місце, а мені зайняти своє. Пірат поставить біля входу, а мені потрібно бути біля рибок.

Пірат тихо сказав, коли зайшов у першу кімнату і почав шукати на склі плями:

— Якщо щось буде не так, то Сергій візьму на себе відповідальність. І йому нічого за це не буде. Його не звільнять, — усміхнувся, — я все роблю на благо. Усе буде добре. Я зараз зроблю роботу Сергія, а він зробить роботу Наташі і коли вона прийде на роботу, то тоді кожен займе своє місце.

Сергій подумав:

— Я зараз людям продам квитки і вони зайдуть в океанаріум, і я повернуся на своє робоче місце. Сподіваюся, що за цей час Наташа повернеться на роботу і займе своє робоче місце.

Сергій зайшов у касу і подумав про себе, відкриваючи вікно для продажу квитків:

— Є люди, які завжди спізнюються на роботу, і бувають такі моменти, коли людина не часто вчасно приходить на роботу, і тут нічого такого немає. З цим потрібно щось робити. Людина якщо працює, то вона працює і вчасно приходить на своє робоче місце, а тут Наташа постійно спізнюється. Щось тут не так. Може згадати сьогодні ввечері бажання у Золотого ската, щоб Наташа ніколи більше не спізнювалася. Так потрібно зробити. Сподіваюся на те, що вона скоро буде. Можливо десь затрималася в дорозі, а можливо в неї був такий солодкий сон, що вона не хотіла покидати свій світ снів і

підніматися на роботу, а можливо вона гуляла впродовж цілої ночі десь у нічному клубі та не подивилася на час і невчасно прийшла додому, а тепер запізнюється на роботу. Тут можливо все що завгодно. Я вважаю, що не потрібно грати в гру можливо і неможливо. Я краще продам кілька квитків і не буду думати про такі речі. Я нічого не знаю.

Сергій відкрив вікно для продажу квитків і продав шість квитків по двісті гривень.

Кожен відвідувач узяв по квитку і поклав на тарілку для грошей гроші. Сергій продав усім, хто чекав на відкриття океанаріуму, квитки, і в цей час у маленьку кімнату продавця квитків забігла Наталя й одразу сказала:

— Сергію! Вибач за запізнення.

Сергій усміхнувся:

— Доброго ранку. Нічого. Я вже продав квитки сьогоднішнім відвідувачам. Я все зробив і я радий, що ви запізнилися на п'ять хвилин, а не на двадцять п'ять.

Наташа:

— Сергію вибач, на дорозі були затори.

Сергій усміхнувся:

— Я все розумію і нічого вам не кажу. Таке буває часто і на такий випадок, якщо хтось запізнюється на роботу, я можу як керівник установи за відсутності керівництва виконувати всю роботу і давати всім різні вказівки. Не хвилюйтеся все добре. Ще я можу робити роботу за всіх, бо я це постійно роблю.

Наташа:

— Спасибі вам Сергій, що ви виконали за мене мою роботу.

Сергій відповів:

— Не моя за що. Це також моя робота стежити за тим, щоб в океанаріумі виконувалася вся робота.

Наташа:

— Дякую.

Сергій:

— Добре. Я піду займатися своїми справами. Ще потрібно повернути на місце Пірата, а то він зараз виконує мою роботу і витирає плями на склі, а йому потрібно зайняти своє місце біля входу на сходах і зустрічати відвідувачів.

Наташа:

— Не буду вас затримувати.

Сергій:

— Гарного вам робочого дня.

Сергій спустився по сходах і взяв радіостанцію, через яку спілкувався з кожним працівником закладу, і завдяки їй ніхто ні за ким не бігав і не шукав. Натиснув на кнопку радіостанції:

— Пірат. Виходь нагору.

Пірат одразу відповів:

— Усе, я йду.

За хвилину Пірат вийшов із загального залу та піднявся на сходи до Сергія:

— Ти всі квитки встиг продати?

Сергій усміхнувся:

— Майже всі. Наташа прийшла після того, як я продав квитки. Вона сказала, що довго їхала на роботу через затори на дорозі.

Пірат:

— Їй далеко до нас їхати. Таке іноді трапляється.

Сергій:

— Добре. Я пішов займатися своїми справами і скоро до нас прийдуть перші відвідувачі. Тож чекай їх і посміхайся їм.

Пірат:

— Добре. Як завжди я завжди посміхаюся.

Сергій:

— Добре що хоч ти не запізнився на роботу, а то мені довелося за всіх виконувати роботу і бігати по всьому залу та розважати відвідувачів своєю частою появою перед ними. Цікаво якщо так було, то про що вони б подумали?

Пірат усміхнувся:

— Що ти тут один працівник і виконуєш один за всіх роботу.

Сергій:

— Я з тобою повністю згоден.

Пірат:

— А це було б цікаво побачити обличчя відвідувачів коли б ти за всіх виконував роботу і був на кожному робочому місці за кожного. Спочатку касиром, потім замість мене зустрічав людей, а далі замість провідника і керівника про всяк випадок.

Сергій усміхнувся:

— Цікава в мене робота. Один за всіх.

Сергій:

— Я з тобою згоден. Добре. Тепер візьмемося за роботу, а то часу зовсім не залишилося. Ти пам'ятаєш, що з посмішкою зустрічаєш кожного відвідувача?

Пірат:

— Завжди.

Сергій:

— Наша робота в тому, щоб кожен був задоволений нашим закладом.

Пірат:

— Згоден. Це наша основна робота.

Сергій:

— Це наша пародія на життя.

Пірат:

— Кожен хоче прийти до нас і отримати задоволення і я все роблю, щоб люди були задоволені нашою роботою.

Сергій:

— Я пішов.

Пірат:

— Добре.

Сергій швидко спустився сходами в зал акваріумів і пішов виконувати свою роботу, а люди під музику тихої мелодії і дуже повільно крок за кроком зайшли в океанаріум. Пірат зустрів їх з посмішкою і вони спустилися в першу кімнату і побачили перед собою зовсім інший світ, світ морських істот.

Глава 7

Відкриття

Пірат тихо про себе сказав:

— Нарешті восьма година ранку. Восьма година ранку останнього дня тижня, а це п'ятниця. Завтра вже будуть вихідні і це інші дні. Вихідні дні це час коли всі на нього чекають і дочекавшись кожен шукає місце відпочинку, бо ж це вихідний день коли треба відпочити від важкої неділі, — Пірат на останньому слові понизив голос і подумав про себе, — хтось у свій вихідний день піде відпочивати до лісу, а хтось піде гуляти до парку, а хтось піде повільним кроком по озерній дорозі до озера. Будуть такі, що наважаться поїхати за місто і там відпочити в якомусь не великому будинку або біля річки, а можливо й навіть серед лісу біля вогню. У кожної людини свої бажання і кожна людина має право сама обирати, де вона хоче відпочивати і проводити свій вільний час від роботи. Два дні це не так багато як вважається. За два дні можна гарно відпочити і ковтнути повітря свободи і знову повернутися до робочої неділі, а потім з першого робочого дня знову чекати на вихідні. І так все відбувається протягом року до відпустки, а після відпустки знову все повторюється протягом року. Працюємо і чекаємо на вихідні і на той самий момент, коли ми можемо бути вільними від роботи і поїхати туди, куди нам заманеться і в те саме місце, куди наше серце бажає потрапити. Адже ми так проживаємо життя. Працюємо і відпочиваємо але відпочинку якого б нам хотілося дуже мало і іноді цей відпочинок буває подарунком. Нелегко працювати протягом життя і кожного дня. Щоранку вставати о сьомій годині. Бігти на роботу о восьмій годині і не запізнюватися. Виходити з дому якомога раніше і бути вчасно на робочому місці. Деякі люди о восьмій годині ранку виходять тільки з дому, а деякі вже в цей час відкривають свій заклад і перебувають на робочому місці. І так все відбувається протягом тижня, а після тижня люди так проживають місяць, а коли минає місяць, то за ним минає рік, і за роком минає життя в такому інтенсивному імпульсі життя. Найкращі моменти життя це є відпочинок. Постійно працюють щоб заробити гроші, а потім дочекатися моменту щоб їх швидко в потрібному напрямку витратити. Витрачають кошти і знову приходять на роботу щоб заробити гроші. Бувають моменти коли не вистачає вільного життя і ні хто не може витратити зароблених коштів не дочекавшись вихідного дня. Достатнього кілька годин щоб насправді відпочити і

залишитися без грошей у кишені. У кожного життя однакове, і тільки воно відрізняється тим, що у кожного різна робота. Хтось працює фізично, а хтось працює розумом і кожен заробляє гроші. Заробляє гроші на життя та на відпочинок. Усі чекають на зміну сезонну, щоб узяти відпустку і поїхати кудись відпочити. Всі працюють протягом цілого місяця щоб потім наприкінці місяця отримати гроші і сходити відпочити. Дехто відкладає не більшу частину зарплати на особливий випадок, а дехто береже гроші і їх накопичує щоб потім у відхідний день добре і з душею відпочити і так, щоб запам'ятався увесь рік, який буде проведений на роботі, і кожен день або інколи згадувати свій відпочинок, а сам себе надихати під час роботи. У кожного свої бажання але шлях кожної людини до здійснення бажання різний. Але буває таке що не кожна людина в Києві працює і не кожна людина відпочиває. У кожного свій шлях роботи. Кожна людина чогось бажає, а є люди, які хочуть і це їхнє бажання отримати роботу і спокійно на ній працювати й отримувати заробітну плату. Не всі бажання збуваються, і навіть протягом усього життя потрібне бажання людині не збувається. Збуваються які насправді потрібні серцю, а не розуму який щось хоче і завжди змінює свої потреби і це чужі бажання які не потрібні нашому життю. Мало хто думає над тим, що насправді потрібно, а що ні. Зайві непотрібні та брехливі думки відбирають час і туманять світ навколо. Зрозуміти що наше, що не наше, і тоді можна зберегти час, і прожити життя так, як насправді захочеться, і не витратити на чужі мрії і чужий шлях свій час.

Як часто я думав про чужі бажання, які насправді були мені не потрібні, зайві в моєму житті. Потрібні вони тільки не міні, а іншим людям, адже вони виникли в їхньому серці і всі їхні бажання, а не мої. Що я насправді хотів? Хотів багато чого від життя, але це були не мої бажання. Що зайве, то не моє. Зайвого в моєму житті було достатньо, щоб зараз про це все подумати і вирішити, що насправді мені потрібно. Потрібно мені насправді те, щоб моя робота приносила задоволення і я був щасливою людиною, і це моє справжнє бажання. Я мало часу відводжу на музику свого серця і не знаю, що насправді мені необхідно, а тепер я дещо про себе зрозумів, а то весь свій вільний час я мріяв про те, що насправді було неминуче, і я, якщо здобув бажання, то, найімовірніше, даремно витратив у нікуди свій час. Частіше варто слухати своє серце і тоді я зрозумію що мені насправді хочеться, а чого ні. Не потрібно буде витратити тисячу годин і зайвих слів на те, що мені не потрібно буде, адже так відбувається найчастіше, коли зайвий час витрачається на те, що насправді не є моїм бажанням, і воно мені не відповідне для щасливого життя. Краще полегшити собі життя простим і одним словом ніж я буду розповідати годинами про те, що мені не потрібно, адже одне слово цінніше за тисячу слів. Зайві думки і зайві слова які завжди ведуть в темний ліс невідомого і там туманять розум. Завжди є вихід але він один і це одне потрібне слово але яке? Я не знаю. Можливо не вистачить кілька життів щоб відшукати це слово і необхідно просто жити та насолоджуватися життям не звертаючи уваги на непотрібні речі. Я часто мрію про інше життя і час минає так, що я не бачу своєї дитини, яка разом з мріями минає і зникає в нікуди. Несправжні мрії також бувають зайві. Мрії які

знаходяться далеко в небі нехай там вони і залишаються, а я буду жити своїми справжніми реальними думками в реальному світі, який знаходиться навколо мене і постійно живе, а я разом з ним не проживаю своє життя коли мрію про щось недосяжне і далеке від мого життя. Світ мрії він завжди поруч з нами і це безмежний океан змарнованого часу і невідомого плавання по великих хвилях самотності. Мрійники це самотні люди які плавають в океані без кінця і початку які не зустрічають ні землі ні таких самих мандрівників які також плавають в пошуку своєї мрії та свого щасливого життя яке не знаходиться в жодному з вигаданих самою людиною океанів. Навколо всесвіт життя і справжніх обставин, а в середині нескінченний океан зруйнованих надій і втрат та недосяжних мрій, що плавають на великих хвилях самотності. На все потрібно витрачати час, і на життя, і на мрії, і на мандрівку океаном безмежної самотності та невідомості. Час іде вперед, а з ним нічого ніколи не повертається. Мрії це зайве, а час треба берегти і цінувати, адже він не пробачить, якщо до нього зухвало ставитися, не цінувати. Час ніколи не повернеться назад і не попросить вибачення, що не почекав, а сам пішов уперед по своїй хвилі життя. Час — воїн життя, а світ — наша сім'я, а робота — це моє серце, і океанаріум — це моє справжнє життя. Це суть мого існування жити і працювати в морському світі. Рідкісний океанаріум став моїм домом. Тут кожен відпрацьований день це справжній якісний день у моєму житті про відхід якого неможливо шкодувати, а навпаки хочеться з посмішкою провести його до дверей минулого. Мої думки не розуміють моїх мрій. Мрії завжди далекі від життя, а думки завжди живуть у реальному світі, і між ними недосяжна різниця і межа, яка ніколи не об'єднається і не стане справжнім життям. Марна трата часу ці далекі й недосяжні мрії, якими я іноді блукаю й плаваю на самотньому човні посеред океану самотності. Я навіть не чую свого голосу, а він завжди в мене був, а зараз мабуть загубився десь на глибині в морському світі нескінченної солоної води прихованих далеко в глибині душі сліз. Когось я розумію, а когось я ніколи не зрозумію і тим бачиш себе. Я далекий сам від себе і далеко людина від справжнього світу, яка шукає ту саму правду про себе, яка невідомо де перебуває, так само як я і сам не знаю, де я справжній, а де я вигаданий персонаж світу. На роботі я Пірат, а тоді хто я в житті? Лише мандрівник серед мрій у самотньому човні в нескінченному океані, який працює в океанаріумі і розважає своєю посмішкою відвідувачів, і так їх проводить до виходу, і так із кожним заходить всередину, щоб потрапити в морський світ. Я бачу багато людей, розумію їх набагато більше, ніж сам себе, я себе зовсім не бачу, не можу зрозуміти, в якому я світі перебуваю і живу. Де я? Я не знаю де я зараз? Крім свого місця роботи я більше ні чого не бачу, не бачу самого себе в цьому світі. Я, мабуть, загубився десь далеко і довго не можу стати собою і відмовитися від далеких мрій. Невідомо, що зі мною відбувається. Я нічого не розумію. Чомусь у цьому світі все навпаки і не так, як я планую. Стою на своєму робочому місці, а сам блукаю десь у безлюдному океані сумніву й невідомості. От зустрітися з кимось і знайти себе, але всі люди, як завжди, зайняті своїми справами, а я працюю, як і працював тут довгий час. Усі так постійно живуть, а хто і де перебуває це не відомо.

Кожен живе у своєму світі самотній мандрівник серед океану і хвиль самотності, так як і я, кожен шукає свій шлях і мріє про недосяжне. Життя не нескінченне, а мрії нескінченні і ніколи в них немає кінця, але є завжди початок, і звідти потрібно починати свій шлях або навпаки закінчувати його, щоб не потрапити в океан нескінченності. Зупинитися і все на цьому та нікуди не тримати шлях. Ніколи не знаєш де початок, а де кінець. І чому люди так думають? Це також це невідомо. Кожен думає так, як йому хочеться і мріє про те, що він найбільше хоче. Хтось хоче жити як ніхто і ніколи, а хтось мріє про те, щоб знайти кохання, а хтось хоче стати багатою людиною. У кожного свої мрії. У всіх різні думки і різне життя. У мене одне життя, а у когось інше і воно не схоже не на одне життя. Як це можливо, а мабуть тому що всі люди різні. Це можливо і думки завжди бувають різними як і люди. Хтось розуміє більше за когось, а хтось досі нікого не розуміє, але чомусь живе щасливим життям і йому нічого не хочеться. У кожного свої потреби. Люди, то відокремлюються, то знову стають по можливості ближчими друзями. Люди завжди були людьми, але чомусь не хочуть про це говорити і роблять із себе тих, ким вони ніколи не були. Відсутні світи і мрії також змінюють світ і людей. Дуже рідко бувають якісні мрії. Яка в мене мрія? Мрія, яка далека від мене і мого життя. Це недосяжні думки і мрії. Невідомо чому люди так живуть, а можливо людям так подобається жити. Так краще жити коли все життя і всі мрії недосяжні. Але потім, коли минає час, кожна людина думає над тим, як вона прожила життя, і тоді, коли їй здається, що життя було чудовим, то все відбувається навпаки, і про це всі знають. Завжди залишається тільки одне, а це сама людина. Думки приходять і тихо покидають світ, а людина залишається. Думки це тимчасовий світ мрії та надій, які завжди залишаються надією та мрією. З часом все зникає і змінюється. А що до людей та їхніх думок? Мабуть найкращі думки це найкращі люди і почуття. Краще б люди думали про те, що життя одне, і його не багато, бо думок і мрій, які постійно, то з'являються, то зникають з життя. Світ мрій і думок колись згасне, і раз назавжди і більше ніколи не буде світла думки як і колись світанку. А чи можливо таке що думок більше ніж людей? Пірат опустив голову і сказав, — я цього не знаю. Люди постійно про щось думають, і кожен про своє. Безмежний світ думок у якому всі постійно живуть. Як же справжнє життя? Що світ думок більший, ніж життя навколо? Цікаво. Можливо й так, якщо людям подобається жити у своєму світі. Кожен хоче жити далеко один від одного але завжди перебуває поруч і тому всі в думках живуть так далеко що їх у тому світі неможливо знайти. Люди не хочуть, щоб їх знаходили, але їх завжди бачать і не знають, де хто перебуває і в якому світі проживає довгий час. Хочеться жити десь далеко від усіх де свій острів і свій океан і більше нікого. Нікого немає поруч тільки океан і острів, на якому я сам, — Пірат нагнув голову і подивився на двері, тихо сказав, — мабуть, я настільки самотня людина, що мріє про острів, який знаходиться далеко від усіх, а навколо ніколи не з'являються люди і я ніколи не потраплю в місто до людей. Навколо нас завжди знаходяться і живуть люди, а в середині тільки острів, на якому нікого немає. Самотність це мій світ. Найкращий світ у якому я постійно перебуваю. Хтось у ньому живе довго, а хтось усе життя. Як і я,

завжди мріяв стати піратом і став самотньою людиною, яка побудувала свій острів, на якому я знаходжусь довгий час, а можливо, я там живу все своє життя. Чому мене ніхто не рятує? Можливо мені потрібно самому себе врятувати, і знайти свій човен порятунку. Але який він? Це човен любові або звичайної людської радості, якої мені справді не вистачає. Життя проходить крізь пальці жалю і сумніву і я не можу знайти свій шлях і вирішити, що робити далі, а далі самотність — невідомо що. Я приходжу на роботу. Виконую роботу і йду додому, а потім настає яскравий світанок і я знову прокидаюся, роблю те саме, що робив учора. Я постійно працюю, а всі відпочивають, — Пірат задумався, — можливо, найкращий відпочинок це допомагати відпочивати іншим, а я цього не бачу? Пірат тихо сказав, — можливо й так. Люди завжди шукають краще життя і тікають від самотності, а я шукаю. Я не маю від життя жодного задоволення, а самотність приємне відчуття. Можливо через те, що я бідна людина, яка постійно працює і отримує маленьку зарплату, якої не вистачає навіть на звичайний відпочинок. Немає грошей — немає відпочинку. Найкраще рішення почати шукати вихід і радіти разом з людьми. Острів зникне і я моя самотність також зникне, і тоді можливо я тоді щось зрозумію. Найкращий відпочинок який знаходиться в Києві це океанаріум. В середині можна легко і з задоволенням відпочити. Душа летить у морський світ, а розум відпочиває. Тут не потрібно щось робити. Не потрібно співати і танцювати. Все що тут потрібно так це просто дивитися на акваріуми і насолоджуватися чарівним виглядом морського світу, якого тут не так багато, але зібрані найкращі морські істоти. Рибкам завжди подобається коли на них дивляться, і вони завжди радіють кожному відвідувачу. Посміхатися і спостерігати за морським життям. Ніде неможливо побачити в одному місці велику кількість морських істот, а щоб побачити морський світ люди сюди їдуть з різних районів міста, щоб відпочити і насолодитися видовищним відпочинком. Невелика ціна для такого закладу. Кілька десятків гривень і людина заходить в інший світ. Це не місце для заробітку грошей, а це місце, яке дарує людині нові почуття і щоб людина могла відпочити. Це місце відпочинку яке приносить задоволення, відпочинок і звільнитися від багатьох зайвих думок та побачити зовсім інший світ, який насправді існує та завжди існував, але далеко від людей і не кожен зможе дозволити його собі побачити на власні очі, а тут кожен може подивитись на найкращу частину морського світу особливо підібрану. Кожен може знайти щось спільне зі своїм життям і поміркувати над своєю долею. У таких випадках людина починає думати про щось інше і вона згадує про своє минуле або думає про майбутнє і змінює його на краще. Це найкраще місце для таких справ. Я тут змінив своє життя і мабуть багато людей в океанаріумі прийняли важливе рішення. Добре що цей заклад працює протягом тижня і кожен може за можливості його відвідати. Добре що тут немає вихідного дня і він ніколи не закривається. Працює з понеділка по п'ятницю і не має вихідних днів, — Пірат посміхнувся та сказав з посмішкою, — добре що в нашому закладі працює Сергій. Він знає що робить і без нього невідомо що тут було і як працював океанаріум, адже робить всю і за всіх роботу, і це робить якісно. Це людина яка дійсно любить свою роботу. Якби міг то не спав би

вночі і постійно знаходився в океанаріумі та працював. Кожному потрібен сон щоб відпочити і набратися сил, знову піти на роботу. Не кожна людина приходить на роботу з посмішкою. Навіть коли Сергій втомлений завжди йде на роботу з посмішкою і все за всіх робить та розуміє що отримує за виконану роботу не велику плату. Багато людей шукає більшу заробітну плату, а це робить для того щоб приносити людям радість, — Пірат подивився на двері, — нарешті в акваріумі з'явилися перші відвідувачі.

Ними стали дві дівчини і два хлопці, а за ними ще зайшли дві дитини, а це хлопчик і дівчинка на вигляд шести років, але дівчинка буда старша за хлопчика.

Пірат:

— Це гарний початок для останнього дня неділі. В океанаріум прийшла сім'я.

Першою і першою спустилася по сходах маленька дівчинка, яка з посмішкою подивилася на свого маленького брата. Діти зупинилися біля Пірата, а він з посмішкою зустрів їх і подивився на батьків, які підійшли за дітьми. Вони також посміхалися і дивилися один на одного. Маленька дівчинка голосно засміялася і знову подивилася на батьків. Сім'я та ще одна пара хлопець із дівчиною прийшли сьогодні раніше за всіх, щоб побачити океанаріум. Сьогодні ці відвідувачі десь о сьомій годині прокинулися й одразу одягнулися та пішли щоб якомога раніше та без черги потрапити всередину та показати дітям морський світ. Вони не поспішаючи нікуди прийшли вчасно в момент відкриття. Сьогодні буде багато охочих, які хочуть якомога раніше потрапити до закладу. Це ж останній день неділі. У багатьох людей сьогодні вихідний, а деякі люди працюватимуть до вечора. Чоловіки почали щось розмовляли і мабуть вони вже до входу всередину познайомилися один з одним. Мама взяла за руку доньку, а батько сина і тримали їх поруч, щоб діти не бігали закладом і не втекли від них в океанаріумі під час сімейної екскурсії, але дівчинка забрала руку і побігла з посмішкою вперед і зупинилася біля Пірата. Усі пішли вниз по сходах і підійшли до Пірата. Спочатку до дівчинки, а потім з усмішкою на Пірата подивився хлопчик. Пірат був у кольоровому одязі і дітей це розсмішило і вони почали голосно сміятися. Чоловік, який був ближче до Пірата, простягнув руку з квітками. Пірат взяв квітки і з посмішкою сказав такі слова:

— Приємного вам відпочинку. Сьогодні ви перші відвідувачі, які зайшли в наш заклад. Я дуже радий вас зустріти. Сподіваюся що це не перша і не остання наша зустріч.

Відвідувачі з посмішкою подивилися на нього і мама дівчинки відповіла:

— Ми також сподіваємося, що це буде не перша й остання наша зустріч. Буде вихідний ми з радістю ще до вас прийдемо.

Пірат:

— Гарного вам відпочинку. Якщо вам щось буде цікаво і незрозуміло, то можете з будь-яких питань звертатися до нашого працівника Сергія. Він буде дуже радий вам допомогти і щось розповісти про наш морський світ. Він завжди все знає і багато розуміє.

Жінка, дивлячись на дівчинку, відповіла:

— Спасибі вам велике. Якщо нам щось знадобиться, то ми з радістю запитаємо.

Пірат:

— Добре. Проходьте. Гарного вам відпочинку.

Перші відвідувачі пройшли через турнікет і пішли сходами в першу кімнату. Відчинилися перші двері першої кімнати в морський світ. Риби відразу змінили рух в акваріумі з повільного на інтенсивний та почали швидко плавати з одного кінця акваріума до іншого. Одні риби плавали поодиноці, а інші згуртувалися в один великий косяк і так почали плавати в акваріумі. Ніхто на людей не звертав уваги і вони зробили вигляд ніби живуть своїм звичайним життям. Перші відвідувачі почали роздивлятися акваріуми і фотографувати все що бачили.

Глава 8

Життя в підводному світі

В океанаріум зайшли перші відвідувачі. Нарешті життя почалося. Перші відвідувачі спустилися сходами і привіталася з Піратом. Відчинилися двері в морський світ зі звучанням приємної музики. Відкрився зовсім інший світ. Широкі очі відвідувачів почали роздивлятися яскраве світло на синьому тлі стін, що відбивається від акваріумів і відблискує білими променями на стелю. Польські маленькі рибки в цей час почали випливати з води, скат швидко почав плавати поверхнею, пінгвіни танцювати, крокодил змінив своє становище і підняв голову догори, а Акула почала швидше плавати у своєму великому акваріумі, черепаха підійшла до скла і замерла на місці.

Сергій у цей час займався своїми справами, і зараз швидкими рухами, не звертаючи уваги на перших відвідувачів, витирав вікна, двері та підлогу і дивився на маленьких рибок, а потім про щось подумав і зупинився на одному місці. Сам не помітив як полетів думками кудись далеко за межі океанаріуму. Ця тема його дуже довго хвилювала. Не знав теми, але вона постійно була в його думках. У таких, яка відчуває відповідь на своє питання, ні на що не звертає уваги. В думках пише щось своє щоб не забути шлях і коли потрібно повернутися назад до роботи. Багато питань всіх хвилює але не завжди є відповіді. Відповіді на свої питання.

Сергій подумав:

— Людей завжди хвилювали відповіді й те, що люди дуже часто не розуміють одне одного. Не розуміють один одного і це створюють самі собі зайвий клопіт. Багато людей які не розуміли один одного і втрачали життя і самих себе і витрачали час на багато безглузвих дій. Життя це безповоротний шлях. Втрачаючи час зникає без відомостей життя і залишає темне минуле. Ні хто ні куди не втече доки не отримає відповідь і це може врятувати не одне життя не одну годину, а то й рік життя людини. Люди дуже часто не розуміють одне одного і руйнують любов між собою та людьми і стають далекими одне від одного. Любов зникає і лишається темрява запитань і жодних світлих відповідей не лишається в темряві. Люди втрачають любов, та не тільки її, а й

самих себе. Одне слово, одне розуміння може врятувати стосунки і може зберегти час та гроші. Не завжди світ і час дає можливість комусь відкрити свою любов до когось. Люди замість того, щоб жити щасливим життям, починають бути неминучими до страждань та самотності. Життя це довгий і з невідомими поворотами шлях на який дивляться інші люди, глядачі і тихо спостерігають за невідомими обставинами про які вони не знають. Чому фільм життям є сумний, а мабуть від того, що завжди хтось когось шукає і не завжди може знайти і це відбирає довгі роки, які минають на самоті і невідомості завтрашнього дня. Усі постійно щось шукають і постійно ходять туди-сюди та дивляться скрізь і на очі одне одного. Ніхто не звертає уваги і кожен іде далі своїм шляхом. Тихі та не довгі розмови, маленькі кроки в невідомо куди кожен робить щодня. Хтось слухає, а хтось говорить і ні хто не чує один одного. Всі глухі і німі і тільки роблять вигляд що хтось когось слухає, чує і дуже уважно але насправді кожен думає про своє. Хтось шукає відповіді, а хтось нові запитання та нові відповіді на свої запитання. Усі думають що їм робити і куди йти, але про це ні хто не говорить. Кіт завжди кудись іде, а пес біжить за котом. Хто попереду, а хто позаду? Завжди хтось кудись іде. Цікаво люди бачать одне одного чи ні? Сергій усміхнувся і далі продовжив думати, — куди піти далі, щоб зупинитися і відпочити або зовсім знайти свою зупинку. Усі йдуть і кожен проходить свою зупинку та йде далі невідомо куди і навіщо. Мені потрібно вчасно вийти з автобуса життя на своїй зупинці і прожити своє життя. Найчастіше ми будемо спілкуватися, щоб сховатися ще далі від людей і самих себе і так ми просто нікого не бачимо. Завжди хочеться залишитися на самоті і частіше виникає питання чому люди так роблять? Чому люди ховаються одне від одного? Чому люди тікають один від одного і ні хто не хоче говорити правди, а все що люди роблять так це постійно щось говорять і говорять так багато що нічого не можливо зрозуміти. Роблять не примусовий вигляд, а потім як завжди тікають один від одного і ні хто нічого не розуміє що насправді відбувається. Кому ми насправді потрібні? Один одному але завжди один від одного тікаємо і хто куди біжить це невідомо. Хто і коли зупиниться? Ніколи і ні хто не зупиняється. Ми тільки біжимо вперед і нічого не розуміємо куди веде наш шлях. Хто чого хоче? Я цього не знаю. Насправді ніхто нікому не потрібен. Людям подобається бути на самоті, а самотність це шлях серед нескінченного океану і він ніколи не закінчується. Це питання життя. Немає відповідей. Хтось перебуває поруч і також самотній. Хтось перебуває далеко і на відстані і не самотній. Чому так? Мабуть, відповідь знаходиться в самому серці, а серце мало хто хоче чути і відчувати. Усі дивляться тільки вперед, а не всередину себе. Життя минає і ні хто нічого не розуміє. Дуже шкода часу коли він є але його ніхто не бачить, а коли його немає, то всі його шукають. Жарт часу це посмішка, а сміх життя це сльози на очах. Думки минулому і майбутньому завжди залишаються в теперішньому часі. Справжнє життя цінніше за думки минулого чи майбутнього. Нікому не подобається коли життя проходить крізь очі, а думки завжди заважають побачити справжній світ. Думки заважають жити. Нікому не подобається коли ми постійно про щось думаємо. Це привертає багато уваги. Кожен, хто бачить людину, яка весь час думає, то на неї

звертають увагу і кожен сам собі ставить питання, на яке не знає відповіді і це насторожує. Адже люди мало про що думають. Думають тільки філософи як я, — Сергій усміхнувся, — мені мої думки не заважають мені жити. Чим більше я думаю, тим більше розумію життя. Можливо це колись і комусь у майбутньому врятує життя і зробить його легшим. Розуміння звичайних речей не така легка справа. Звісно всі думають що це легко зрозуміти, зрозуміти прості речі, а насправді не так просто їх побачити і почати ними жити. Прості речі це легке просто життя. Мало хто хоче цим займатися, а я хочу. Бо повністю розумію їхню важливість і значення для себе і кожного. Можливо колись я напишу книжку про прості речі для життя і тоді я зможу допомогти не одній людині, а океанаріум дає те саме натхнення, щоб якомога більше думати і повністю зрозуміти потрібний усім світ людей. Чому? Сергій подивився вниз, — люди відмовляються думати і не розуміють простих речей. Люди хочуть спокійно жити та проживати щасливе життя, але не розуміють найпростіші речі і все далі йдуть далеко від них. Віддаляються від того, що насправді потрібно, і шукають те, що зовсім не потрібно і заважає життю. Куди всі дивляться? Далеко на горизонт, де, можливо, зовсім нічого немає, а все знаходиться поруч, але його ніхто не бачить, тому що всі біжать далеко вперед. Люди не хочуть розуміти один одного і завжди щось починають говорити те, чого постійно не потрібно казати, і це створює непорозуміння, яке нікому не потрібне. Кожному потрібне спокійне щасливе життя яке всі протягом життя шукають по різних куточках але не кожен куточок підходить для кожного. Руйнуються життя, минає час і всі йдуть уперед, невідомо куди, — Сергій знову посміхнувся, — тільки одне слово, одна посмішка або хвилина мовчання може врятувати не одне життя. Це справжня правда про яку всі постійно забувають. Постійно щось і комусь і один одному намагається довести і не звертають увагу на прості речі, які потрібні найбільше в житті. Люди ускладнюють собі життя і не думають про те, що воно не безкінечне, адже час з часом закінчується і так проходить життя. Що тут складного? Нічого. Складність у тому, що всі забувають про прості речі, які потрібні для кожного, щоб зрозуміти більше і зберегти себе та інших. Завжди потрібно слухати і чути і не відмовлятися слухати когось, а потім над кимось сміятися. Ці всі речі насправді руйнують життя. Це дуже легко інколи мовчати, посміхатися і когось зрозуміти, дати підтримку, адже в кожного є серце. Всі це все розуміють та далі продовжують це робити і чому людині так важко сказати так як вибачитися. Сором? Сергій подивився на скло акваріума, — ні. Тоді що? Люди не соромляться сказати те, що не потрібно говорити. Самотність серця? Можливо й так. Люди самотні в середині себе і тому ніхто про це не говорить і кажуть про те, що не потрібно казати, — Сергій знову посміхнувся, — люди говорять один одному приємні слова. Цінують життя і люблять кожен день, адже він може бути останнім, — Сергій подивився навколо себе і ніхто його не почув, і про себе сказав, — як завжди, коли я хочу щось сказати, то я завжди сам, і навколо мене ні хто не чує. Звичайні слово в не звичайному місці. Посмішка це хвилина щастя, яка може жити в серці протягом усього життя. Чому один одному ніхто не допомагає? Чому люди так поведуться? Самотність це коли ніхто нікому не потрібен. Люди самі собі

руйнують життя і вони постійно забувають, що в них воно одне. Одне, і вже ніколи ні в кого не буде іншого життя й іншого світу та іншого часу, але люди про це постійно забувають. Не пам'ятають, що життя лише одне, а вони його віддають туди куди не потрібно віддавати, а це на безглузді речі. Звичайні речі але чомусь люди від них відмовляються. Згодом коли минають роки всі починають шкодувати і найцікавіше що люди це все розуміють але ні хто нічого не хоче робити. Відповідь змінить цей світ, але яка відповідь потрібна людям? Звичайно відповідь зі звичайних слів, — очі Сергія стали сумними, — як пояснити людям звичайні слова? Пояснити так, щоб кожен зрозумів. Це не легко. Краще частіше посміхатися та мовчати і завжди говорити прості слова, щоб кожен їх почув. Тоді люди почнуть по-іншому ставитися і це збереже багато часу, якого в нас насправді немає. Немає часу на те, щоб хтось сумував або хтось залишався сам. Самотності це бурхливий океан порожнечі.

Сергій задумався над тим, що люди одне одного не розуміють і подивився на підлогу, рибок, і на стелю.

Сергій:

— Рибок так багато в одному акваріумі і вони чомусь одна одну розуміють. Завжди плавають разом і не заважають одна одній. Поступаються місцем навіть у маленькому для них акваріумі і не відрізняються одна від одної. Постійно дивляться одне одному в очі і не соромляться своїх почуттів. Якби вони могли розмовляти, то все один одному сказали б. Рибки в акваріумі розуміли кожне слово Сергія, але мовчали і він не знав, що вночі маленькі рибки спілкуються одна з одною. Це загадковий морський світ для людей про який ніхто нічого не знає.

Сергій:

— Рибки проживають набагато краще життя, ніж люди, тому що люди завжди відокремлюються один від одного, а рибки завжди разом. Рибки розуміють набагато більше, ніж люди. Чи ні? Сергій усміхнувся, — я ще цього не знаю. Рибки все своє життя проводять разом і ні хто ні від кого не тікає і не пливе. Люди постійно поспішають, а рибки завжди разом. Про що думає людина коли вона залишається сама? Про самотність і тоді ще більше стає самотньою. Це свято коли хтось когось розуміє і самотність зникає. Люди потрібні одне одному. Людина розуміє що вона людина і навколо неї люди, а цікаво чи рибки знають про те хто вони насправді? Можливо і так. Потрібно зрозуміти тільки одне. Людина завжди має залишатися людиною і не перетворюватися на маленький кораблик серед океану. Навколо всі все відчують але кожен мовчить і пливе корабликом серед океану не бачачи землі та кінця свого плавання. Потрібно зрозуміти кожній людині що навколо неї знаходяться люди які постійно щось відчують які постійно щось шукають і які постійно хочуть тепла і щоб їх любили. Кожен хоче щоб його розуміли і почули. Чому люди самі побудували такий кораблик життя який пливе невідомо куди. Кожен дивиться далеко і невідомо куди, а все знаходиться поруч і люди продовжують так жити. Стоять на хвилі яка летить вперед та відбирає справжнісіньке повноцінне життя і ні хто нічого не бачить окрім горизонту до якого шлях ніколи не закінчиться. Потрібні найпростіші

речі, які люди відбирають один в одного, а потім продають за великі гроші. Одне слово може коштувати багато грошей і чому людина постійно так робить. Мабуть, вона не знає, що насправді потрібно робити? Можливо й так, а я думаю, що потрібно слухати, чути, і відповідати. Це павутиння простих речей про які чомусь ні хто не пам'ятає і дуже часто забуває, — Сергій опустил голову донизу і сказав, — це світ людей, самотній світ людей, який насправді прагне тепла і завжди буди з кимось. Якщо люди зрозуміють прості речі, то що тоді буде далі? А далі буде спокій і щаслива посмішка на обличчі кожного, а не витрачати час свого життя і роки на невідомо що. Іноді виникає таке питання і воно має значення в душі кожного, чому люди таким займається? Навіщо вони перетворюють свій світ на нескінченний океан а кожен у ньому самотній і пливе невідомо куди. Люди самі собі ускладнюють життя і живуть тим життям яке насправді не їхнє життя. Постійно від когось відвертаються і йдуть, ніколи не повертаються, розуміють кожне слово але ні хто не повертається з самотнього плавання на самотньому човні і все далі плывуть далеко в океан і ні хто не знає що кожного там чекає, куди припливе самотній човен який колишеться на великих хвилях невідомого. Люди дуже довго самі й живуть у самотньому світі. Роблять і розуміють свої вчинки але ні хто не хоче повертатися назад. Що відбувається навколо? Люди мовчать і йдуть уперед забувши про всіх і про все що стосується їхнього життя. Людина хоче почути відповідь від іншої людини, а чомусь всі мовчать і ні хто нічого не каже і всі йдуть вперед і невідомо куди, навіщо це роблять. Життя руйнується та стає складним, кожен ще далі один від одного віддаляється. Стають далекими один від одного. Ні хто ні коли ні кому і ні чого не показує. Достатньо лише одного слова, щоб змінити шлях самотнього човна і спрямувати в іншому напрямку, але кожен сам обирає свій шлях. Слухати когось чи ні. Одне слово може змінити життя. Таку ціну має одне слово. Одне слово може змінити життя не однієї людини. Іноді люди не розуміють яку силу має лише одне слово в потрібний час у потрібний момент. Потрібно іноді сказати це слово і воно змінить світ людини. Чому людині так важко сказати одне слово? Люди бояться говорити і висловлювати свої думки. Люди постійно про щось розмовляють і один одному щось розповідають, а про головне мовчать і не кажуть, — Сергій підняв очі і подивився далеко у свій світ, — люди бояться говорити і постійно про головне мовчать. Не важко сказати одне слово, а важко подолати свій страх, — Сергій усміхнувся і сказав, — може потрібно людей помістити в один акваріум як цих рибок і тоді вони знайдуть спільну мову одне з одним. Кожен отримає свої відповіді і нарешті не стане самотніх людей. Кожен почув відповіді на свої запитання і кожен буде задоволений. Можливо в майбутньому я бачитиму акваріум не з морських істот, а людей, які будуть щасливо плавати один з одним і радітимуть життю. Тоді люди почнуть розуміти що таке інших світ людей і що кому потрібно насправді. Люди насправді вигадують те, чого ніколи не було і не буде. Їм потрібно більше спілкуватися і говорити правду. Завжди потрібно знати відповідь на запитання і дати відповідь, коли хтось запитує, — Сергій усміхнувся, — можливо, люди завжди були дітьми і ні коли не дорослішали. Людина, яка ніколи не була дорослою, завжди залишається дитиною і тому що так все

відбувається. Ми народжуємося дітьми і помираємо також дітьми. Хто б щоб не говорив який він дорослий і як він знає цей світ, і який він не був сильним завжди залишається дитиною. Людям потрібно розуміти одне одного і вміти створити свій власний світ і з ним ділитися з тим кого насправді любиш і радіти життю. Жити в сумніві це нескінченне блукання серед океану. Тоді люди зрозуміють одне одного. І світ стане набагато кращим, набагато світлішим. Тільки тоді люди будуть щасливі і вони будуть жити насправді своїм життям. Житимуть і не так як вони зараз існують, постійно щось шукають, і постійно мовчать. Тікають від багатьох відповідей, які насправді є важливими в нашому житті і які потрібно знати кожному з нас. У кожного є свої відповіді, а справжня відповідь лише одна. Вулиці запитань і одні правильні двері в які ніхто не заходить. Всі бігають темними вулицями але ні хто не бачать дверей. Найчастіше тікаємо один від одного і не бачимо справжнього обличчя і так бігаємо все життя, але буває пізно і тоді ні хто не заходить у ці двері і всі залишаються на вулиці чекати свого світанку. Завжди треба говорити правду, — Сергій усміхнувся зі сльозами на очах і пішов далі виконувати свою роботу.

Глава 9

Перші відвідувачі

Спочатку Сергій зробив свою роботу. Справи не чекали і потрібно як завжди виконувати роботу та вчасно без запізнень щоб кожен відвідувач почував себе вдома. Під час роботи як завжди виникають різні думки і допомагають відволікатися від часу який повільно минає на роботі і вирішувати свої питання але ні хто не бачить думки і це добре коли є можливість подумати про щось своє виконуючи роботу. Різні думки в різний робочий час. Сергій пішов працювати в іншу кімнату та знову годувати рибок. Спочатку підійшов до одного акваріуму і кинув спеціальний корм, а рибки швидко зібрались в одному місці і все що потрапило до акваріуму вони швидко з'їли і так повернулись на свої місця та розпорошились в різні боки. Підійшов до іншого акваріуму і там кинув але інший корм через відкритий зверху отвір, а тепер великі риби повільно поїли перед початком робочого дня і повільно лягли на жовтий пісок.

У цей час перші люди, які не звертали увагу на робочий процес Сергія, а день був робочим і осатаній у цьому тижні змогли знайти в останньому дні вільний час та піти в океанаріум разом із дітьми. Зайшли в першу кімнату, а Сергій пішов у третю кімнату і почав виконувати свою роботу.

Перші хвилини останнього дня. На вулиці сяяло приємне літнє сонце. На подвір'ї в ранковий просвіт лунав приємний дитячий сміх. Багато хто цього дня вже не працює і як раніше вже гуляє з дітьми. Діти радіють, а батьки насолоджуються приємним вихідним днем. Атмосфера спокійна і вразлива. Хтось проходить біля і поглядом проводить великий напис над входом, а хтось і зовсім не звертає уваги та швидко біжить на роботу, а деякі люди, які звернули увагу, пізніше завітають до океанського

світу. Люди гуляють та голосно сміються. Почалося відвідування. У першій кімнаті маленька дівчинка одразу, не чекаючи батьків, побігла вперед із великою посмішкою на обличчі та гучним сміхом. Хлопчик побіг за нею. Обидва підбігли до акваріума і притупилися обличчям до скла. Дівчинка посміхнулася та подивилася на хлопчика, а він сором'язливо відвернув обличчя в інший бік. Рибки в акваріумі швидко почали плавати з великою швидкістю коли побачили так близько біля себе людське обличчя. Дівчинка посміхнулася і далі побігла до наступного акваріуму. Мама дівчинки подивилася на щасливе обличчя і голосно засміялася та підійшла до своєї доньки, запитала:

— Чому ти так голосно смієшся? Що ти тут побачила?

Мама дівчинки одразу відповіла:

— Дивись які кумедні рибки. У них такий довгий хвіст, що вони мабуть не знають що з ним робити. Постійно лежать на піску і нічого не роблять, а коли бачать людей, то починають по колу плавати. Кумедні істоти.

Дівчинка:

— Їм, напевно, важко з таким хвостом плавати.

Мама дівчинки відповіла:

— Ні. Їх створив морський світ, щоб вони могли жити у воді, а хвіст їм потрібен для того, щоб швидко плавати і тікати від хижаків. Вони такі яскраві що напевно кожен хижак хоче ними поласувати.

Дівчинка:

— Напевно, так.

Мама:

— Вони постійно лежать на піску, але час від часу вони рухаються у воді. Мабуть таке буває дуже рідко і це їхнє життя, лежати на піску, а в разі появи хижаків вони можуть швидко зрушити з місця і втекти від небезпеки.

Дівчинка:

— Вони не хочуть плавати і завжди перебувають на одному місці, оскільки втомлюються і їм важко плавати.

Мама:

— Не кажи так. Вони завжди живуть у небезпеці, у морському світі багато хижаків, від яких вони постійно тікають і завжди на готові.

Дівчинка поставила запитання:

— А що таке хижаки?

Мама:

— Хижаки це ті морські істоти які полюбляють на обід їсти таких приємних та цікавих риб які одразу можна побачити здалеку. Це красиві рибки але їм не легко жити в океані і вони завжди на по готові втекти від небезпеки щоб врятувати собі життя і не потрапити в зуби хижаків. В океані чи морі не таке легке життя і морський світ дав їм великий хвіст щоб вони могли врятувати себе від небезпеки і не загинути. Їм потрібно швидко плавати щоб себе врятувати.

Дівчинка:

— Нічого собі. Мабуть, їм пощастило опинитися в акваріумі, ніж бути у відкритих морських просторах, щоб спокійно прожити своє життя.

Мама посміхнулася:

— Мабуть, так. Їм пощастило опинитися в акваріумі, де вони повністю захищені від хижаків.

Дівчинка посміхнулася:

— А серед людей є хижаки?

Мама посміхнулася і відповіла:

— Так, звісно. Серед людей також багато хижаків людей, які постійно плавають у сонливому стані та шукають кого і як обдурити, щоб заволодіти її життям чи майном. Морський світ чимось схожий на світ людей і різниця лише в тому, що ми живемо на суходолі, а рибки у воді в завжди одна від одної далеко перебуваємо і не так легко спіймати людину серед людей. Добрих людей більше ніж хижаків і вони завжди дивляться на нас добрих і красивих рибок спокійного життя.

Дівчинка:

— Ми такі ж самі як рибки в акваріумі з великими хвостиками?

Мама дівчинки відповіла:

— Так. Ми красиві, а хижаки не приємні і нікому не подобаються, бо як і цим рибкам коли вони бачать в океані чи в морі появу неприємних і не гарних хижаків, а вони нікому не подобаються і їх видно здалеку, то ці рибки одразу тікають, як надалі від неприємностей, так і люди, коли бачать небезпеку, також тікають і бережуть своє життя.

Дівчинка:

— Я мабуть розумію цих рибок коли на них дивляться великими очима. На мене постійно дивляться різні неприємні мені люди.

Мама:

— Мабуть, від того, що ти приємна дівчинка і всім подобається. Наш світ людей безпечніший, ніж морський світ.

Дівчинка:

— Так. Напевно, так. Але я ще маленька і мало що розумію про світ людей і мені вважається, що морський світ такий самий, як і людський. Тут і там все однаково відбувається. Є різні люди, як погані, так і хороші, і так серед рибок є погані й хороші. Все однаково.

Мама дівчинки відповіла:

— Так. Я з тобою повністю згодна.

Дівчинка посміхнулася і мама сказала:

— Як у морі, океані так і серед людей кожен шукає. Своє місце щоб прожити спокійне і своє життя. Люди кожного дня роблять все щоб знайти своє місце в цілому світі так і ці рибки з великими хвостиками які лежать на піску і вони знайшли це місце і проживають своє життя як і ми люди. Рибки вже знають своє місце на піску і вони

коли приходять відвідувачі певний час поплавують по колу і по всьому акваріумі та повертаються на своє приємне місце і відпочивають тривалий час, а потім знову роблять те саме і так кожного дня, так і люди живуть. Ось подивися в кутку акваріума плаває невеличка рибка з великим хвостиком і вона там уже перебуває довгий час. Що ти можеш про неї сказати?

Дівчинка подивилася на самотню рибку і сказала:

— Що ця рибка не може знайти своє місце і їй самотньо.

Мама:

— Так, я з тобою згодна. Колись, можливо, прийде і її час, і вона також знайде своє місце, і їй стане добре, і не буде так самотньо. Кожен у житті має знайти своє місце, щоб не бути самотнім і прожити щасливе життя.

Дівчинка посміхнулася:

— Так і люди мають робити протягом життя?

Мама:

— Так. До того моменту, поки людина не знайде своє місце, і тоді вона так ляже на пісок і насолоджуватиметься життям, як і людина не блукатиме вулицею і не шукатиме своє життя серед тисячі інших життів.

Дівчинка:

— Я почала розуміти життя і людей.

Мама:

— Так життя потрібно розуміти, щоб знайти своє життя і прожити його з посмішкою на обличчі.

Дівчинка посміхнулася:

— Як я. Я знайшла тебе.

Мама:

— Так. Ти знайшла мене.

Дівчинка:

— Я рада, що я тебе знайшла і тут моє місце.

Мама:

— Моє теж.

Дівчинка посміхнулася:

— Добре, що ми люди і можемо домовитися.

Мама дівчинки також усміхнулася:

— Так. Ми можемо розмовляти і домовлятися, і тому ми живемо в мирі та розумінні одне одного.

Дівчинка подивилася на акваріум:

— Погано що риби не можуть розмовляти. Вони б також домовлялися, і в них було б зовсім інше життя, і ніхто б ніколи ні від кого не тікав.

Рибка в акваріумі з великим хвостиком подивилася на дівчинку і сказала:

— Звичайно, ми не можемо домовлятися.

Друга рибка в акваріумі почула першу рибку і тихо сказала, щоб люди її не почули:

— Якщо ми не могли б домовитися, то я не знаю, де і хто і коли спав. Це був би кінець спокою.

Перша рибка:

— Я ж про це і кажу. Ми краще вміємо домовлятися, ніж люди.

Друга рибка:

— Все тихо, а то зараз нас люди почують і вони нас не зрозуміють.

Перша рибка:

— Добре.

Рибки в акваріумі почали швидко і по колу плавати. Вони були раді побачити перших відвідувачів, які уважно їх роздивлялися через скло. Діти почали пригасати біля акваріума і голосно сміятися. Хтось сьогодні зміг відвідати, а хтось пізніше завітає до цього закладу. Перших відвідувачів було небагато і немало, а всього шестеро людей. Коли хтось заходить до кімнати то всі мешканці морського світу починають готуватися до свого театрального виступу і лише тоді коли вони бачать на власні очі людей, що починають плавати в акваріумах. Кожен починає виконувати свою роботу і показувати глядачам за склом виставу. Швидкість у воді та як рухається тіло з різних сторін. Спокійна атмосфера та музика.

Діти, як завжди, бігають, а батьки намагаються наздогнати дітей і утримати біля себе, щоб не наробили шкоди, а Сергій з посмішкою спостерігає за всім, що відбувається. Музика все грає та грає. Спокій і задоволення. Щодня приємні відчуття і гучний дитячий сміх, а рибки все плавають та плавають в акваріумі і ні на що не звертають уваги, всі чекають закінчення робочого дня, приходу ночі, де вони зможуть спокійно погуляти, і їх ніхто не побачить та не дізнається, що рибки живуть таким життям, як люди, люблять розважатися.

Дівчинка побігла вперед, а хлопчик не зволікає та не звертає уваги на батьків, побіг за дівчинкою. Гучний сміх дівчинки пролунав по всій першій кімнаті, а батьки подивилися на дівчинку і ні чого не сказали, а за сміхом дівчинки пролунав сміх хлопчика. Діти були задоволені тим, що бачили перед собою та опинилися в підводному світі. Батьки з посмішкою спостерігали за радістю дітей і раділи кожній хвилині проведеної під землею в океанаріумі. Діти бігали і розважалися та кожен сам собі щось говорив, дивлячись на акваріуми. Сергій займався своїми справами і не звертав уваги на розваги дітей та інколи, коли дивився на дівчинку і хлопчика, посміхався. Бігали в першій кімнаті й несподівано зупинялися біля того акваріума, що їм сподобався, ставали біля нього та починали розглядати. Дивилися на тих, хто перебував за склом і далі бігли до наступного акваріума, а батьки повільно не поспішаючи пішли позаду.

Дівчинка підбігла до мами і сказала такі слова:

— Мамо, я бачу тут таку велику рибу і вона плаває туди сюди.

Чому вона на одному місці постійно плаває?

Мама подивися на цей акваріум, подивилася на дівчинку й одразу відповіла:

— Вона тут живе. Обмежена в рухах, бо цей акваріум не такий великий, який їй потрібен. Для такої рибки потрібен великий акваріум, а тут не вистачить місця що

поставити такий. Її помістили туди куди вирішили помістити менеджери закладу. Мабуть, вони вирішили, що їй вистачить стільки місця і не помістили в ще більший акваріум.

Дівчинка посміхнулася:

— Напевно, їй самотньо.

Мама дівчинки відповіла:

— Так, напевно, їй самотньо.

Дівчинка:

— Я її розумію. Мабуть, це так, як мої однокласники живуть бідно разом із батьками в одній кімнаті і їм завжди не вистачає місця.

Мама дівчинки:

— Можливо й так, але це не головне скільки і де ти живеш і скільки місця навколо тебе.

Дівчинка підняла голову:

— А що головне?

Мама одразу відповіла:

— Головне — це сім'я і бути щасливим. Тут сім'я цієї рибки. Навколо неї її сім'я і, можливо, їй тут набагато краще і спокійніше, ніж вона б жила в океані.

Дівчинка:

— Це правда.

Вона тут на одному місці постійно плаває і можливо це їй подобається і навколо неї повна безпека. Ні хто їй нічого не зробить і не з'їсть.

Мама:

— Подивися ліворуч. Біля цієї рибки в сусідньому акваріумі лежить на піску великий сом.

Можливо, вони спілкуються між собою і, як я вже помітила, вони іноді один на одного дивляться. Сом подивився на маму дівчинки і тихо про себе сказав:

— Швидше б ніч настала. Хочу гуляти та розважатися, а не слухати різні розмови людей про нас і те, як ми тут живемо. Живемо ми добре і тут нам все подобається. Люди як ви цього не розумієте. Подивіться на нас уважніше. Ми щасливі. Просто трохи після ночі втомилися і хочемо відпочити, а тут ще попереду цілий день розважати людей. Хоч є година поспати перед нічними розвагами. Це вже добре.

Дівчинка подивилася на сома і щось запідозрила:

— Мамо, подивися на сома. Він ніби хоче щось сказати.

Мама подивилася на сома:

— Можливо й так. Він хоче щось сказати цій рибці.

Дівчинка посміхнулася:

— Може вони між собою розмовляють.

Мама:

— Розмовляють, але ми не розуміємо їхньої мови.

Сом подивився на матір дівчинки:

— Ми говоримо вашою звичайною мовою. Ви просто нас не чуєте, і ми не хочемо, щоб ви знали, що ми вміємо розмовляти.

Дівчинка:

— Погано, що ми не розуміємо їхньої мови. Я б хотіла почути те, про що вони говорять. Цікаво було б їх послухати.

Мама:

— Так. Я б також хотіла почути те, про що вони розмовляють, але, на жаль, це звичайні рибки, і вони не можуть розмовляти, все, що вони можуть, — це відкривати рот і випускати бульбашки.

Дівчинка:

— Це погано. Я б хотіла поговорити з рибками.

Мама:

— Вибач, донечко, але це неможливо.

Сом подивився на матір дівчинки:

— Усе ми вміємо і розуміємо.

Дівчинка подивилася на сома:

— Мабуть, це найбільший сом, який знаходиться в цьому океанаріумі. Він живе у своєму акваріумі і йому також сумно. Нікуди не плаває і постійно лежить на одному місці.

Мама дівчинки:

— Йому тут зручно і соми так живуть. Постійно лежать на одному місці. Йому вистачає цього акваріума. Вони далеко не плавають.

Сом почув слова мами дівчинки і тихо з усмішкою сказав:

— Звісно. Ми ще як далеко плаваємо але мені тут зручно. Приємна музика і затишне місце щоб провести життя, а вночі ще хороші танці під водою доповнюють моє сумне і самотнє життя. Це життя краще ніж у вас люди.

Дівчинка:

— Йому мало місця тут.

Сом знову почув слова дівчинки:

— Мені тут вистачає місця. Це ви люди постійно живете в маленьких приміщеннях і завжди хочете, щоб у вас було більше приміщення для життя. Мені цього вистачає. Ваша жага території завжди вам робить незручності в житті, а мені все подобається. Ваша жага більшого приміщення завжди вам приносить у життя незручності та неприємності. Що вам потрібно: Я вас не розумію. Самі собі робите бентежне і не спокійне життя. Мені все подобається.

Дівчинка подивилася на маму:

— Подивися на сома, він постійно лежить на одному місці. Чому люди живуть інакше і постійно плавають по життю і їм завжди ось не подобається?

Мама:

— Люди самі не знають, чого хочуть, от і бігають у житті з одного місця в інше, а сом народився сомом і знає, що цьому насправді потрібно. Він знайшов своє місце і

йому все подобається. Так і люди коли знаходять своє місце, то їм тоді починає все подобатися.

У нас завжди є вибір але постійно і чомусь його змінюємо. Ми, люди, можемо йти туди куди хочемо і та ж робити все що ми хочемо, а в сома життя зовсім інше. Він обмежений у своїх можливостях і можливо вони через це щасливіші ніж люди. Якщо у нас було менше вибору то скоріше за все ми також були щасливими і не бігали по життю з одного місця в інше. У нас більший вибір і ми не знаємо чого хочемо.

Дівчинка, і одразу відповіла:

— Як це так? Тут нічого такого немає. Вони живуть в океані та річці. У них теж є вибір.

Мама:

— Ні. У них менший вибір. Можливо цього навіть і немає. Вибір може зіпсувати життя і ніколи не знаєш який вибір правильний, а який ні. Важко знати і напевно що твоє, а що ні.

Дівчинка подивилася на маму і запитала:

— Як це так?

Мама:

— Це прості речі. У світі людей стільки всього і багато всього, що люди завдяки своїм можливостям можуть піти куди завгодно і робити все що завгодно, але не завжди це потрібно робити, адже це також вибір і не відомо, що трапиться з людиною, коли вона зробить свій вибір і як зміниться її життя. Можливо вона не стане щасливою і почне страждати, а сому нічого не потрібно і не потрібно робити вибір, адже все що йому необхідно так це затишне місце на дні акваріума і смачний обід, а люди постійно щось шукають і кудись поспішають, а сом ні. Він знає що йому потрібно.

Сом почув слова дівчинки та мами і сказав:

— Так, це правда. Ви люди самі не знаєте чого хочете і постійно маєте вибір і не відомо, який правильний вибір ви робитимете, а в мене немає вибору і я насолоджуюся тим, що маю і я щаслива риба, яка не шукала своє місце в житті, а місце мене саме знайшло.

Мама:

— Іноді не вистачає життя, щоб зробити правильний вибір. Їх дуже багато і ніколи не знаєш де потрібний вибір. Їх набагато більше ніж ми можемо собі уявити.

Дівчинка подивилася на маму:

— Нічого собі. Я про це не знала. Мені що також доведеться в житті робити свій вибір.

Мама дівчинки відповіла:

— Прийде час і тобі також доведеться робити вибір, але ніколи не поспішай. Всьому свій час можливо як у цього сома вибір сам тебе знайде і це буде правильний вибір.

Дівчинка тихо сказала:

— Мабуть, таке життя. Люди завжди роблять вибір, а не вибір вибирає їх.

Мама дівчинки:

— Люди відрізняються від усіх морських істот. У них зовсім інше життя. Люди знайшли спільну мову, люди побудували цей світ у якому ми зараз живемо. Подолали багато труднощів і продовжуємо жити в цьому світі. Кожен отримав можливість розвиватися і бачити цей світ по іншому. Спілкуємося один з одним різними мовами і розуміємо один одного. Жити в злагоді та допомагати один одному. Разом досягли багато спільних цілей і продовжуємо співпрацювати та далі будувати наш світ. Живемо окремо і разом. Любимо одне одного і радіємо разом життю.

Сом почув слова мами дівчинки і тихо сказав:

— А в нас що не так усе було. Якби ми б одне одного не розуміли, то не відомо де б я зараз був і що було з нашим морським світом.

Дівчинка подивилася на матір:

— Попри те, що я нічого не знаю про життя і цей світ, і чомусь я все розумію.

Мама:

— Чомусь люди схожі на цих рибок, які живуть в акваріумах. Чому? Я не знаю. Це кумедний світ. Наш розум дав на те, що ми маємо, а маємо ми дуже багато і все знаходиться навколо нас. Все те, що ми самі зробили.

Дівчинка:

— Розумію. Я дещо розумію.

Мама подивилася на дівчинку:

— Це дуже добре. Але нам ще потрібно подивитися на інших морських істот. Не будемо затримуватися і підемо подивимося на інших рибок.

Батько дівчинки підійшов до дівчинки і з посмішкою сказав:

— У нас є руки і ноги і хто як хоче, а я побіг далі, — батько голосно засміявся і насправді як дитина побіг далі розглядати різні акваріуми.

Дівчинка посміхнулася і побігла до хлопчика, а мама дівчинки залишилася стояти біля акваріума й уважно подивилася на рибку з великим хвостиком та посміхнулася.

Глава 10

Перша година

Після того як зайшли перші відвідувачі, то через двадцять п'ять хвилин прийшли інші гості, а це була компанія чоловіків. Їх було шестеро дорослих чоловіків, яким було за тридцять років. Вони були одягнені у звичайний одяг, а це білі футболки і чорні шорти. У всіх був однаковий одяг. Були схожі на команду футболістів, а вони були командою з футболу, але ніхто цього не знав. Команда завжди все робить разом і вони також трималися разом і ні хто один від одного не відходив. Зайшли разом і пішли до Пірата, і також разом. Кожен не відходив один від одного ні на метр. На обличчі кожного була щаслива посмішка відпочинку. І розуміння того, що сьогодні останній день неділі, а попереду вихідні дні й довгий відпочинок. У п'ятницю зазвичай багато людей і найбільше виконують роботу, щоб на вихідних нічого не залишалося і можна

було спокійно відпочити, не думаючи про роботу, і піти гуляти без задніх думок. Ні хто не хоче у вихідний день працювати, а кожен хоче відірватися і відпочити. Завтра субота, а це воля. Буде якось ніяково тому, хто працюватиме у вихідний день, і тоді, коли всі люди відпочиватимуть. Кожен керівник хоче, щоб його команда, яка працює довгий час, завтра не виходила на роботу і не допрацьовувала те, що можна, докладаючи зусиль, зробити сьогодні. Кожен керівник хоче бути сердечним керівником і дати своїм підлеглим належний відпочинок та повністю несе відповідальність за нього. Ні хто не хоче у вихідний день розмовляти один з одним та розповідати про свою роботу. Робота це не кохана жінка, а тільки робота. Не нести тягар не виконаної роботи додому в сім'ю. Дім це завжди дім, а не робочий кабінет.

Одягнені хлопці начебто були з двору. На них був звичайний легкий одяг і нічого особливого почали роздивлятися все навколо себе. Їхня поведінка говорила ніби вони знають один одного ще з малих років і ще з дитинства разом грали у футбол та майже з дитячого садочка. Хлопці кожен вільний час від роботи завжди зустрічалися і грали у футбол або разом йшли розважатися. Це справжня компанія яка завжди разом та не дивлячись на те що сьогодні робочий день вони всі разом не вийшли на роботу і зробили собі ще один вихідний на цьому тижні. Вихідний за свій рахунок. Їм було байдуже на те, що вони сьогодні мають працювати. Для них головне це компанія справжніх друзів які завжди відпочивають разом. Ще з дитинства і все життя завжди разом, і завжди разом відпочивають коли їм захочеться. На голові в кожного різна зачіска. У когось довге волосся, а в когось коротке та кольорове, темне або світле. Гарна нагода відпочити разом в океанаріумі від своїх дружин і дітей. Вони купили квитки і спустилися вниз до Пірата, який з посмішкою їх зустрів та голосно сказав:

— Добрий день. Ой. Вибачте. Доброго ранку. Я дуже радий бачити вас у нашому підводному світі. Це незвичайне місце. Якщо ви прийшли сюди відпочити, то ви обов'язково відпочинете. Якщо ви бажаєте побачити життя з іншого боку, то вам сюди. Морський світ завжди відкриває світ зовсім з іншого боку. Хочете залишитися наодинці і подумати про своє життя, то ви не помилилися місцем. Тут ви зможете залишитися на самоті навіть якщо ви не самі прийшли. Кожен хто сюди заходить завжди відпочиває та залишається задоволений. Якщо вам не сподобається то я сам заплачу за ваші квитки, — Пірат усміхнувся, — завжди залишають задоволеним, якщо хочете можете кинути монету на щастя в останній кімнаті, — Пірат знову усміхнувся, — насолоджуйтеся нашим морським світом протягом усього дня і якщо хочете щодня. На довго залишає приємні спогади у кожного відвідувача. Людина, яка заходить у наш світ, може тут перебувати стільки часу скільки вона хоче і до останньої хвилини робочого дня.

Хлопці зупинилися і з посмішкою подивилася на Пірата і один з них, а це був чоловік невисокого зросту і швидше за всіх сказав:

— Доброго ранку.

Пірат:

— І вам доброго ранку.

Чоловік невисокого зросту:

— Добрий Пірат. Спасибі вам за щирі привітання. Нам приємно почути з самого ранку і від незвичайної людини, яка, мабуть, не буде просто говорити такі слова і це щире запрошення. Ми будемо дуже раді якщо ваші слова насправді правдиві і ваш морський світ по справжньому нас вразить своєю незвичайною реальністю.

Пірат:

— Не хвилюйтеся. Вразить. Тут усе по-справжньому.

Чоловік не великого зросту відповів:

— Дякую.

Пірат з посмішкою подивився на чоловіка й одразу сказав:

— Вам у нас сподобається. Я ж сказав, якщо вам не сподобається, то я власноруч заплачу за ваші квитки.

Чоловік невисокого зросту:

— Добре.

Пірат:

— Я нічого не вигадав. Це дивовижний світ і кожен, хто сюди заходить, він завжди виходить задоволеним. Я жодного разу не бачив, щоб той, хто сюди заходить відпочивати, залишав заклад незадоволеним. За цілий рік роботи в цьому закладі я ще не зустрічав таких людей. Все що я сказав це правда.

Чоловік, який стояв позаду, а він був найвищим, сказав такі слова:

— Добре. Ми вам віримо. Тримайте квитки, і ми підемо та побачимо все на власні очі. І коли обійдемо всі кімнати, я сподіваюся на те, що ви нікуди не втечете та будете на місці. Ми вам або подякуємо за приємний відпочинок, або ви заплатите за наші квитки.

Пірат узяв квитки й відірвав нижню частину та повернув назад чоловікові, який був найвищим із цієї компанії.

Пірат:

— Дякую.

Найнижча людина:

— Ми будемо дуже раді все побачити на власні очі. Ми потім скажемо сподобався нам цей заклад чи ні коли будемо виходити з океанаріуму.

Пірат подивився з посмішкою:

— Я буду з радістю чекати вас на цьому місці. Гарного вам відпочинку.

Усі в один голос відповіли:

— Дякую.

Чоловіків один з одним почали заходити до океанаріуму й одразу знайшли в першу кімнату. Перша кімната була найспокійнішою. Завжди грала спокійна музика.

Один із чоловіків сказав:

— Нічого собі. Як тут спокійно. Я боюся сюди заходити. Відчуття наче я перебуваю в океані і під водою. Стільки різних кольорів. Нічого собі. Ось це океанаріум. Пірат знав, що говорив.

Друга людина:

— Не відволікай нас. Тихіше.

Найнижчий чоловік:

— Це тільки початок. А що буде далі?

Найвищий чоловік:

— Самі все побачимо на власні очі.

Компанія з шести осіб одразу як зайшла в першу кімнату одразу затихла. Усі були схвильовані й розглядали акваріуми та свої обличчя у відображенні. Кожен із них усміхнувся. На кожного зазіхало легке здивування і весела посмішка маленького хлопчика. Раніше ніколи не бачили так багато зібрання в одному місці різноманітних морських риб, а посмішка виникла від того, що їм це було цікаво і сподобалося те, що вони побачили. Маленькі різнокольорові рибки, які плавали в акваріумі, зраділи, що до них прийшла весела компанія чоловіків, і швидко почали плавати по всьому акваріумі, і кожна сама для себе обрала шлях, і кожна рибка пливла у свій бік і на своїй глибині. Рибки бачать різних людей. На обличчі одних присутній сумнів, на інших уважний погляд, радість, клопоти і поспіх, а ця компанія була щаслива і щиро посміхалася рибкам в акваріумі. На обличчі кожного відвідувача рибки бачили своє життя, яке вони проживають. Усе життя на обличчі людини. Кожного разу, хто до них підходив, вони насамперед дивилися на обличчя людини, а потім вже приймали рішення, як поводитися перед гостями, щоб їм сподобатися. Океанаріум — це місце, яке приваблює дуже багато різних людей, і за довгий час рибки вже навчилися розрізняти людей та бачити їхнє життя. Бувають різні люди як негативні так і позитивні. У кожного на обличчі свої справи і цілі. Буває таке що сюди приходять самотні люди і на їхньому обличчі крім самотності більше нічого немає та одразу можна зрозуміти, що це людина, у якої в житті мало радості, і рибки починають розважати гостя, а тому океанаріум — незвичайне місце, яке запрошує всіх охочих, і кожному піднімає настрій і змінює життя. Океанаріум надихає і заспокоює кожного хто сюди приходить. Змінює думки й очі людей, які бачать цей підводний світ. Спокійна атмосфера надихає на розуміння сенсу життя і багатьох речей про які люди ніколи в повсякденному житті не думають. У житті хтось розуміє своє життя, а хтось ні, а тут кожен розуміє себе більше ніж деінде. Музика це філософія роздумів. Хтось розуміє філософію життя, а хтось це не розуміє і просто відпочиває і навіть цьому радий. Як не я у кожної людини свої потреби для відпочинку. Хтось відпочиває тим, що він просто дивиться на воду і на повільних рибок, і не тим, що він щось розуміє, а просто бачить зовсім інший світ. В океанаріумі в кожного свій відпочинок та кожна людина відпочиває по-своєму, не має значення, що вона робить, дивиться чи думає, обов'язково відпочиває. Головне в житті це отримати задоволення від того, що людина робить, а якщо людина нічого не робить і навіть не дивиться на життя, то вона ніколи не відпочине і не отримає задоволення. Завжди буде втомленою. Завжди потрібно щось робити, щоб щось отримати. Люди різні і в кожного свої забаганки. Людей відокремлює і об'єднує те, що всі різні. Якщо люди були б усі однакові, то всі були б самотні.

Компанія уважно розглянула першу кімнату. Ніхто з шести осіб нічого не сказав.

Ні слова. Усі уважно розглядали акваріуми, які стояли в одну лінію і в кожному акваріумі були різноманітні рибки. Одні великі інші маленькі та кольорові. Відвідувачі поведуться по різному. Бувають такі, які одразу, коли побачать першу кімнату, починають багато розмовляти, а інші й слова не можуть сказати. У кожного своя відповідь на побачене. Люди не вірять тому, що бачать, але кожен отримує задоволення. Насправді краще побачити все на власні очі ніж почути, а ця компанія з шести осіб багато чула про океанаріум і лише через деякий час побачила його на власні очі та була вражена атмосферою всередині. А рибки завжди дивляться на обличчя відвідувачів і щоразу бачать здивування. Усі люди різні, але в кожного однаковий вираз обличчя тоді, коли вони заходять у першу кімнату одразу виникають у кожного різні думки але не всі можуть щось сказати коли захоплені спокійною атмосферою. Маленькі рибки постійно слухають відвідувачів, а великі не зважають і спокійно плавають у своєму акваріумі, а люди їх фотографують та розглядають з різних боків і починають розмовляти на різні теми та аналізують, а рибки уважно слухають та роблять свої висновки та складають різні анекдоти про людей.

Глава 11

Акваріум золотих рибок

Наступні відвідуючи які знайшли до океанаріуму, і це була сім'я. Спочатку не поспішаючи оглянули першу кімнату і швидко пішли до другої кімнати. Були в захваті від побаченого, а побачили дуже багато незвичайних форм морського світу. Їм сподобався повільний у рухах восьминіг та крокодил, який завмер на одному місці, а ще маленька черепаха, яка повільно пересувалася акваріумом і спостерігала за відвідувачами та лівою задньою лапкою пританцьовувала під музику. Привернула увагу і риба-меч. Відвідувачі одразу її сфотографували та багато інших морських істот у першій кімнаті, яку вони вже встигли подивитись та насолодитись їхнім виглядом та атмосферою.

Чоловік сказав дружині:

— Гарне місце для відпочинку сім'ї.

Дружина відповіла, а хлопчик тихо подивився на батька:

— Я з тобою згодна. Це найкраще місце, щоб забути буденне життя і відпочити думками. Таке відчуття, ніби я зняла замок із думок і тепер мені стало набагато легше думати та відчувати.

Чоловік:

— Незвичайне місце. Мабуть сюди приходять різні люди різного віку і кожному тут подобається.

Дружина:

— Я з тобою згодна. Це місце для різних людей різного віку. Це місце приносить задоволення.

Чоловік:

— Добре що в Києві з'явилося таке приємне місце для всіх охочих побачити щось нове. Сюди можуть потрапити різні люди як бідні так і багаті. Океанаріум без обмежень.

Дружина посміхнулася:

— Так. Добрі люди зробили добру справу для всіх людей Києва.

Чоловік:

— Не тільки для Києва, а для всіх хто чув про це місце може його безперешкодно відвідати.

Дружина:

— І дітям на радість побачити підводний морський світ.

Чоловік:

— Тут так багато різних рибок і морських істот, що я б за годину всіх не перерахував.

Дружина:

— Велика кількість видів морських істот. Приємно дивитися коли їх так багато і вони всі разом плавають в акваріумі та не далеко знаходяться один від одного.

Чоловік:

— Не потрібно довго шукати найцікавіше.

Дружина:

— Для цього місця гроші не мають значення, адже квиток коштує копійки і сюди може потрапити кожен охочий. Це місце побудоване для добра і відпочинку.

Чоловік:

— Для людей.

Дружина:

— Так. Це зроблено для людей. Вхід в океанаріум майже безкоштовний. Тут усе живе і справжнє.

Чоловік:

— У мене таке відчуття, що тут навіть усім морським істотам затишно і вони радіють кожному відвідувачу.

Дружина:

— Не потрібно платити гроші щоб послухати приємну і спокійну музику.

Чоловік:

— Не потрібно платити, щоб мені показали живий і щасливий підводний світ.

Дружина:

— Не потрібно платити щоб працівник цього закладу розповів про морський світ.

Чоловік:

— Тут усе безкоштовно.

Дружина:

— Тут усе зроблено для людей, щоб вони відпочивали і насолоджувалися краєвидом.

Чоловік:

— І кожен тут може перебувати стільки скільки він хоче і до самого закриття.

Дружина:

— Цікаво! А тут хтось виконує бажання людей чи ні?

Чоловік:

— Може бути й так.

Дружина:

— Це добре. У мене є одне бажання.

Чоловік подивився на хлопчика та дружину:

— Мабуть коли настає вихідний день, то сюди приходить дуже багато дітей і для них працівник закладу проводять екскурсії.

Дружина:

— Діти в захваті від того всього, що бачать.

Хлопчик подивився на маму:

— Я теж у захваті.

Дружина посміхнулася:

— Гарне місце. Воно всім подобається.

Хлопчик:

— Тут як у сні. Зайшов наче ліг спати і вирушив у подорож снів. У мене таке відчуття, ніби я зараз сплю.

Чоловік з посмішкою:

— У мене теж таке відчуття.

Дружина:

— Тихий фонтан і спокійна музика.

Чоловік:

— Можливо, ми всі разом зараз спимо та бачимо одне й те саме сновидіння.

Дружина посміхнулася:

— Може бути й так.

Хлопчик:

— Таке відчуття, що я зараз перебуваю у своїй кімнаті і сплю. Постільне відчуття ліжка.

Дружина посміхнулася:

— Так. Відчуття дому.

Чоловік:

— Цей океанаріум дім для кожного.

Дружина:

— Приємно дивитися як під музику рибки грають одна з одною. Атмосфера спокою і життя.

Чоловік:

— Приємне і вологе повітря.

Хлопчик сказав, а батьки з широкими очима подивилися на сина:

— Пробуджує інтерес до кохання.

Дружина:

— І не тільки.

Чоловік:

— У нас розумний син.

Дружина посміхнулася:

— Так. Починає розуміти життя.

Хлопчик:

— Я вже давно зрозумів життя, але постійно мовчав і про нього не говорив. Я люблю життя.

Чоловік:

— Правильно. Життя потрібно любити, щоб бути щасливою людиною і по-справжньому жити.

Компанія з шести осіб зайшла до другої кімнати. Одна рибка в крайньому акваріумі, який знаходився біля дверей, яка побачила компанію чоловіків в однаковому одязі встигла всіх попередити про наближення відвідувачів. Усі, хто був у другій кімнаті, прокинулися від неспокійної ночі й почали швидко плавати акваріумом і зробили вигляд, ніби вони так плавали всю ніч та не звертають уваги на відвідувачів. Зробили вигляд, що вони звичайні морські істоти і нічого, крім плавати, не вміють. У цей же час сім'я почала тихо розглядати великі акваріуми, в середині яких жили великі риби, від яких відчувалася морська глибина океану. По всій кімнаті були намальовані водорості, а посеред кімнати стояв великий скляний стіл де з усіх боків лежав сірий морський камінь.

Великі морські риби постійно вночі розмовляють, але зараз божевільні морські риби мовчать і повільно плавають по колу та роблять вигляд що нічого не розуміють. Час від часу вони ні на кого не звертають уваги та інколи дивляться на сусідній акваріум на те, як швидко плавають маленькі риби, та інколи їм заздять, що вони мають більше місця, ніж великі риби, які мусять під час плавання торкатися одна до одної, а це нікому не подобається.

В океанаріумі кожен хто в ньому живе дуже добре і давно знає один одного. Багато рибок і морських істот, і тут кожен один з одним спілкується та добре від самого відкриття знають, а це справжня велика сім'я, і ні хто ні кому не шкодить, а навпаки допомагає та дає пораду.

Компанія з шести осіб знайшла в одну кімнату, а тепер уже перебуває в другій кімнаті. Усі мовчали та роздивлялися все навколо себе і були в захваті від побаченого. Середнього зросту чоловік із компанії здалеку побачив акваріум золотих рибок. Плавали вперед та назад. Блимали по всьому акваріумі золотом і гіпноотично під музику привертати увагу і важко було не звернути увагу на танець золотих рибок. Здалеку було видно як в акваріумі постійно щось блимає і як кольорові новорічні лампочки. Вони постійно блимали та змінювали відтінок. Рухалися вперед і назад.

Чоловік не стримався і не так голосно але всі почули сказав:

— Ви це бачили? Ви бачили там щось постійно блимає золотим кольором. Думаю, що хтось хоче привернути нашу увагу. Що там за такі морські істоти, які постійно відбивають блискавкою таке яскраве сяйво.

Інший чоловік, який був маленького зросту, побачив блискавки золота:

— Незвичайний колір світла відбивається в акваріумі.

Усі п'ятеро чоловіків одночасно повернули голову в одне місце і звернули увагу на те, що щось в акваріумі привертало їхню увагу і це було наполегливо.

Чоловік середнього зросту, який першим звернув увагу на те, що в акваріумі живе щось незвичне і воно постійно відображає колір золота, сказав:

— Хлопці, давайте подивимось, що там таке цікаве.

Один із чоловіків:

— Ходімо.

Другий чоловік, який стояв поруч, відповів:

— Ходімо.

Найвищий:

— Пішли. Я вас підтримую.

Золоті риби, які постійно плавали вперед і назад, а світло, що знаходиться над ними, відбивало золотий колір луски та створювало нічне золоте сяйво. Усі чоловіки одночасно підійшли до акваріума і також одночасно зупинилися. Компанія завжди все робила разом і одночасно та дуже не часто робили щось окремо одне від одного. Розмовляли одночасно, подорожували разом, і все життя ще з дитинства все роблять разом. Це були справжні друзі, які постійно були разом і все робили разом та ніколи один від одного не відрізнялися.

Чоловік невисокого зросту подивився на цих золотих рибок і незвичним голосом, а він був не схожий на голос крокодила, сказав:

— Це акваріум золотих рибок.

Одночасно у всіх виникла думка:

— Потрібно загадати бажання, — але як загадати бажання? Цього ніхто не знав.

У кожного відразу і багато з'явилося різних думок. Такі думки з'являються у кожного хто бачить перед очима акваріум кольорових думок. Коли людина бачить золоту рибку вона постійно хоче і загадує бажання і кожен хоче отримати щось цінне за даром.

Один із чоловіків із компанії не стримався і коли побачив велику кількість золотих рибок, а їх там було понад двадцять, то в нього виникало велике бажання загадати не одне бажання і він тихо сказав:

— По одному бажанню кожної риби.

Йому нічого не залишалося як скористатися можливістю і використати загадати всім рибкам по одному бажанню. Він хотів те, чого найбільше бажала душа, але він про це ніколи нікому не розповідав і не сподівався, що є в житті такі чудеса, які можуть виконати бажання, а тут випала така можливість. Усі бажання, які ховалися впродовж тривалого часу в середині чоловіка, а він, не соромлячись своїх друзів, але ніколи про

це не розповідав, одразу почав загадувати бажання. Одне за одним. Спочатку він подивився на одну золоту рибку і сказав такі перші слова, а рибки уважно слухали:

— Хочу щоб мої друзі прожили довге життя до ста років.

Друзі подивилися на нього, але ні чого не сказали і з посмішкою продовжили слухати.

Чоловік подивився на іншу рибку:

— Я хочу щоб у кожного мого друга був найкращий у місті автомобіль.

Друзі ще більше зробили посмішки на обличчі й далі продовжували слухати.

Чоловік подивився на третю рибку та загадав наступне бажання і сказав такі слова:

— Хочу щоб у кожного мого друга була велика квартира в центрі міста.

Один із друзів усміхнувся:

— Якщо людина загадує бажання, то вона мовчить і нікому ні коли не розповідає про своє бажання.

Чоловік подивився і відповів:

— А я хочу, щоб усі знали, що я бажаю своїм друзям.

Один із друзів сказав:

— Ти хочеш, щоб твої бажання не збулися і ми нічого з того, що ти сказав, не отримали.

Чоловік одразу зрозумів, що зробив, і відвернув убік голову та за тих, а друзі голосно почали сміятися.

Друг із компанії:

— Не соромся. Ми хоч почуємо, що ти хочеш, щоб у нас було. Навіть якщо наші бажання ніхто не виконає, то нам буде приємно чути твої щирі слова і бажання.

Чоловік:

— А тепер я буду в думках загадувати бажання і ні коли ні чого і ні кому не розповім.

Друг:

— Дякую, друже, що ми хоч щось від тебе почули.

Чоловік:

— Золоті рибки виконують бажання. Усе, що я загадаю, то вони зроблять, а що я хочу тепер я вам не розповім.

Друг із компанії відповів:

— Добре. Ми будемо чекати змін у нашому житті. Сподіваюся, що вони будуть приємними.

Чоловік:

— Мої бажання накопичилися протягом усього життя, а тепер у мене з'явилася можливість їх загадати і я знайшов тих, хто їх виконає.

Друг із компанії:

— Нічого того в житті немає, що може виконувати бажання, крім нас самих. Тільки ми самі можемо виконати свої бажання і більше ніхто цього не зробить.

Чоловік:

— Не заважай. Дай хоч помріяти, щоб у моїх друзів було краще життя.

Друг із компанії:

— Мрій. Мрій і не забувай, що ти сам створюєш своє життя і сам виконуєш свої бажання.

Чоловік:

— Ти що хочеш сказати що мені власноруч доведеться вам купувати найкращі автомобілі та квартири?

Хлопці голосно засміялися і в один голос сказали:

— Так.

Один із друзів:

— Це твої бажання.

Чоловік одразу за тих і відвернув голову вбік.

Один із друзів:

— Не хвилюйся. Все добре. Але ніколи не забувай, що в цьому світі немає нічого, що за нас може зробити нашу роботу і зробити нас щасливими людьми, крім нас самих. Немає в нашому світі чудес. Розумієш?

Чоловік відвертаючи вбік голову:

— Розумію, але я не хочу в це вірити.

Друг:

— Те, що ти нам бажаєш, це добре, але світ такий, де все доводиться робити самому.

Чоловік:

— Так, я знаю. Але я ще десь усередині себе дитина і вірю в чудеса.

Один із друзів:

— Тепер ти розумієш?

Чоловік:

— Так. Але я ніколи не повірю, що у світі немає чудес. Але не заважайте мені перераховувати свої бажання, які накопичилися за такий довгий час. Можливо одне з них виконає якась рибка в цьому акваріумі і ми почнемо жити зовсім іншим життям.

Один із друзів:

— Ми тебе розуміємо що ти хочеш кращого життя і щоб воно було у кожного з нас.

Чоловік:

— Не заважайте мені. Я якнайшвидше хочу їх сказати цим золотим рибкам щоб вони якнайшвидше їх виконали і тоді я стану найщасливішою людиною. Можливо я стану безсмертною людиною і житиму вічно.

Один із друзів:

— Мабуть, у нашого друга поїхав дах.

Чоловік:

— Ні. Я просто загадую кожній рибці свої бажання. Те, що я хочу, це мої бажання, а не ваші. Не заважайте мені і моїм бажанням. Я хочу якнайшвидше їх сказати і навіть у своїх думках.

Друг подивився на свого друга і цього разу нічого не сказав, а інші чоловіки, що стояли поруч, уважно за ним спостерігали та посміхалися легкою посмішкою.

Один із них тихо сказав:

— Ну що? Говори свої бажання, а ми уважно їх послухаємо. Що ти хочеш найбільше у своєму житті. Можливо, ми теж загадаємо кілька бажань і для тебе в нас і, мабуть, у кожного є своє бажання.

Чоловік:

— Бажання це внутрішній стан людини, а моє бажання це ставлення до вас.

Друг із компанії:

— Так. Це чиста правда.

Чоловік:

— Тепер ви мене розумієте.

Один із компанії чоловіків:

— Так. Ми тебе розуміємо і завжди розуміли.

Чоловік:

— Так чого ви мені не дали сказати про свої бажання і закрили рот.

Один із компанії чоловіків відповів:

— Ми хочемо, щоб твої бажання збулися.

Чоловік усміхнувся:

— Тепер я вас розумію. Тепер що я можу загадувати будь-які бажання?

— Чоловік із компанії сказав:

— Так. Що завгодно, але щоб вони збулися. Стали реальністю. Ми тоді тобі будемо вдячні.

Чоловік:

— Мені цього достатньо. Ваша вдячність — це, мабуть, моє найщиріше бажання.

Золоті рибки, які уважно слухали чоловіків, уважно слухали кожне слово і коли почули повністю розмову почали ховатися від очей відвідувачів, адже зрозуміли, що у цієї компанії дуже багато бажань.

Маленька золота рибка яка плаває по всьому акваріуму верх і вниз тихо сказала:

— Напевно, я сьогодні не зможу відпочити разом з усіма. Доведеться всю ніч працювати.

Інші золоті рибки почули слова рибки і почали ховатися за морськими водоростями від чоловіків.

Одна з рибок яка сховалася за великим листком водоростей тихо сказала:

— Напевно, сьогодні комусь не пощастить.

Чоловік із компанії сказав і так тихо, щоб ніхто не почув його слова:

— Цікаво, це справжні золоті рибки? Вони виконуватимуть наші бажання чи ні?

Рибка, яка була біля скла і почула сову чоловіка, тихо сказала:

— А ти як думаєш? І навіщо ми тут?

Один із чоловіків сказав іншому чоловікові, який був менший за нього на зріст:

— А що ти хочеш?

Другий чоловік відповів:

— Я найбільше бажаю завжди залишатися людиною. Мені не потрібно багато грошей і дорогі машини та квартири. Я хочу завжди залишатися собою і приємною людиною. Що б ніякі обставини життя не змінювали мене та я завжди посміхався всім труднощами життя.

Чоловік щоб був позаду двох людей:

— Навіщо тобі залишатися людиною?

Перший чоловік відповів:

— Тому що в мене є друзі і я їх не хочу втратити.

Чоловік, який стояв позаду:

— Мені приємно чути такі теплі слова.

Другий чоловік:

— Я не хочу бути дорослою людиною. Хочу як дитина робити все, що захочеться, і ні на кого не звертати увагу, що я вже чоловік і мені тридцять два роки.

Чоловік, який стояв позаду:

— Я тебе розумію. Це приємно бути дитиною і робити все, що захочеться. Розважатися і гуляти стільки, скільки потрібно, і в такому віці ні хто нічого не забороняє. Робити все що захочеться і жити як хочеться.

Один із чоловіків із компанії почув розмову друзів і долучився до бесіди та сказав:

— Я також не хочу дорослішати і хочу бути разом із вами дитиною. Не хочу ходити з серйозним виразом обличчя і займатися серйозними справами і жити так, як мені кажуть. Хочу бути дитиною і робити все, що мені захочеться.

Другий чоловік одразу відповів:

— Дорослі постійно щось говорять та один одному заважають, а діти щоб не трапилося в житті, завжди посміхаються.

Перший чоловік:

— Згоден. Я теж не поспішаю ставати дорослим. Вони завжди щось говорять один одному. Завжди заважають один одному і щось роблять не так, як потрібно. У дітей завжди все правильно. Не дають людям жити і бути такими якими вони. Завжди намагається змінити когось, бо вони розуміють, що вони дорослі, а діти радіють тому, що в них є. Знають дуже багато, а нічого не роблять. Бути дорослим це погано. Дорослі насправді багато розуміють, що насправді потрібно людям. Завжди щось роблять і не так.

Другий чоловік з посмішкою сказав:

— Я не бачу в цьому нічого хорошого, бо не хочу дорослішати. Я хочу залишатися завжди дитиною, і тільки дитина розуміє, що їй потрібно, і бачити світ набагато яскравіше, ніж дорослі.

Перший чоловік:

— Люди й насправді такі. Дитина завжди радіє і щось шукає. Завжди щось робить. Дорослі нічого не роблять і все чим вони займаються так це постійно щось говорять і не зрозуміло що і навіщо. Дорослі це гості в цьому світі, а діти це люди, які завжди

вдома.

Другий чоловік:

— Я з тобою повністю згоден. Куди б я не пішов, я завжди відчуваюся як удома і знаходжу собі чим зайнятися і роблю все, щоб було весело і цікаво. Дорослі самі собі ускладнюють життя. Я в цьому не бачу жодного сенсу. Я коли побачив дорослий світ на своїй роботі, то мені відразу стало сумно, адже дорослі ніколи не посміхаються. Що вони бачать я навіть не хочу знати. Мені подобається мій світ дитини, де я радію кожній хвилині життя і завжди знаю, що мені потрібно робити, щоб не було сумно. У дорослих усе життя з конфліктами, а в дітей усе завжди відбувається з посмішкою. Завжди один одного не розуміють і один одного намагаються змінити, а діти ніколи не змінюються.

Перший чоловік:

— Ніколи ні в кого нічого не виходить і, як завжди, всі залишаються незадоволеними і на одному місці.

Другий чоловік:

— Вони живуть не своїм життям і не бачать життя інших людей. Крім себе вони нічого не бачать і не чують.

Перший чоловік:

— Вони думають навпаки.

Другий чоловік:

— Не бачать життя і не вміють радіти кожному дню.

Перший чоловік:

— Я навіть у п'ятдесят років буду дитиною і я не хочу дорослішати. Це приємно завжди посміхатися і радіти, без турбот і навіть якщо вони є, життю.

Другий чоловік з посмішкою сказав:

— Я також ніколи не хочу дорослішати і хочу залишатися дитиною.

Перший чоловік:

— У мене виникало одне щире бажання до цих золотих рибок. Я завжди хочу залишатися дитиною. Більше мені нічого не потрібно.

Другий чоловік:

— Це гарне бажання. Якщо ти залишишся назавжди дитиною, то я буду гратися з життям і в мене завжди буде на обличчі посмішка. І так завжди зможу прожити щасливе.

Перший чоловік:

— Тільки дитина може дивитися вночі на небо.

Другий чоловік:

— А дорослі в цей час як завжди сплять і навіть не бачать снів.

Чоловіки подивилися один на одного і Перший чоловік сказав:

— Це не просте бажання завжди бути дитиною.

Другий чоловік:

— Але це справжнє бажання і воно моє. Я це відчуваю серцем.

Перший чоловік:

— Так буде набагато краще. Бути дитиною — це завжди посміхатися всьому, що ти бачиш. Радіти кожній хвилині свого життя. Це насправді щасливе життя і це гарне бажання.

Чоловік подивився на свого друга:

— Тепер ви мене розумієте що мої бажання мають значення не тільки для мене, а й для вас. Якщо ми так проживемо життя, то це буде наше і щасливе життя де ми зможемо назавжди залишатися друзями і бути щасливими. Постійно розважатися та сміятися життю в обличчя і всім труднощам на нашому шляху.

Другий чоловік:

— Так, у цьому є сенс. Я з тобою згоден і вдячний, бо ти, мій дорогий друже, підтримуєш нашу компанію і хочеш, щоб ми були завжди разом.

Перший чоловік:

— Це тобі не дорога квартира і машина, а це ми. І ми назавжди. Ось найкраще бажання, яке нам насправді потрібне. Щоб ми завжди були разом і залишалися дітьми.

— Другий чоловік:

— Це правда.

Перший чоловік подивився на акваріум:

— Нам потрібна підходяща золота рибка що б вона виконала наше просте бажання. Ми завжди були разом і наше життя не як нас не роз'єднало.

Другий чоловік:

— Завжди раділи життю і посміхалися всім, хто зустрінеться на нашому шляху, і дивитися на життя очима дитини.

Один із чоловіків компанії сказав:

— Дякую за підтримку.

Перший чоловік відповів:

— Тепер хлопці нам потрібно в цьому великому акваріумі відшукати потрібну нам золоту рибку.

Другий чоловік:

— Ось ця підходить. Дивіться який у неї довгий і золотий хвіст. Мабуть вона з радістю виконає наше бажання.

Перший чоловік:

— Так. Вона підходить.

Один із компанії сказав:

— Красива золота рибка. Хто перший буде загадувати бажання.

Перший чоловік:

— Давайте всі разом і кожен окремо вибере собі по одній золотій рибці та загадає своє бажання.

Друга людина сказала тоді, коли всі мовчали і кожен шукав собі по одній золотій рибці:

— Тепер тиша і кожен загадує своє бажання.

Хлопці подивилися один на одного і затихли. Кожен в акваріумі відшукав по одній золотій рибці і кожен одночасно загадав по одному бажанню і кожен загадав, щоб вони завжди залишалися дітьми.

Перший чоловік сказав після хвилини мовчання:

— Будемо дітьми, будуть, і гроші. Головне що разом.

Усі одночасно посміхнулися, але ніхто не сказав вголос про свої бажання. Кожен у середині себе відчув життя.

Другий чоловік:

— Але пам'ятайте, хлопці, якщо ми будемо заробляти гроші, то ніколи ні кому не будемо робити боляче. Наша робота буде чесною і потрібною людям допомогою.

Перший чоловік:

— Як завжди.

Усі одночасно посміхнулися.

Другий чоловік:

— Я хочу, щоб люди шукали щастя зовсім в іншому напрямку і не в грошах. Багато хто заробляє гроші роблячи іншим людям боляче. Ми витрачаємо стільки часу, щоб зробити комусь боляче і заробити гроші. Потрібно робити те, що не робить людям боляче і приносить хороший дохід.

Перший чоловік відповів:

— Хтось заробляє на брехні, а хтось тим, що постійно людей б'є.

Другий чоловік:

— Ми будемо заробляти гроші третім способом, допомагаю людям робити краще і щасливіше життя. Щоб воно було легшим і не важким.

Перший чоловік:

— Люди і так постійно страждають, щоб заробити на не великий шматок хліба. Щоранку роблять усе, щоб потрапити в автобус і не запізнитися на роботу.

Другий чоловік:

— За копійки яких не завжди вистачає на життя.

Перший чоловік:

— Люди щоб заробити гроші постійно страждають. А потрібно робити так, щоб робота приносила задоволення і гроші.

Другий чоловік:

— Люди розумію що вони роблять але найбільше помиляються в тому що вони якщо зароблять як можливість більше грошей то стануть щасливими але тільки з часом людина розуміє що вона більше шкоди принесла людям коли заробляла гроші ніж сама стала щасливою. Я хочу щоб люди були щасливі і заробляли гроші хорошою роботою. Тільки тоді у світі щось зміниться і це мабуть буде друге моє бажання. Хлопці, тихіше. Я зараз знайду одну підходящу золоту рибку за загадаю своє бажання.

Перший чоловік:

— Гаразд. Вперед.

Один із чоловіків у цей момент сказав:

— Я не кажу, щоб люди не заробляли гроші, а я хочу сказати те, щоб люди раділи життю і зробили стільки грошей, скільки їм потрібно для життя, і гарною роботою, і не так, щоб стати щасливою людиною, потрібно робити щось погане.

Перший чоловік:

— Це гарна думка. Тихіше, наш друг загадує бажання.

Чоловік:

— Добре. Вибач. Я мовчу.

Чоловік, який загадав бажання, сказав:

— Усе. Я загадав своє бажання, а яке я не скажу.

Перший чоловік:

— У когось є друге бажання.

Один із чоловіків відповів:

— Воно є у кожного, але зараз, мабуть, про нього ніхто не скаже. Кожен хоче загадати своє бажання і щоб про нього ніхто не дізнався.

Перший чоловік:

— Хороша і правильна думка. Це щоб воно збулося.

Друга людина:

— Так. У кожного є своє бажання, про яке не хоче говорити. Це правильне рішення.

Усі чоловіки з компанії одночасно подивилися на свого друга й одночасно йому сказали:

— Це щире бажання. Ти щира людина, яка хоче, щоб цей світ став кращим. Якщо ці рибки справжні золоті рибки то наші бажання здійсняться. Тож якщо цей світ стане кращим, то він стане легшим для всіх людей і тоді ні хто не знатиме страждань і всі будуть задоволені життям.

Перший чоловік:

— Головне залишатися дитиною і ніколи не дорослішати.

Другий чоловік:

— Я сильно відчуваю що ми ніколи не подорослішаємо і завжди будемо дітьми.

Перший чоловік:

— Усе починається з однієї людини. Якщо одна людина стане щасливою, то інша також стане щасливою, а якщо друга людина буде щасливою, то так і третя людина буде такою. Так у світі все побудовано.

Другий чоловік:

— Від початку до кінця одна людина передає щастя іншій, але бувають люди, які не хочуть давати щастя іншій людині, і так, крім однієї людини, більше ніхто не пізнає щастя.

Перший чоловік:

— Якщо ми щасливі, то нам потрібно давати і дарувати людям щастя і тоді ми зможемо зробити багато добра і цей світ стане кращим.

Перший чоловік:

— Так. Нам потрібно почати змінювати світ як це зробив океанаріум. Він дав нам

початок до змін і мабуть ще не одній людині відав щось цінне.

Другий чоловік:

— Океанаріум змінив нас, а ми змінимо світ.

Усі хлопці одночасно сказали:

— Так!

Перший чоловік:

— Звичайно, так. У цьому сенс життя. Потрібно життя робити легшим не тільки собі, а й іншим людям, і тоді світ стане зовсім іншим, і люди перестануть страждати й боятися одне одного, довірятимуть і допомагатимуть. Це головне в нашому житті.

Другий чоловік:

— Це доля багатьох людей. Наша справа. Адже тільки сильні допомагають тим, хто слабший, і це правильне рішення, і тільки так буде злагода і благополуччя у світі.

Перший чоловік:

— Правильна відповідь. Доля багатьох людей зміняться і стануть іншими.

Другий чоловік:

— Ці цінності потрібно берегти як серце. Якщо не буде хороших цінностей, то життя стане хмарним і пустим, і тоді всі страждатимуть і постійно щось шукатимуть.

Перший чоловік:

— Якщо не зберегти цінності то тоді багато хто щось втратить і ця втрата може бути назавжди.

Другий чоловік:

— І не завжди постійно потрібно заробляти гроші, які врешті не дають потрібної радості, а час ніколи не повернути.

Перший чоловік:

— Завжди потрібно заробляти гроші добром і хороші гроші — це приємні гроші, і їх приємно витрачати.

Другий чоловік:

— Так. Це правильна відповідь.

Перший чоловік:

— Чесним шляхом багато грошей не заробиш.

Другий чоловік:

— Я з тобою згоден.

Перший чоловік:

— Чесні гроші це приємні гроші, які приємно тримати в руках.

Другий чоловік:

— Прості речі, які потрібно знати, щоб життя стало кращим.

Перший чоловік:

— Завжди потрібно нести відповідальність за все те, що ми робимо.

Другий чоловік:

— Я з тобою згоден.

Перший чоловік:

— Завжди потрібно насолоджуватися життям і робити добрі справи і життя стане кращим.

Другий чоловік:

— У людини одне життя і в кожного відведено свій час на життя. У когось його багато, а в когось його мало. Потрібно цінувати те, що є в житті.

Перший чоловік:

— Потрібно цінувати кожну хвилину свого життя, адже вона одна.

Другий чоловік:

— Адже не можна керувати часом і нічого неможливо зробити щоб змінити час. Потрібно його поважати і цінувати як мало його не залишилося.

Перший чоловік:

— Багато хто хоче змінити життя, але все, що він робить, стає проти нього і забуває про те, що час неможливо змінити, і не цінує життя, і тоді життя відвертається від нього.

Другий чоловік:

— Кожен хоче щось змінити, але потрібно змінювати те, що можливо змінити, а не те, що неможливо.

Перший чоловік:

— Повністю з тобою згоден.

Один хлопець із компанії сказав:

— Я дуже щасливий, що в мене є такі друзі, які турбуються про життя людей і розуміють цей світ.

Перша людина:

— Добре що в нас хороша компанія і ми робимо добрі справи та допомагаємо людям і робимо життя кращим. Бажаємо людям радості та легкого життя і завжди хочемо залишатися дітьми і ні коли не дорослішати, адже це можливість по-справжньому прожити щасливе життя.

Другий чоловік:

— Діти завжди радіють життю і проживають безтурботне та своє життя і ніколи не звертають уваги на дрібниці, з яких дорослі роблять катастрофу у своєму житті.

Перший чоловік:

— Щоб не трапилося в житті тільки дитина може посміхнутися життю і жити далі, а дорослі як-не-як завжди зупиняються і починають про щось думати і думають дуже довго коли життя йде з-під ніг. Витрачають час на зайві думки і нічого не роблять. Сидять довго на одному місці і постійно щось думають.

Другий чоловік:

— Так. Я згоден. Вони дуже довго і навіть якщо немає рішення, то вони перед тим, як щось зробити, дуже і дуже довго думають і витрачають на це тиждень або місяць, а можливо і більше часу, а ось ми, діти, робимо все й одразу, і в нас все завжди виходить. Живемо і радіємо життю.

Перший чоловік:

— Дорослий і сумний мультфільм зі своїм психологічним настроєм.

Другий чоловік:

— Ми відрізняємося від інших людей тим, що ми діти і завжди схожі один на одного. Діти завжди живуть і радіють разом, а дорослі завжди поодиноці. Дорослі самотні люди які забувають про життя і звичайну радість.

Перший чоловік:

— Їм навіть важко знайти спільну мову між собою.

Другий чоловік:

— Так. Завжди щось придумують. У них завжди виникають якісь суперечки. Вони розводять вулиці руками і нічого не розуміють, у житті роблять усе навпаки. Про жарти вони навіть не пам'ятають. Ми дуже швидко знаходимо жарт на кожне питання і вирішуємо як легше жити далі і не витрачаємо багато часу, а що не подобається то від того відмовляємося і йдемо далі своїм шляхом. Робимо добрі справи.

Перший чоловік:

— Ми діти і скільки нам років не було, то ми завжди будемо дітьми. Це дає нам можливість жити і жити по-справжньому та радіти життю, яким воно не було, що б у нашому житті не трапилося. Навіть якщо це будуть музичні зимові труднощі ми завжди знайдемо вихід і будемо разом.

Один із чоловіків компанії сказав:

— Це хороші слова.

Перший чоловік:

— Я хочу загадати таке бажання. Щоб люди не вмирали душею і завжди залишалися дітьми і жили чудовим безтурботним життям. Діти розуміють, що таке війна і труднощі. Можливо тоді ніколи не буде війни. Дорослі постійно щось роблять, але в них нічого не виходить, а в дітей завжди все виходить. Світ набагато кращий і яскравіший, а дорослі цього ніколи не бачать і постійно намагаються зруйнувати наш чудовий світ, а діти його завжди бережуть. Діти завжди уникають конфліктів, а дорослі їх завжди створюють.

Другий чоловік:

— Гарне бажання. Нам не потрібні конфлікти. Ми хочемо жити без труднощів, а дорослі тільки їх і створюють та роблять собі та іншим гірше. Вони не вміють жити.

Один із компанії чоловіків:

— Навіщо люди створюють війну? Війна руйнує все, що ми створювали протягом багатьох років, і це була не легка праця.

Перший чоловік:

— Бо вони дорослі й нічого не цінують і наш світ теж. Постійно щось руйнують.

Другий чоловік:

— Не тільки життя, а й саму любов руйнують. Дорослі постійно знищують одне одного та постійно вбивають серця одне одного. Не дорослі створили світ, а світ створив їх і кожен про це забуває.

Перший чоловік:

— Дорослі це люди, які втратили серце та почуття.

Другий чоловік:

— Втратили самих себе.

Перший чоловік:

— Навіщо людина створила такий довгий шлях.

Другий чоловік:

— Тому що вони втратили дитинство і перестали радіти життю.

Перший чоловік:

— Світ дав життя, а дорослі про це постійно забувають і ніколи не пам'ятають. Самі собі створюють страждання і продовжують страждати.

Другий чоловік:

— Кожна людина хоче жити безпечним життям, але дорослі створюють небезпечне життя, а діти шукають завжди безпеку.

Перший чоловік:

— Світ розділився на дорослих та дітей.

Другий чоловік:

— Краще було б добре, щоб у світі були тільки діти. Вони б завжди знаходили спільну мову і робили цей світ веселим та безпечним і тоді можливо ніколи не було б війни.

Перший чоловік:

— Безтурботне життя.

Другий чоловік:

— Дорослі невідомо куди і завжди поспішають.

Перший чоловік:

— Я з тобою повністю згоден.

Другий чоловік:

— Дорослі не люблять життя.

Перший чоловік:

— Дітям не потрібна війна і страждання, вони завжди шукають розваги та радість.

Другий чоловік:

— Як і ми. Завжди допомагаємо людям і також від цього отримуємо задоволення, а дорослі отримують задоволення від того, що постійно щось руйнують.

Перший чоловік:

— Навіть якщо у нас немає грошей, то ми завжди радіємо.

Другий чоловік:

— Нам завжди всього вистачає.

Перший чоловік:

— Я цього не розумію. Як так можна жити і страждати та постійно руйнувати світ.

Це для мене залишається загадкою.

Другий чоловік:

— Це загадка для багатьох дітей.

Перший чоловік:

— Дитина відчуває все набагато сильніше і бачить світ по-іншому та вона розуміє його, а в дорослих немає почуттів, а якщо вони є, то вони постійно про них забувають.

Другий чоловік:

— Байдужість до страждань та до всього світу. Байдужі люди до всього і смерті.

Перший чоловік:

— Золота річка страждань.

Другий чоловік:

— Дитина завжди несе відповідальність за все, що вона робить, і в будь-якому разі якщо вона робить щось не так, то завжди хоче це виправити.

Перший чоловік:

— Так. Це правда.

Один із компанії чоловіків:

— Хлопці, тихіше. Я загадую бажання.

Уся компанія чоловіків затихла і кожен почав шукати собі золоту рибку та кожен загадав на сказану тему своє бажання і вони відрізнялися одне від одного. Добрі бажання щоб цей світ за був про страждання і люди стали дітьми та завжди раділи життю. Полуничні посмішки з'явилися на обличчі в кожного хлопця.

Перший чоловік:

— Усі встигли загадати бажання?

Хлопці в один голос відповіли:

— Так.

Другий чоловік:

— Це добре.

Перший чоловік:

— Дітям багато не потрібно.

Другий чоловік:

— Це дорослі хочуть багато і самі не знають чого хочуть.

Перший чоловік:

— Так. Це правильна відповідь.

Другий чоловік:

— Не приємна таблиця життя.

Перший чоловік:

— Дорослі й діти завжди одне одного ніколи не розуміли і кожен прагнув свого. Ми самі собі створюємо життя. У дорослих своє життя, а у дітей своє. Але було б добре, якби золоті рибки виконали наші бажання, і дорослі стали дітьми, і цей світ став іншим. Тоді було б усе добре. Ні хто б ніколи не плакав та всі завжди посміхалися.

Другий чоловік:

— Кожен із нас цього хоче, але справжні ці рибки чи ні? Ось у чому питання.

Одна золота рибка, яка була в іншому куточку акваріума, тихо сказала:

— А ти як думаєш? Для чого ми тут? Але ці слова ніхто не почув, і хлопці не знали,

чи справді справжні золоті рибки, чи ні, але в них була надія, що їхні бажання здійсняться.

Другий чоловік:

— А я б найбільше хотів ніколи не вмирати. Жити вічним життям.

Хлопці здивувалися і з посмішкою подивилися на свого друга та перший чоловік сказав:

— Друже. Вибач, але всі люди смертні, як би ти не хотів вічно жити, коли прийде той час, коли нам усім доведеться піти з життя і залишити цей світ.

Другий чоловік:

— А я хочу вічно жити і ніколи не вмирати. Хлопці, ви мене розумієте? Я хочу жити і не вмирати. Смерть — це дуже боляче. Я не хочу вмирати.

Перший чоловік:

— Вибач, але це чекає на кожного з нас. Кожен з нас зустріне свою смерть і тому я кажу щоб ти про це завчасно не думав і насолоджувався життям, яке в нас зараз є. Кожен з нас це розуміє та знає, але ніхто не хоче згадувати про те, що коли нас не стане, і ми зникнемо з цього світу, і наше життя закінчиться.

Другий чоловік:

— Я вас розумію, але ви мене зрозумійте. Я не хочу вмирати. Я боюся смерті.

Перший чоловік:

— Кожен боїться смерті і кожен не хоче вмирати, але це доля кожного, хто народився в наш світ. Кожен вже знедолений на смерть при народженні і тут нічого не змінити.

Другий чоловік:

— Це важко усвідомити і зрозуміти, адже наш час минає і його все менше залишається.

Перший чоловік:

— Я тебе розумію.

Другий чоловік:

— Я не хочу вмирати. Я хочу жити вічно і це моє бажання.

Перший чоловік:

— Я хочу щоб ці золоті рибки були справжніми і вони виконали моє бажання. Я дуже сильно цього хочу. Хлопці, ви розумієте мене?

Хлопці всі разом подивилися на свого друга, і ніхто ні чого не сказав, і тоді перша чоловік:

— Кожен з нас не хоче вмирати і жити вічно але це приречена доля цього світу. Ми нічого не зможемо зробити і навіть ці золоті рибки також колись помруть.

Одна золота рибка почула розмову хлопців і тихо про себе сказала:

— Краще б ти цього не говорив. Ми самі все знаємо і розуміємо і як ви люди про це не говоримо і не розмовляємо. Ми, як і ви, приречені на смерть. Так, це доля нашого світу.

Перший чоловік:

— Візьми себе в руки. Люди постійно розповідають і щось кажуть про смерть і завжди з жартом до неї ставляться та посміхаються смерті в обличчя. Так і ти радій і посміхайся смерті в обличчя.

Другий чоловік:

— Ти впевнений?

Перший чоловік:

— Кожна людина боїться смерті і тому вона посміхається коли говорить про смерть або жартує. Кожна людина яка б вона не була хоробра вона буде і боїться смерть. І ні хто не знає що відбувається після смерті. Можливо після смерті починається абсолютно нове життя. Це назавжди залишиться загадкою. Тож мій дорогий друже, не хвилюйся, бо ніхто ні чого не знає про смерть, а тільки може здогадуватися і розповідати різні про неї історії та лякати своїх друзів. Не хвилюйся і насолоджуйся життям. Можливо на дається одне життя зі своїм сенсом щоб ми не жили вічно. Який сенс у всьому цьому я не знаю. Не думай про ці речі, а просто живи і насолоджуйся.

Другий чоловік:

— Добре. Я думаю, що так буде краще, ніж постійно думати про те життя, яке ніколи не настане, і я, хоч як би я цього не хотів, не буду жити вічно. Життя минає, а мої думки відбирають у мене час.

Перший чоловік:

— Думки, які не мають жодного стосунку до нашого життя і заважають нам жити. Це зайві думки, які не мають здорового глузду.

Другий чоловік:

— У цих думок невідомий сенс.

Перший чоловік:

— Людина народжується і вмирає і це сенс цього світу.

Другий чоловік:

— Мабуть, створено світ, у якому ми живемо, і він має свій сенс, щоб давати нам життя і потім із часом відбирати.

Перший чоловік:

— Війна ніколи не закінчиться, а смерть ніколи не зникне.

Другий чоловік:

— Це правда. Я розумію, але в це важко вірити і повірити.

Перший чоловік:

— Навколо нас зовсім інший світ і краще буде, якщо ти будеш бачити світ навколо, ніж смерть. Думай про навколишній світ і те, який він красивий і незвичайний, а не про смерть. Смерть залиш на потім.

Один із чоловіків підняв голову і подивився на золоту рибку і сказав:

— Я б загадав таке бажання, але це буде не чесно. Не можна обманювати світ.

Перший чоловік:

— Так. Краще берегти сенс світу. Як він створив наш світ, так буде краще, щоб він таким залишився і ми прожили своє справжнє життя.

Другий чоловік:

— Я згоден. Так буде краще. Краще жити своїм життям і так, як це створив світ, і не потрібно цього змінювати.

Хлопці затихали. Минула хвилина і перший чоловік:

— Краще загадати інше бажання і не турбувати закони світу.

Хлопці всі одночасно посміхнулися.

Одна золота рибка, яка була біля дальнього скла акваріума, сказала:

— Яке наступне бажання? Якщо хочете загадати бажання то говоріть мовчки. Скоро прийдуть інші відвідувачі і вони також за хочуть загадати не одне бажання, — але слова золотої рибки ніхто не почув і хлопці далі продовжували розмовляти про своє і кожен ще хотів загадати по одному бажанню.

Друга золота рибка яка була на поверхні акваріума тихо про себе сказала:

— Не хвилюйтеся, хлопці. Не хвилюйтеся. Ми виконаємо ваші бажання, але з часом.

Перший чоловік:

— У мене є найкраще бажання. Я б хотів, щоб ми завжди були разом.

Другий чоловік:

— Це, мабуть, найкраще і найсправедливіше бажання.

Хлопці і кожен по черзі посміхнувся. Це було справжнім бажання кожного хлопця, а всі бажання, які хлопці загадували до цього, були мрійливими і насправді це все, що було потрібно компанії хлопців, а все інше вони самі хотіли зробити без втручання золотих рибок. Вони хотіли завжди будуть разом. Разом назавжди, і щоб у їхньому житті не трапилося і скільки часу не минуло, хлопці завжди хотіли бути разом. Це справжні друзі.

Перший чоловік:

— Я хочу побажати всім людям, щоб у кожної людини були такі друзі, які ми хлопці.

Другий чоловік:

— Ось воно справжнє бажання нашої компанії. Це був найкращий подарунок, якщо це бажання здійснилося і ми ніколи не розлучилися.

Перший чоловік:

— З дитинства і до смерті ми разом і щоб не трапилося, ми були б разом і це все, що мені потрібно. Більше в мене немає бажань.

Другий чоловік:

— Так. Це справжнє бажання і воно найбільше потрібне нам.

Одна золота рибка:

— Нарешті ви зрозуміли, що вам насправді потрібно. А то хочу жити вічно, або дорогі автомобілі. Хлопці спочатку подумайте, що вам насправді потрібно, а потім уже загадуйте бажання. Люди самі не знають, чого хочуть. Це справжнє бажання серця.

Перший чоловік:

— Хлопці та дівчата, я думаю, що настав час залишити акваріум золотих рибок і

піти далі морським світом. Кожен загадав своє бажання?

Хлопці подивилися на свого друга і одна людина з компанії сказала:

— Ще хвилину. Останнє бажання.

Перший чоловік:

— Добре.

Хлопці підійшли ближче до акваріума і кожен нахилив голову та загадав справжнє бажання. Кожен хотів, щоб вони завжди були разом. Хвилина минула.

Перший чоловік:

— Хлопці, йдемо далі?

Хлопці в один голос сказали:

— Ходімо.

Другий чоловік:

— Нам ще потрібно піти й оглянути іншу кімнату.

Перший чоловік:

— Добре, хлопці. Давайте не будемо витратити час і підемо в іншу кімнату, а можливо ще щось цікаве.

Компанія чоловіків, які були одягнені в однаковий одяг, не затримуючись ні на хвилину, пішли в іншу кімнату. Кожен був приємно здивований. Золоті рибки які почули думки кожного хлопця з радістю виконали їхнє справжнє бажання і тепер хлопці ніколи не розлучаться і завжди будуть разом.

Глава 12

Хижаки

Компанія молодих чоловіків із шести осіб, які знайшли кілька годин тому, встигли пройти в третю кімнату, а це були найнебезпечніші морські істоти, від яких усі у вільному морському світі тікають і ховаються. Як у людському світі так і в морському є своя небезпека. Завжди потрібно бути уважним і дивитися навколо себе. Завжди поруч може бути хижак, якого потрібно остерігатися і якнайшвидше втекти будь-яким способом, щоб не бути схопленим. Хижаки чекають того, що хтось зробить маленьку помилку і потім хапають жертву помилки та відбирають життя. Це світ хижаків де завжди є небезпека так як у світі людей. Незвичайний світ у якому також є люди хижаки, які полюють на те, що їм потрібно. Іноді людина віддає велику кількість часу щоб зробити гроші, а хижаки потім у зручний для них спосіб відбирають чесно зароблені гроші. Потрібно завжди бути обережним. Хижаки руйнують світ добра і справедливості та беруть те, що не їхнє, а це тільки тому що їм так хочеться. Народжені щоб руйнувати. Порятунок від хижаків це уважність. В океанаріумі багато хижаків і вони перебувають у третій кімнаті але як інші морські істоти перебувають у цілковитій ізоляції і ні хто ні кому не шкодить, а вночі всі разом розважаються. Життя як морське так і людське однакове і відрізняється тим що люди живуть на суходолі, а морські

істоти у воді, і так було завжди. Хижак завжди роблять так, щоб хтось потрапив у біду, і вони роблять все, що їм хочеться робити, і живуть так, як їм хочеться.

Перший чоловік подивився на акулу у великому акваріумі:

— Ось це справжній хижак. Хлопці, дивіться, які в неї великі зуби.

Другий чоловік:

— Великі. Я тут подивився на акулу і дещо зрозумів.

Перший чоловік:

— Що ти зрозумів?

— Другий чоловік:

— Те що потрібно завжди бути собою і проживати своє життя та не потрібно витрачати зайвого часу на те, що ніколи не є частиною твого життя.

Перший чоловік:

— Так. Дуже часто і так завжди люди витрачають час на те, що не є їхньою частиною життя, і тому і я так думаю, що ці морські істоти набагато більше зрозуміли в житті, ніж люди. Вони знають хто вони і не витрачають час на те щоб не бути тими ким вони ніколи не були. Акула ніколи не стане золотою рибкою, а золота рибка ніколи не стане акулою. Ось що я хочу сказати. Потрібно бути собою і нічого не вигадувати і не змінюватись, адже я не стану золотою рибкою і не почну виконувати бажання, але це не гарна ідея, — чоловік посміхнувся, — тож, хлопці, треба прийняти себе таким, якими ми є насправді. Добрі люди, які хочуть, щоб це і світ став кращим, а не гіршим, і ми робимо все, щоб допомагати людям змінитися та стати собою.

Другий чоловік:

— Багато людей, хто став собою, вже змогли змінити цей світ і він завдяки їм став кращим.

Вони вже зробили цей світ набагато кращим і не думали про те, як їм стати кимось, а вони завжди були собою і йшли своїм шляхом, і ніколи не ставали хижаками і ними не були. Для багатьох хто хоче бути тим ким він ніколи не стане і не був завжди закінчується бідою.

Перший чоловік:

— Таким людям завжди всього було достатньо і вони робили все, щоб змінити світ і змінювали його на краще.

Другий чоловік:

— Не потрібно витрачати час на те, що не є твоїм і ніколи не буде. Потрібно знати себе і те, ким ти народився, і не шукати собі заміну і ставати іншою людиною. Не вигадувати собі інше ім'я.

Перший чоловік:

— Кожен має сам розуміти, хто він є і ким не потрібно бути, щоб прожити своє хороше життя і зробити багато добрих справ.

Другий чоловік:

— Це правильне рішення.

Перший чоловік:

— Хтось розуміє це раніше, а хтось пізно, але краще розуміти це раніше. Людина сама будує свій світ і сама його руйнує, коли хоче стати іншою і не тільки свій світ, а ще й світ тих, хто поруч.

Компанія з шести чоловіків оглянула третю кімнату і вони постійно про щось протягом ще години розмовляли. Їхні розмови ніхто не чув. Розмовляли про свої справи і своє життя. Ділилися своїми думками і були задоволені від побаченого. Їм сподобався океанаріум. Він дав їм велику кількість задоволення і не даремно витратили час і слова Пірата були чесні і не збрехав про те, що це зовсім інший світ і в ньому можна побачити та зрозуміти багато речей про життя і це місце приносить тільки одне задоволення.

За годину, коли вони подивилися на весь морський світ, що знаходиться під землею, і були приємно здивовані. Їхнє обличчя стало іншим, а почуття натхнення проникло в саме серце. Це те що їм було потрібно для справжнього відпочинку.

За десять хвилин усі разом з посмішкою вийшли з третьої кімнати і зустріли на виході Пірата і вже з зовсім іншим голосом і задоволеною посмішкою на обличчі. Хлопці подякували за приємний відпочинок і повільно піднялися сходами та були повністю задоволені відпочинком, залишили океанарієм.

Щойно чоловіки вийшли, як у цей час знайшли інших відвідувачів, а це були чотири дівчини. У кожної дівчини був різний колір волосся. На кожній дівчині був свій одяг. Вони тихо дивлячись на всі боки спустилися до Пірата і одна дівчина з чорнявим на голові волоссям простягнули руку з квітками, а Пірати з посмішкою взяв квітки і відірвав нижню частину на кожному квітку:

— Приємного вам відпочинку.

Усі дівчата тихо зайшли в океанаріум.

За дві години зайшли три сім'ї, і ще дві дівчини та один хлопець. Кожен із них хотів побачити дивовижний морський світ і кожен його бачив по-своєму і в кожного виникали свої думки.

Глава 13

Повідомлення Архипу

Від початку відкриття минуло п'ять годин. В океанаріумі побували різні люди різного віку та різного статусу і з різними бажаннями. Золоті рибки кожного уважно вислухали і виконували справжні бажання людей, які були від серця. Люди з радістю дивилися на морський світ і все фотографували. Усі посміхалися і раділи побаченому. У цей час у Сергія з'явився вільний час і не витрачаючи його на зайві речі одразу написав своєму брату в мобільному телефоні повідомлення, а брата звали Архип, та одразу пішов займатися роботою, а у своєму повідомленні він написав такі слова:

— Привіт, брате! Як справи? Чим займаєшся?

Потрібно було годувати всіх морських істот, які постійно хочуть їсти. За кожним

необхідний ретельний і своєчасний догляд. Пройшовся першою кімнатою, подивився на людей, а ті уважно розглядали маленьких і великих рибок. Хтось звернув увагу на Сергія, а хтось ні. Де якісь люди коли бачили що Сергій працівник океанаріуму, то йому одразу посміхалися, а він у відповідь. Іноді ставили різні запитання, а Сергій з радістю відповідав їм і розповідав усе що знає і те, що стосується теми розмови. Діти бігали і голосно сміялися, а Сергій не звертав на них уваги, бо уважно виконував свою роботу.

Архип у цей час був зайнятий своїми справами і коли побачив повідомлення брата, то одразу відповів і він написав таку відповідь:

— Я зараз займаюся своїми справами. Слухаю музику і насолоджуюся ароматом свіжого повітря та дивлюся відео на мобільному телефоні.

Сергій побачив відповідь від Архипа й одразу відповів:

— А я працюю. Ця внутрішня атмосфера на роботі завжди надихає на філософські думки і тут немає часу навіть підняти догори голову. Я постійно із задоволенням працюю. Тут година минає як хвилина, а іноді хвилина минає як година. Гарне місце роботи. Тут завжди є робота. На сьогоднішній день я виконав великий обсяг роботи. Час сьогодні проходить швидко. А в тебе як справи?

Архип коли побачив повідомлення від брата, то одразу відповів:

— Добре. Я відпочиваю. Гарного дня.

Сергій у відповідь написав:

— Дякую. Тобі теж гарного відпочинку.

До закриття залишилася година, а його вже відвідало п'ятдесят людей і кожен був задоволений морським світом і з посмішкою виходив з нього, а Пірат, і надалі з сміхом зустрічав кожного відвідувача.